

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af: Pastor Schmidt, Revisor Halvorsen, pens. Inspecteur, Bogholder J. Em. Larsen og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen:

	Side.
Dajakerne paa Borneo 4, 10, 17, 27, 34, 42, 50,	58, 66
Det gode gamle Træ (af J. Em. Larsen).....	25
Saadan gaaer det..... . 68, 74, 82,	90, 97
Fissterne i Canale. En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem England og Frankrig 102, 105, 113, 122, 130, 138, 194, 202, 225,	233, 241, 249, 257, 265
Herre eller Kone i Huset (Efter Bladet „Heimdal“ i Chicago).....	186
Miss Nella. Erindringer fra Indien. (Efter det Franske) 270, 273, 281, 285, 293, 303, 311,	319, 327, 335, 343, 349, 357, 365
Efter Skibbruddet. Nordaustralisk Eventyr af Fr. Gerstäcker. 371, 373, 381, 389, 397, 402, 410,	418, 425, 433, 444
„Borger-Bennen“s Henvendelse til sine Læsere ved Udgangen af Aaret 1876.....	449

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

	Side.
Repræsentantforsamlingen den 2. Decbr. 1875....	1
Bekjendtgjørelse om Forandring i Lovens § 10 .	9
Bekjendtgjørelse angaaende den ledigblevne Post som Selstabet's Kasserer	33, 41, 49, 57, 65
Bekjendtgjørelser fra Administrationen 34, 42, 50, 58, 66, 73, 81, 89, 121,	129, 137
Repræsentantforsamlingen den 23. Marts 1876 med en Oversigt over Regnskabet for 1875.....	145
Repræsentantforsamling den 4. Maj, hvorved Fuld- mægtig Borgen blev valgt til Selstabet's Kas- serer.....	193, 201, 209, 223
Bekjendtgjørelse fra Administrationen.....	210, 217
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan m. m. 301, 309, 319, 326,	333, 341
Bekjendtgjørelse fra Administrationen	401, 409, 417
Repræsentantforsamling den 7de December 1876..	441

Extrakt af 4de Dvartals Regnskab 1875 findes i Nr. 7	
Do. af 1ste do. do. 1876 — i Nr. 20	
Do. af 2det do. do. — — i Nr. 31	
Do. af 3die do. do. — — i Nr. 46.	

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Uargangen.

Borger-Tidningen.

Oppte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Torsdagen den 1ste Januar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 2den December 1875 afholdtes en Repræsentantforsamling, ved hvilken 40 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

- 1) Fra den ifølge Lovens § 15 nedsatte Komitee fremlaa Forslag om, at der med Hensyn til Selskabets Virksomhed i de følgende 5 Aar, fra 1876 til 1880 inkl., aarlig, ligesom i 1875, anvendes:
 - a til rentefri Udlaan, 16,000 Kr.,
 - b til Pensioner og Gratifikationer 26,000 Kr.,

c og, at der til den faste Fonds Forøgelse indkjøbes en dansk-englisk 4% Obligation paa 100 Pund Sterling.

Dette Forslag blev imidlertid ikkun antaget for Aaret 1876.

Med Hensyn til et fremkommet Forslag fra Hr. Intendant Nielsen om Uddelingen af Gratialer og disses Forhøielse, blev der gjort Forslag om de ugentlige og halvaarlige Kontingenters Forhøielse, og vedtaget, at sidstnævnte Forslag skulde behandles i en extraordinair Repræsentantsforsamling i Slutningen af December Maaned.

- 2) Administrator, Hr. Etatsraad Lautrup, hvis Funktionstid udløber med Aaret 1875, blev eenstemmig gjenvalgt, og har modtaget Valget.
- 3) Til i Forening med Hr. Direktør Reimann at revidere Regnskabet for 1875 gjenvalgtes Hr. Intendant P. A. Nielsen.
- 4) Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-Effekter valgte Forsamlingen d'Hr. Professor Holbech, Etatsraad Cruse og Professor Holmberg, der alle have modtaget Valget.
- 5) Repræsentantskabet underrettedes om, at Skriftkomiteen ved et Møde d. 30te September 1875 er rekonstitueret, og bestaaer af Pastor L. Schmidt,

Revisor Halvorsen, pens. Inspektør, Bogholder J. Em. Larsen og Assessor Th. Olivarius, og at Pastor Schmidt har overtaget Formandsstillingen.

- 6) Trende udestaaende Fordringer paa ydede Laan til Beløb 318 Kr. og nogle Kontingentsrestancer til Beløb, 81 Kr. 25 Ore, besluttede Forsamlingen at lade affrive som uerholdelige.
- 7) Siden sidste Samling ere 54 Personer i Genhold til Repræsentantforsamlingens Beslutning, optagne i Selskabet, efterat disses Navne, uden Indsigelse, forud have været optegnede i Ugebladet.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 14de December 1875.

C. N. Vantrup. B. Petersen.
D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

Omtrent midt i det vidtstrakte Sunda-Arkipelag ligger den store Ø Borneo. Den er det største Øland i Verden, idet den maaler over ti Tusinde Kvadratmile; Ækvator gaaer næsten midt igjennem Landet, der er frugtbart og skjønt, og har et fuldkommen tropisk Klima. Beboerne ere ikke meget talrige; thi de findes kun i et Antal af henved fire Millioner, af hvilke Dajakerne udgjøre den langt overveiende Del. Man kalder dem efter deres Opholdssted Land- og Sødajaker, og de Sidste ere omtrent tre Gange saa talrige som de Første.

Sødajakerne ere en Nation af Røvere og Pirater, de leve af Rov og have blandt andre affkyelige Sædvaner ogsaa den, at affkjære dræbte Fjenders Hoveder, præparere dem og opbevare dem som Trofæer. Deres Farve er gullig, og deres Hud, navnlig Fruentimmernes glat og blød som Silke. Skjæg have de ikke; beskygges Overlæben engang imellem af et Par fine Duun, saa er den lykkelige Giermand uhyre stolt deraf, og kun i meget saa Tilfælde har man seet Dajaker med ordentligt Skjæg.

Landdajakerne tatovere sig, Fruentimmerne som oftest omhyggeligere end Mandfolkene; men

denne Sædvane affty Sødajakerne. De ansee den for at være et Tegn paa Blødagtighed, og undre sig høilig over, at de engelske Matroser, hvis Mod de dog ikke kunne nægte Anerkjendelse, have ladet sig tatovere med Ankere, Navnetræk, Hjertes med Pile igjennem o. s. v. efter Søfolks Viis. De nærboende Stammer, som tatovere sig stærkt, foragte de og taale dem kun, fordi de vide at de i paakommende Tilfælde hos dem kunne hente det behørlige Antal Hoveder. I det Hele ere Sødajakerne en langt kraftigere og mere interessant Race end deres landlige Brødre, og vi ville derfor i det Følgende væsenligt beskæftige os med dem.

Blandt andre Besynderligheder holde disse Folk meget af at maltraktere deres Øren paa det Ulykkeligste. Man veed jo, at vilde Stammer i det Hele ere tilbøielige til at anbringe Prydelser paa alle mulige Steder af Kroppen, navnlig i Næse, Ører, Mund o. s. v., men Dajakerne gaa for Ørernes Bedkommende videre end de fleste andre Bilde. De nøies ikke med at bore Hul i Ørelappen og udvide dette ved større og større Træstykker, saaledes at Ørets underste Kant tilsidst berører Skulderen; men de bore ogsaa Huller hele Øret rundt, da de sætte stor Pris paa at have en fuldstændig Krands af Messingringe eller Bjælder i deres udvendige Høreredskab, det

vil sige til Stads; thi under almindelige Omstændigheder holde de blot Hullerne aabne ved Hjælp af Træpropper. Da Messinget imidlertid frembringer væmmelige Saar, kan man nok begribe, at en saadan Dajak ikke seer meget lystelig ud, tilmed da han ogsaa paa andre Maader pynter sig med en ganske eiendommelig Smag, der ligesom Dresmykningen fremgaaer af den Grundanskuelse, at Naturen trænger til at hjælpes.

De ere saa overbeviste om, at Naturen bør forbedres, at de hverken kunne lade Lænderne beholde deres oprindelige Form eller Farve. De file Fortænderne saa spidse som Naale, og hule Forsiden af dem saaledes, at de blive konkave istedetfor konvexe, og naar de paa denne Maade have frembragt Noget, der ligner en Mennesketand saa lidt som muligt, give de sig til at male dem sorte. Den megen Beteltygning gjør vistnok i og for sig Lænderne mørke; men Dajaken har en særegen Maade at male dem paa, og Farvestoffet frembringer han paa følgende Maade:

Han tager et Stykke tørt Sinkatræ, antænder det i den ene Ende og holder det over Klingen af en Parang (Sværd), paa hvilket han i Forveien har heldt et Par Draaber Vand. Saasnart Træet blusser op, koger en tyk Saft ud af det, og falder ned paa Jernet, hvor det blander sig

med Bandet, og i faa Diebliffe danner der sig en lille Samling af et tykt, fulsort Fludium. Med dette blive Tænderne gnedne i Barndommen, og naar Farven blot en eneste Gang er anlagt, faa — fortælles der — er dette tilstræffeligt til at gjøre Tænderne sorte for Livstid; og man kjender intet Middel til at gjøre dem hvide igjen. Men det er høist besynderligt, at Farven ikke angriber noget andet Stof end Tænderne, ikke engang Horn og Been, uagtet dog Glasuren er affilet og selve Tandmassen synes at maatte forholde sig til Farvestoffet paa samme Maade som de to nævnte Substanfer.

Trods deres tilsyneladende Spinkelhed ere Dajakerne i Besiddelse af en Muskelkraft, som man ikke skulde tiltro dem. Paa en Marsch styrtede en Europæer af blot og bar Ildmattelse, og var ude af Stand til at slæbe sig selv og sin temmelig tunge Byrde videre. En Dajak, der allerede i Forveien var ganske godt belæst, tog da Byrden og bar den tilligemed sin egen, uden at det syntes at koste ham synderlig Anstrængelse, og senere ved samme Leilighed, da den Fremmede trods Lettelsen dog ikke var istand til at komme af Stedet, tog en lille spinkel Dajak ham paa Raffen og spadserede afsted med ham. S det Hele ere disse Folk meget behændige og i høi Grad Herre over deres Legeme.

Paa disse Egenstaber grunder sig ogsaa den Lethed, med hvilken de gennemtrænge Lykninger i Skovene, overfor hvilke Europæeren standser raadvild. De kunne døie ganske enorme Strabadser, og vi skulle til Bevis herpaa fortælle følgende Historie:

Nogle engelske Soldater vare paa Marsch tilligemed nogle Dajakér. Veien var overordentlig anstrængende, eftersom den gif over bløde og slibrige Høidedrag, og de kinesiske Arbeidere, der fulgte Expeditionen vare snart udmattede. Først fastede de deres Riis, og kort efter satte de sig ned og græd som Børn.

(fortsættes.)

Borger-Vennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Tordagen den 8de Januar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Med Repræsentantforsamlingens Beslutning af 30te December 1875, vedtoges den Forandring i Lovens § 10, at

det ugentlige Kontingent forandres fra 6 St. til 14 Ore, og det halvaarlige Kontingent fra 1 Rd. 60 St. til 3 Kr. 50 Ore,

fra 1ste Januar 1876 at regne.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 30te December 1875.

C. N. Lantrup.

B. Peterjen.

D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortfat.)

Den engelske Sergent, en Veteran, som havde været vant til haarde Marscher baade i Kina og Indien, opgav Kampen allerede ved den første Hvi og erklærede sig ude af Stand til at gaa videre med den Byrde han bar. Den bekjendte Englænder, Mr. Brook, som anførte Expeditionen, spurgte derfor en af Dajakerne, om han for et extra Stykke Skraatobak var villig til at bære Sergentens Oppakning. Dajaken var grumme glad ved Tilbudet, og skjøndt han allerede bar sin egen Proviant for 3 Uger, sit Forraad af Klæder, et Skud til en Tolvpundinger, to tolvpunds Patroner, en dobbeltløbet Bøsse, hundrede Gæværpatroner med Kugler for, og sit eget Spyd og Sværd, en Ladning, som i og for sig maatte synes at kunne gjøre en stærk Mand nok af det, naar Veien var god, tog han uden Vanskelighed Sergentens Oppakning, og følte sig saa lidet besværet derved, at han til Alles Forundring spadserede afsted ligesaa let som tidligere. Og det er ikke alene Veien selv, som er slem; Moskitorer, Sandfluer, frygtelig Hede om Middagen og gjennemtrængende Kulde om Natten, Tørst,

Fugtighed, og saa fremdeles, bidrage til, i kort Tid at tage Kræfterne fra den stærkeste Mand.

Man maa dog ikke tro, at Dajakerne ikke selv har nogen Forestilling om Reisens Anstrængelser, men han siger, at han har et Tryllemiddel, ved Hjælp af hvilket han overvinder alle Vanskeligheder. Engang, da man havde tilendebragt en meget anstrængende fem Timers Reise, opdagede en af Europæerne, at han havde glemt nogle Tegnereskiviter i Baadene, som man havde forladt, da man begyndte Vandringen, og han lovede en Dajak en Lommekniv, dersom han vilde hente dem. Klokken to om Eftermiddagen begav Manden sig afsted, og før Solnedgang var han tilbage med de ønskede Sager, idet han altsaa foruden den første Tour, paa ligesaa kort Tid, som man havde tilbagelagt denne, havde løbet Veien endnu to Gange med sin ingenlunde lette Byrde. Ved sin Tilbagekomst fremviste han rigtignok ogsaa et Antilopehorn, som han fortalte var den Talisman, der havde hjulpet ham; men trods Stykkets høie Værdi tilbød han dog senere at ville sælge det for femten Dollars, idet han tilføjede, at dets Kraft var aldeles useilbarlig.

Dajakernes Klædedragt er meget simpel. De bære et Skjørt, der naar fra Hofterne til Knæerne hos Manden og noget længere ned hos Kvinderne. Disse bruge ogsaa undertiden, naar

de gaa ud, en Slags Jaffe, der mangler Ermer og er aaben foran; men da dette Klædningsstykke skjuler den glindsende bløde Hud, af hvilken de ere saa stolte, lægge de det som oftest hjemme i Huset. Dajak-Kvindens Hovedprydelse er hendes lange, tykke, fulsorte Haar, der ofte naar helt ned til Anklerne, og hun veed meget godt, at denne Prydelse tager sig godt ud; thi naar hun taler med Nogen, for hvem hun vil gjøre sig behagelig, svinger hun sine smukke Fletninger fra den ene Side til den anden ved at bevæge Hovedet lidt kofet. Ulykkeligviis høre stærke Febersygdomme til Landeplagerne paa Borneo, og disse forarsage, som bekjendt, næsten altid Haarets Affalden; derfor seer man ikke sjældent unge Piger, der ere aldeles skaldede. Forøvrigt ere Ansigtstrækkene ret tiltalende, trods alle de unaturlige Midler, som anvendes for at vansire dem; men den dajakke Skjønhed er, som den Bare i Almindelighed, af en temmelig flygtig Natur, og naar Kvinderne blive tredive Aar, ere de gamle. Blandt andre mærkelige Sager bære de et særegent Slags Snøreliv, der er lavet af Bark og Bambus, og sammenholdes om Livet af tæt paa hinanden følgende Messingringe; naar Elskeren derfor lægger Armen om den Skjønnes Liv, føler han, istedetfor de bløde Former, et Messingkrads, der nok skal fjølne hans Hjertes

Brand, og da nu tilmed Kvinderne, som Tegn paa deres Rigdom bære Armringe fra Gaandleddet og lige op til Albuen, og aldrig tage disse Smykker af, saa kan man nok begribe, at en saadan Metalarm ikke kan være behagelig at faae om Halsen, og de blandt Elskende almindelige Kjørtegn bruges derfor ikke meget blandt Dajakterne. Paa det ethnografiske Museum i Kjøbenhavn findes Modellen af en Dajak i Legemsstørrelse, og desuden en meget god Samling Sager fra disse Folk, som vi ville tilraade dem af Læserne, som kunne faa Leilighed dertil, at gjøre sig bekendt med.

Fruentimmerne blive i det Hele godt behandlede i Modfætning til deres Søstre blandt en stor Deel vilde Nationer. Det er sandt, at de maa arbejde strængt, men det maa Mændene ogsaa; thi medens disse fiske, hvad der paa visse Tider af Aaret er forbundet med Livsfare, da Brændingerne ere meget farlige, gjøre Kvinderne Markarbeide og det huuslige Arbeide, stampe Riis, lave Mad o. s. v.; men det er ikke sjældent, at Konerne gjøre Fordring paa at blive forsynede med Fisk af Mændene og, naar disse komme tomhændede hjem, lukke Døren for dem; men hvor Egteskabet er, som det bør være, gaaer i Regelen Alting godt, og Fordringerne fra begge

Sider ere ikke større, end at der kan blive Hvile-
tid tilovers.

Dajakerne have et høist mærkeligt Vaaben, Sumpitanen eller Pusterøret. Dette Vaaben ligner ganske de Rør, vi Alle som Drengene have moret os med at benytte til Spurvejagt og Lignende; kun er det jo rigtignok en heel Deel større, og Projektilerne ere ikke Blaalerskugler eller smaa Søm, men lange (6—7 Tommer) spidse og meget farlige Pile, der ere af Tykkelse som en almindelig Strikkepind. Paa den tykke Ende er der befæstet et fegledannet Stykke let Træ, som netop fylder Hullet i Sumpitanen og kan afgive en passende Flade for Luftens Tryk. Nu kan man jo imidlertid nok begribe, at Saaret af en spids Strikkepind, selv om den kommer ud af Pusterøret med temmelig megen Kraft, aldrig kan saare farligt; men der er en Omstændighed ved Sumpitanpilen, som gjør den mere dødbringende end den bedst rettede Kugle — den er dyppet i Giften af Upastræet.

Man har vel nok hørt Tale om dette hemmelighedsfulde, forfærdelige Træ, som forgifter Egnen i en Miils Omkreds, og hvis Saft kun Dødsdømte Forbrydere, for om muligt derved at frelse Livet, vove at hente, og i hvis Skygge Ingen kan hvile sig uden at dø o. s. v. Vi kunne trøste Læseren med, at alle disse Historier mere

eller mindre blive at henvise til Ammestuen; thi skjøndt Upasgiften vistnok er dødelig, er den dog langt fra saa dødelig, som man af slige overdrevne Beretninger skulde tro. Upasgiften dræber, naar den er ganske frisk; men den taber meget hurtig sin Kraft, naar den udsættes for Luftens Indvirkning, og efter to Timers Forløb er den ganske ubrugelig og maa fornyes. Naar den derimod nylig er anbragt paa Pilen, dræber den meget hurtigt, hvad en engelsk Officeer, der i 1859 ledede et Angreb paa en Dajakstamme, havde Leilighed til at iagttage. Han mistede tredive Mand ved Angrebet, og de vare Alle dræbte af Sumpetanens tynde Pile, thi ikke paa en eneste opdagede man andet Saar end det ubetydelige Stik, som frembringes af Pilespidsen.

Har Giften i nogen Tid (f. Ex. en halv Time) været udsat for Luftens Paavirkning er der Mulighed for, at den Saarede kan komme sig. Man giver ham en stor Mængde Spiritus at drikke, udsuger Saaret, og holder den Lidende i stadig Bevægelse. I det Hele synes det, som om Sticket af Sumpitanpilen har megen Lighed med Klapperslangens Bid, og Behandlingsmaaden af den Saarede er i begge Tilfælde den samme.

Upasfasten faaes ved simpelthen at bore et Hul i Træets Stamme, fra hvilket Saften da løber ud som et hvidt, flødelignende Fluidum.

De Indfødte komme den paa Flasker, der ere gjorte af Bambus og overordentlig omhyggeligt lukkede, for at Vædsken ikke skal blive udsat for Luftens Paavirkning. Som oftest er en saadan Giftflaske fire Tommer lang og omtrent tolv Tommer i Diameter. For at gjøre den lufttæt omvindes Proppe med Bog og Blære. Skjøndt Saften er hvid, naar den flyder ud af Træet, varer det ikke længe, inden den forandrer Farve, naar den paavirkes af Luften. Den bliver tilsidst ganske sort, og alene herpaa kan man kjende, om dens Virkning er farlig eller ikke. Upastræet hører til samme Gruppe som Brødfrugttræet, og alle denne Ordens Planter indeholde Melkesaft.

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Kjøbmand C. C. Møller.

Møbelhandler C. Jensen.

Oversergent Heinrich Sichelkoh.

Glashandler A. R. Hansens Datter, Magdalene Cathrine Birgitte.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Tordagen den 15de Januar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortsat.)

Hos Brødfrugttræet bliver denne Saft ved Modningen til Sukkerstof, der er i høi Grad nærende, og man skulde ikke om dette nyttige Træ tro, at det var Broder til den giftige Upas, men saaledes forholder det sig dog.

Læseren vil nu kunne forstaa, hvor farligt et Vaaben Sumpitan-Pilen er. Soldaterne ere meget bange for den, naar de møde Dajakerne i aaben Mark, og just heller ikke meget modige overfor den i Søkampe, da de Indspødt med

beundringsværdig Nøiagtighed sende Pilene ind ad Kanonportene og ramme Betjeningsmandskabet, men man kan dog i begge disse Tilfælde faa nogenlunde tage sig iagt for dem; anderledes stiller Sagen sig i de tætte Nørskove, hvor selv den tappreste Krieger ræddes for at møde Dajaken. Thi den Vilde skjuler sig i det tykkeste Krat, sikker paa, at han, selv om han bliver opdaget, kan snige sig bort uden at blive fangen; men han bliver vanskelig opdaget, thi Sumpitanen gjør ingen Larm, den forraader ikke sin Herres Nærværelse ved Røg af Skuddet, hastigt og stille flyver Pilen mod sit Maal, og den Trufne føler næppe dens lette Stif, der om faa Dieblikke vil bringe ham Døden.

Den eneste Feil, der er ved Sumpitanen, er, at den ikke rækker langt. Paa en Afstand af over tredsindstyve Alen, skyder den ikke sikkert, og skjøndt den kan række 100—120 Alen, er dens Kraft dog paa saadanne Afstande saa ringe, at Spidsen næppe kan naa gjennem et Menneſkes Hud. Sædvanlig bærer Dajaken tredive eller fyrrethve saadanne Pile i et Kogger af Bambus, der er saaledes indrettet, at det kan hænge ved Bæltet for at være nær ved Haanden. Naar Sumpitanen bruges, tager Skytten om Mundstykket, der ofte er af Messing, med den venstre Haands to første Fingre, medens han med den

høre understøtter og styrer Baabenet. Dette bruges ogsaa som Spydkast, og er temmelig tungt og svært at haandtere.

Endnu skulle vi blandt Baabnene omtale de fortræffelige Sværd, der ere forarbejdede til en saadan Fuldkommenhed, at selv det bedste engelske Staal staaer langt tilbage for dem, og da navnlig „Krisen“, hvis Kostiherhed svarer til dens Fortrinlighed, og den deraf følgende Agtelse i Familien. —

Vi komme nu til en Egenhed hos Dajakerne, som er fuldkommen karakteristisk for dem, ganske paa samme Maade som Skalperingen er det for de amerikanske Indianerstammer, nemlig Jagten og den umættelige Begjærlighed efter Menneskehoveder, som nu vel tildeels er ophørt efter den ovennævnte Rajah, Sir James Brookes store Anstrengelser, men som i tidligere Dage fyldte alle Kystbeboerne paa Borneo med Rædsel. Hvert Aar drog disse blodtørstige Røvere ud paa deres Floder i store Skarer og hjem søgte Kysterne, og ingen Mand var sikker, fordi han var fattig og ringe; thi det var ikke Bytte og Rigdom, disse Uhyrer søgte, men Menneskehoveder! Landsbyerne bleve angrebne i Nattens Mørke, og enhver voksen Mand dræbt; Kvinder og voksne Piger blive hyppigt slagtede tilligemed Mændene; kun

Børnene lade man leve, for at de kunde vore op til at blive Slaver for Seierherrerne.

Aldrig har nogen Krig været gyseligere end denne. Hovedjagten, som er af forholdsvis senere Oprindelse, blev en reen Mani hos Dajakerne, og man betragtede snart ikke de erobrede Hoveder, som et Beviis paa de Enkeltes Tapperhed, men som en Trofæ for hele Stammen og regnede kun efter deres Antal.

Morderne lurede allevegne og intetsteds var man sikker; thi Baaskud til Kamp behøvedes ikke, og Overtroen drev Maseriet til Vanvidets yderste Grændse, idet ikke alene de Levende søgte at skaffe sig saa mange Hoveder som muligt, men den døde Høvding kunde jo ikke hvile roligt i sin Grav, naar han ikke havde lige saamange erobrede Hoveder, som sine Efterkommere, og hvor var saa Grændsen for Antallet? De Gamle vare ikke engang sikre for deres egen Slægt, og mangt et Legeme er hemmelig blevet begravet for at forøge det rædsomme Galleri.

Det var denne Skik, som Sir James Brooke tog sig for at standse. En indspødt Fyrste, Sultanen af Brum, var fortvivlet over Tingenes Tilstand; men da han var fuldkommen ude af Stand til selv at sætte en Stopper for den afskyelige Hovedjagt, afstod han noget Land til Sir James Brooke, da han meente, at Englæn-

deren med den ubetydelige Magt, han kunde stille paa Venene, vilde kunne være saa heldig at gjøre Ende paa en Affhyelighed, overfor hvilken han selv med alle sine Stridskræfter havde været magtesløs. Omendstjøndt de menneskehovedjagende Stammer af Navn vare hans Undersaatter, brøde de sig ikke en Smule om ham, og det eneste Tegn paa Underdanighed, de viste, var at sende ham en Tribut, som endda blev meget uregelmæssig betalt. Det viste sig, at Sultanen havde fuldstændig Ret i sin Formodning, thi det lykkedes virkelig James, ved at paalægge Enhver, som tog et Hoved, tunge Straffe, at kvæle Ondet i Roden. I Begyndelsen kunde Dajakerne aldeles ikke forstaae, hvorfor Englænderne forbød dem at tage Hoveder. En gammel Mand, som havde mistet sin Kone, kom til Rajahen og bad meget mindeligt, at man dog vilde give ham Lov til at tage et eneste Hoved, for at hans Mage kunde komme til at hvile roligt i sin Grav, og en ung Mand, som var bleven forkastet i sit Frieri til en dajakisk Stjønhed, kom og fad i de hønlige Udtryk om, at man vilde tilstaa ham det Samme, da han ellers var nødsaget til for evig at give Afkald paa Besiddelsen af den Elskede. En Tredie tilbød et Kompromis og bad om Lov til at maatte tage Hovedet af en Bakarren, (en foragtet Race) fordi denne Slags Folk dog egentlig ikke

kunde betragtes som Menneſker. I det Hele taget har Dajakerne ſig fuldkommen ad, ſom Børn, der raabe efter Sukkergodt.

Sir James Fremgangsmaade viſte ſig at være fuldkommen henſigtsmæſſig. Naar han fik Underretning om, at et Parti Dajaker vare ude paa Hovedjagt, ſendte han ſtrax et Detachement efter dem, og Forbryderne kom til at betale deres Driſtighe'd med ſvære Bøder, ſom Retten idømte dem. Vilde de ikke betale, bleve de erklærede for Fjender af Regjeringen og deres Huſe nedbrændte. De fredelige Dajaker, ſom før havde maattet betale Gildet, hjalp naturligviis med Fornøielſe Engländerne i deres Beſtræbelſer, og det kunde kun gjøre et gunſtigt Indtryk paa Befolkningen, at Sir James ikke kjendte til Perſonsanſeelſe, men ſtraffede den fornemſte Høvding ligesaa haardt ſom den ſimpleſte Kriger. Engang opſtod der nogle Kjævlerier mellem to Delinger Dajaker, af hvilke den ene, der blev anført af en Høvding ved Navn Jannah, ganſke afgjort havde Uret, idet de vare gaaede over Modpartens Eiendom, og bag efter havde gjort Kvalm over, at de vare blevne ſtukne af de ſpidſe Bambusflænger, der tjente til Gjærde. Jannah nedlagde den anden Høvding; men neppe fik Sir James Nyſ om Sagen, før han indſtævnedede Miſdæderen for ſin Domſtol og idømte ham en Bøde af om-

trent to Tusinde Rigsdaler. Han og hans Parti tog deres Tilflugt til Skovene; men det varede ikke længe, inden de bleve jagne ud og maatte underkaste sig.

De andre Høvdinger vare overordentlig tilfredse med dette Resultat, og naar Rogen i Fremtiden yttrede Lyst til at gaa paa Hovedjagt, heed det altid blandt dem: „Guff paa Jannah og hans to Tusinde Rigsdaler!“ Det Mærkeligste ved Historien er forøvrigt, at samme Hr. Jannah efter den Tid viste Sir James en aldeles ubegrændset Erbødighed og et uskrømtet Venskab, og erkjendte aabent, at hans Marker aldrig havde baaret bedre end de første tre Aar efter denne Affære, og at han i det Hele aldrig havde været saa lykkelig en Mand, som nu — hvilket han Altsammen skrev paa den hvide Mands Bekostning. Hvad der maaske endnu mere end Bøderne hidrog til at affasse Hovedjagten var den Omstændighed, at Sir James uddeelte de indkomne Penge mellem de stikkelige Høvdinger. Derved saa disse aabenbart, at de Fremmede ikke forbød Hovedjagten for deres egen Fordeels Skyld, og de bleve derved saameget ivrigere efter at holde godt Udfig med dem, som trods alle Forbud endnu yttrede Lyst til at tilegne sig Næstens Forstandskifte.

Efter denne historiske Oversigt skulle vi gaa

over til at fortælle et Par Exempler fra Hovedjagtens Guldalder, da Raseriet efter at komme til at eie saadanne Trofæer var saa stort, at man endog engang fandt et Ubehoved imellem dem! Først vilde Eiermanden ikke ud med Sproget; dog fik han tilsidst saa meget sagt, at det var Hovedet af en Drang-Utang, som for længere Tid siden havde foruroliget Landsbyen og af den Grund var bleven dræbt. Men hvilke slaaende Resultater vilde en Darwinist ikke kunne komme til i dette Tilfælde, dersom man ikke havde faaet ud af Dajaken, at det Hele var gaaet ganske naturligt til?

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Skomagermester D. Rasmussen.

Skomager H. Messing.

Handelsbetjent J. P. C. Mortensen.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 4.

København den 22de Januar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Det gode, gamle Træ.*)

Ved Borgerfind og Borgerdaad, for henved
hundred' Aar,
et Træ blev plantet, der med friske Grene herligt
staaer,
og pranger stolt med sine smukke, grønne Blade —
da hurtig nye vise sig, hvor falme sadde.

Dg Træets Frugt, fremkommen ved en sjælden,
kraftig Rod,
den blev en kostelig Gave, saa nærende og god.

*) Selskabets Segl.

Det Træ fra Slægt til Slægt uvisneligt vil
 være,
 hiint Borgerfjnd, hiin Borgerdaad, til evig
 Ære. —

I svunden Tid har Tusinder fornummet Frugtens
 Gavn,
 hvert Aar paany den ved sin Virkning hæver
 dybe Savn.
 „Til Hjælp itide,“ kommer den paa mange
 Steder,
 og bringer Lindring, ja, forvandler Sorg til
 Glæder. —

Livets store Gartner derfor bringes Tak og Ære,
 med den Bøn, at han trofast, evindeligt vil
 være,
 Træets Styrke, og Frugtens Sødme for de
 Mange,
 der vil søge den i kommende Tider trange.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortsat.)

Men, som vi skulde fortælle: for flere Aar tilbage levede Saribas-Malayerne ved Mundingen af deres Flod og vare, paa faa Undtagelser nær, fjendtlige mod Englænderne. Dog maatte de forsaavidt, holde gode Miner med dem, som de stode i Handelsforbindelse med Hovedkolonien Saravak og derfra hentede adskillige Sager. Et Selskab Malayer paa fem Personer, tre Mænd og to Fruentimmer, der vare tagne til Saribas, et andet Sted hen, for at hilse paa nogle Slægtninge, forsvandt pludseligt, og det varede længe, inden det kom op, at Dajakerne i Floden havde berøvet dem Hovederne.

Hermed var det gaaet saaledes til: Medens de vare i Saribas, mødte de en Baad med Dajaker, talte med disse og fortalte, at de vare Handelsmænd og søgte efter Fisk. Da de Fremmede forlode Saribas, fulgte Dajakerne efter dem, gik op i Floden paa samme Tid som de, og den følgende Dag udførte de deres Skjændselsgjerning. Om Morgenens tilbrøde de nemlig Malayerne at fiske for dem med et Net, og efterat de først havde gjort dem godtroende, ved at give dem Kjøvkjøb paa Varerne, gik ogsaa en af Mændene

ved Navn Limin, som var bekjendt for at være en brav og skikkelig Mand, med dem i deres Baad. Noget efter stege de ud for at trække Baaddet, og i Begyndelsen gik det meget godt med Fiskeriet. Men tilsidst fik Baaddet fat i en Træstamme paa Bunden af Floden, og en af Dajakerne gik ned, som Limin troede, for at vilke Garnet af, men i Virkeligheden for at bringe det i endnu større Urede. Da han havde udført dette godt nok, bad han Limin forsøge, om han kunde være heldigere, og den skikkelige Malayer lagde, uden at ane noget Ondt, sit Sværd fra sig og dykkede under. Neppe var han imidlertid kommen op til Overfladen for at trække Luft, før hans Hoved blev afhugget. En anden af Selskabet blev dræbt bagfra, medens han godtroende undersøgte en Dajaks Fod, som blødte lidt. Derefter bleve Fruentimmerne halshuggede, og med Trofæerne og al Malayernes Eiendom vendte Dajakerne tilbage til Saribas.

En anden Gang mødte Dajakerne en Kano, i hvilken der sad en Mand med sin Kone og Datter. Røverne nærmede sig og tilbød at sælge Betelnødder; men da de vare komne nær nok, drog de deres Sværd og dræbte Konen. Pigen blev tagen til Fange, men Manden var heldig nok til at springe overbord og svømme iland. Ganske besynderligt var det, at netop den samme

Dag var Sir James ude paa Jagt efter Hovedjægerne og mødte Morderen, hvis Navn var Sadja, med den fangne Pige i Baaden. Han kjendte ham imidlertid ikke, og det havde rimeligviis heller ikke nyttet om Pigen havde gjort Anskrig, eftersom hun da utvivlsom vilde være bleven dræbt, medens Sadja vilde være sprungen overbord og svømmet iland.

Følgende Historie er en ganske mærkelig Blanding af det Rædselsfulde og det Komiske.

En ung Mand ved Navn Achong blev bragt for Sir James' Domstol. Han var kun nitten Aar gammel, og dog havde han allerede graat Haar, som Følge af den Angst, han havde udstaaet. Noget Tid iforveien var han nemlig bleven forelsket i en ung Pige, men hans Beilen blev forkastet, fordi han endnu ikke havde viist sig som Krieger ved at tage et Hoved. Hun var aabenbart et bestemt Fruentimmer, thi hun forlangte ikke Mindre, end at den ulykkelige Tyr skulde tage Hovedet af Dajakernes Høvding eller en hvid Mand, hvilket sidste er den største Hæder. Der kan falde i en Dajaks Lod. Der var intet Andet for, end at den stakkels Frier maatte forsøge sin Lykke. Han tog en Jævnaldrende med sig paa Eventyret og drog afsted til Fortet, hvor de hvide Mænd boede; men underveis blev han saaledes plaaget af onde Drømme, onde Varbler

og flige Tegn, at han, da han endelig kom i Nærheden af Fortet, fandt, at det var bedre at opgive dette Forsøg. De besluttede da at hjem-
søge en ulykkelig Kineser, for under Foregivende af at ville kjøbe Noget hos ham, at berøve ham hans Hoved, naar han var ubevogtet. Naar det blev godt kogt og tørret, meente de to Fægere, kunde det magelig gaa for en hvid Mands Hoved og de meente nok, at de kunde bilde den strenge Herskerinde denne Løgn ind.

De kom ganske rigtig til John Kinamands Huus, spiste til Aften sammen med ham og viste sig meget venstabelige mod ham. Ved Midnat skulde Slaget staa. Achong var imidlertid saa uheldig at sove over sig, og hans Ven meente derfor at han kunde benytte sig af Frierens Svø-
nighed og selv tage Hovedet. Som Følge heraf hørte man ved Midnat gyselige Skrig fra Kine-
serens Huus, og da man styrtede ind, fandt man den Ulykkelige ligge paa Gulvet med den ene Side af Ansigtet fuldstændig flænget. I Farten havde Dajaken hugget feil, men han havde ab-
senteret sig, hvorimod den stakkels Achong blev funden sovende og øieblikkelig lagt i Jern.

Den næste Dag blev han bragt til Sakarang, lænket om Hænder og Fødder, og paa Veien derhen blev han ledsaget af en heel Bande Dajaker, der ideligt opfordrede hans Vogtere til at give

dem Lov til at tage hans Hoved. Der blev en formelig Auktion, idet den Ene bød mere for ham end den Anden, og de Rædsler, den stakkels Røgs gif igjennem paa denne Vandring, gjorde hans Haar graa. Forøvrigt var han den skuffeligste og uskyldigste Fyr, man kunde tænke sig, og var neppe falden paa at gaa paa Hovedjagt, dersom Kjærligheden og hans Elskedes strenge Bud ikke havde drevet ham dertil. Han blev holdt i Fængsel en Maaned og derpaa sluppen løs. Fra den Tid af holdt han sig til Englænderne og blev en flink og paalidelig Arbejder.

Hovederne blive underkastede en Tørringsproces, der kaldes „Rogning“, som er temmelig virksom, men den er dog langt fra at kunne maale sig med den Nyzeelænderne bruge, og endnu længe efter Processen lugte Hovederne forfærdelig, hvad dog Dajakerne ikke synes at bryde sig om. Skattene opbevares i særegne, dertil bestemte, Huuse, „Bangarang“ eller „Hovedhuuse“, der ere byggede paa en ganske anden Maade end Dajakernes øvrige Huuse. Besøget i et saadant Huus beskrives ganske livligt paa følgende Maade:

„Vi bleve eskorterede gjennem en Skare Dajaker til et Huus i Midten af Byen, hvilket i Bygningsmaade var meget forskjelligt fra alle de øvrige. Det var ganske rundt og godt ventileret ved Hjælp af en Mængde Huller i det spidse

Tag. Ad en simpel Trappe bleve vi førte op i det øverste Rum, og da vi traadte ind, kunde vi ikke undertrykke en Gysen, thi vi vare i Hovedhuset, paa hvis Bjælker Dødningshoveder hang i gyselige Rader, hvert af dem med en tynd Snor igjennem Hjernesfalten".

„De vare malede paa en fantastisk og væmmelig Maade. Træstykker, der vare malede som Dine, vare stukne ind i Gulningerne og hidroge i høi Grad til at forøge deres grimme, spøgelsesagtige Udseende. Det Forunderligste ved det Hele var dog, at Hjernesfalterne paa Grund af deres Dphængning og det stærke Lusttræk i Huset bestandig bevægede sig og sloge mod hverandre Og naar det ene Hoved ramte det andet, nikkede det op og ned og viste sine grinende Tænder, ja, det fik ligesom nyt Liv og syntes at være meget fornøjet med Tilværelsen.“

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Grosserer Peter N. Heering.

Hr. Snedker C. Klæbel.

Hr. Snedker Carl, Johan Sørensen.

Hr. Høker N. Willumsens Datter, Dagmar
Birtha Christene Augusta.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 5.

Tordagen den 29de Januar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Kasserer Neumanns Død ledigblevne Post som Kasserer ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, indtil 31. Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen.

B. Petersen.

C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c. „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres **samtlige** Medlemmer til i Genhold til Lovens § 34 a., at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidsrum er til behageligt Eftersyn, for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen.
C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortsat.)

„Skjøndt det første Indtryk af denne gyselige Samling var alt Andet end hyggeligt, vænnede

vi os dog snart til det besynderlige Selskab, og i Løbet af Dagen indtog vi endog en fortræffelig Middag i disse Herrer's Paasyn, uden at vi dog vare saa høflige — som Don Juan — at bede dem om at tage Del i vort Maaltid.

Hovedhusene ere de Steder, paa hvilke Dajakerne modtage deres Gæster, og det vilde blive anseet for en stor Skjændsel, om de ikke vare vel forsynede med Hoveder, eftersom Giermændene sætte en sand Stolthed i at vise dem for Fremmede. I disse Huse sove de ugifte Mænd, og det af to Grunde. For det Første ere Ungkarlene saa fri for at gjøre gale Streger, og for det Andet sove de altid med deres Vaaben hos sig for at være rede til Forsvar. Da Hovedhuset er den dajakiske Landsbys prægtigste og værdifuldeste Stykke, er det intet Under, at netop Hovedstyrken findes samlet paa dette Sted. Endnu skal det kun bemærkes, at skjøndt Dajakerne imellemstunder kunne behandle deres Fanger med udsøgt Grusomhed, ere de dog som oftest altfor griske paa Hovederne, til at give sig Tid til Tortur, og næres derfor i Reglen blot med at afhugge disse.

Fra Hovedjagtens uhyggelige Thema, ville vi nu vende os til lysere og livligere Billeder af Dajakernes Liv og navnlig dvæle lidt ved deres Ægteskaber og hvad dermed staa i Forbindelse.

I nogle Egne af Landet er Ægteskabet en

meget simpel Sag, idet de Vedkommende leve med hinanden, saalænge de have Lyst; saa skilles de — det er det Hele. Vi kunne fristes til at sige med Chilian: „Ligesaa hos os!“, men ville dog forøvrigt indrømme, at Franskmændene ere mere tilbøielige til dette Slags „Egteskab“ end Nordboerne.

Hos andre Stammer (Sinambau Dajakerne) klares Sagen ikke saa let, men ogsaa her vil man finde adskillige Lighedspunkter med de civiliserede Folkelag. Naar en ung Mand bliver forelsket i en ung Pige, viser han hende dette paa forskjellige Maader; han hjælper hende med hendes daglige Arbejde, bærer hendes Byrder for hende, henter Vand for hende og giver hende saadanne Smaasforæringer, som han er istand til. Efterat have beleiret Fæstningen paa denne Maade i nogen Tid skrider han til et Hovedangreb. Om Natten, naar Familien antages at sove, begiver han sig til den Elskedes Hytte, fjerner sagte Slaaen fra Døren og træder ind. Derpaa stjæler han sig sagte hen til det Sted, hvor den unge Pige sover under sit Moskito-Net, og vækker hende høfligt. Han bringer altid et Forraad Betel-nødder og Sirihblade med sig, og nu sidde de to Unge tyggende og talende til langt ud paa Natten. Det kan ikke antages, at Forældrene, der sove i samme Rum, ere uvidende om, hvad

der gaaer for sig, men Høflighed byder, at de lader saadan, saafremt de synes om den unge Mand — i modsat Tilfælde opfordre de strax Datteren til at vise ham Winterveien, og dette skeer paa den Maade, at hun afflaaer at modtage Betelnødden og anmoder ham om at lægge Bed til Ilden eller tænde Lampen. Altsammen med største Forekommenhed og Høflighed.

Modtages Frieriet og bliver Giftermaal aftalt, saa afholdes der en Fest, og de unge Mennesker erklæres for at være Mand og Kone uden videre Ceremonier. Det er meget sjældent, at de unge Folk begynde Huusholdning paa egen Haand; det er en almindelig Skik, at Svigersønnen indtræder i sin Svigerfaders Huusstand eller i ethvert Tilfælde i en af hendes Slægtninges og bliver Medlem af Familien, idet han arbejder for det almindelige Bedste og tager sin Deel af Arven ved indtrædende Dødsfald. Undertiden skeer der dog Undtagelser heri. Er Brudens Familie for Exempel meget stor og Brudgommen eneste Barn og sine Forældres Støtte, følger Hustruen sin Husbond og bliver Medlem af hans Huusstand.

Egteskabsceremonierne hos Sibujan-Dajaerne ere ganske mærkelige.

To Jernstænger blive lagte paa Jorden paa det Sted, hvor Parret skal tage Plads, og Brud og

Brudgom blive førte hid, hver fra sin Ende af Landshyen. Første Deel af Ceremonien bestaaer i at lade dem tage Plads paa Jernstængerne, til Tegn paa, at Velsignelserne, som vente dem i Ægteskabet, skulle være stærke som Jern. Præsten giver hver af dem en Cigar, nogle Betelnødder og nogle Sirihblade, hvilke de holde i Haanden, indtil den følgende Deel af Ceremonien er tilende. Derpaa tager Præsten to Fugle, en i hver Haand, svinger dem over Hovederne paa Parret og nedbeder i en lang Tale alle Velsignelser over deres Hoveder. Derpaa slaaer han tre Gange høitidelig deres Hoveder mod hinanden, hvorefter Brudgommen stikker noget Betel i Munden paa Bruden, der bærer sig ligeledes ad med ham, og hermed ere Ceremonierne tilende og Parret anseet for at være rette Ægtefolk. Til Slutning bliver Fuglene dræbte, deres Blod kommes i to Skaaler, og af dettes Farve udfinder nu Præsten henholdsviis gode og flette Varsler for de Nygifte, og saa kommer Bryllupsgildet, som vi nedenfor skulle omtale.

Sødajakerne ere overmaade stolte af deres Fødsel, og dersom en Pige vilde lytte til en Elsker af meget lavere Stand end hun selv, vilde Forældrene forhindre Forbindelsen. Der fortælles et Tilfælde, i hvilket to saaledes adskilte Elskende flygtede ud i Skoven, drak Giften af Tukaplanten

og blev fundne døde i hinandens Arme den næste Morgen. Deres Familiestolthed er saa stor, at, skjøndt deres Moral indenfor deres egen Rastes Omraade er af en temmelig løs Bestaaffenhed, vilde en Mand skamme sig ved at indlade sig med en Pige af mindre ædelt Blod end han selv.

Derimod vise Sibujan-Dajakerne en høi Grad af Moralitet i Modsaetning til Dajakerne i Almindelighed. Hos disse Folk ansees Uædelighed for en Synd mod høiere Magter, og dersom en Pige skulde begaa et Feiltrin, antages det, at hele Stammen vil komme til at undgælde derfor. Begge de Feilende maa derfor betale meget betydelige Bøder, og et Sviin bliver ofret for at afvende Gudernes Vrede. Hermed er man imidlertid ikke færdig; thi indtræffer der inden en Maaned efter Dfringen en eller anden Ulykke, kunne de Skadelidte gjøre Fordring paa Erstatning, og døer Noget, have de Efterlevende Krav paa at faa Tabet af Vedkommende godtgjort. Da det nu ovenfor er fortalt, at de unge Folk ingen Eiendom besidde, men bo hos Forældrene, falder Byrden af Bøderne altsaa paa disse, og man kan derfor uden Vanskelighed forstaa, at Forældrene passe godt paa deres Pigebørn, medens de unge Mænd saavidt muligt fjernes, idet der anvises dem Ophold i Stammens Hovedhuus.

Naar Parret er gift, ere Mand og Kone som

oftest hinanden tro, skjøndt der just ikke er stor ydre Aaledning til at være det, eftersom det ubetydeligste Paaskud er tilstrækkeligt til Skilsmisse. Et ondt Barsel om Natten, til Exempel „en ond Fugl“, vil forstrække dem Begge saameget, at de næste Dag vilde gaa Hver til Sit. Mange Kvinder blive gifte syv, otte Gange, før de finde en Mand, de tør leve sammen med i Resten af deres Liv, og en Rejsende fortæller, at han engang traf en ung Pige paa sytten Aar, som allerede havde haft tre Mænd. Dog er det sjældent, at Egtefolkene skilles, naar de have haft Børn, ligesom der naturligtviis ogsaa gives Tilfælde, i hvilke de holde saameget af hinanden, at de trods alle Barsler og „onde Fugle“ blive sammen; men saa maa der ofres et Sviin, og det hjælper.

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Uhrmager F. Lund.

Stræddermester Koulunds Datter, Jen-
sine Dline.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Tordagen den 5te Februar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Ansøgninger om den ved Kasserer Neumanns Død ledigblevne Post som Kasserer ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, indtil 31. Marts d. N.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen.

B. Peterjen.

C. N. Lanttrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. 2. vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c. „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres **samtlige** Medlemmer til i Genhold til Lovens § 34 a., at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum er til behageligt Eftersyn, for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen.
C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortfat.)

Trods Dajakernes løse Begreber om Egteskabet ere de dog af Naturen i høi Grad skinsyge,

hvorpaa vi her skulle give et Par Exempler. En Dajak fra Brunci tog en Pige tilægte og gav hendes Fader en betydelig Vægt Messing til den fælles Formues Forøgelse. Han forlod hende i nogen Tid, og da hun havde født ham et Barn, vilde han ikke vide Noget af hende at sige, men underrettede hendes Fader om, at han ingen Brug havde for hende, medmindre hun vilde følge ham til Brunci. Dette vilde Pigen dog ikke gaa ind paa, og Svigersønnen fordrede derfor af Faderen, at han ikke alene skulde give ham Messinget tilbage, men endogsaa betale ham den dobbelte Værdi i Bøde, fordi Datteren ikke vilde følge med ham til Brunci, hvor han havde isinde at sælge hende som Slavinde. Faderen betalte Bøden og det blev afgjort, at Pigen kunde gaa hvorhen hun lystede, og gifte sig med hvem hun vilde.

Som Følge deraf giftede hun sig kort Tid derefter med en af sine Landsmænd; men da den forrige Mand fik dette at vide, blev han saa rasende af Skinsyge, at han af Landsbyens Høvding forlangte, at han skulde bringe Rivalen til ham. Høvdingen turde ikke indlade sig herpaa, og Manden leiede derfor nogle Folk, som fangede den Ulykkelige og bragte ham til den vrede Herre, der huggede ham i Stykker, og forærede hans Hoved til nogle gode Venner. Faderen og Datteren lod han derimod gaa i Fred.

Forøvrigt er Skinsyge ikke noget Særkjende for Mændene; Kvinderne ere i dette Stykke om muligt endnu mere nøieseende. Der eksisterer en Lov, som siger, at den Kone, som seer sin Mand fjase med et andet Fruentimmer, har Tilladelse til at prygle Rivalinden saameget hun lyst — dog at det kun skeer med en Stoß, og dersom vedkommende Skjønne er gift, har hendes Mand den samme Frihed overfor hans Husfredsforstyrrer — forudsagt at han kan. Det sædvanlige Resultat af slige uheldige Opdagelser er gjerne dette, at Manden under Foregivende af at ville hente et Hoved, gaaer ud i Skoven, indtil Konens Brede har sat sig. Er han saa heldig at kunne vende tilbage med et Hoved, er der al Rimelighed for, at han ved sin Krigerhæder kaster et Dække over sine ægteskabelige Synder.

Dajakkerne have en heel Skala af forbudne Ægteskabsgrader, der ganske vist afvige noget fra hinanden i de forskjellige Stammer, men dog i det Hele er gjennemgaaende for Alle. Giftermaal mellem Søbftendebørn, Fættene og Kusiner er saaledes forbudt — vel ikke af „fysiologiske Grunde“, men fordi saadanne betragtes næsten som Brødre og Søstre — en Følge af det før omtalte Forhold mellem Svigerforældre, Sønner og Svigersønner; ikke heller maa en Onkel gifte sig med en Niece, dog findes der Undtagelser for

denne sidste Regel. At ægte sin afdøde Kones Søster er derimod saagodtsom tilladt hos Alle, ja bliver endogsaa paa en vis Maade gjerne sect, fordi alle Børnene i dette Tilfælde høre til een Familie.

Dajakterne ere et livligt Folkefærd, og holder meget af at more sig. Deres Lege, gymnastiske Øvelser og Dandse ere fornøielige at see paa, og de forstaa — mærkelig nok — altid at vedligeholde Deforum, selv om de ere temmelig overkjørte af Drikkevarer, som de have en lille Svaghed for. Hovedrollen ved Gilderne spille de forskjellige Dandse, Kriagsdandsen, Hoveddandsen og andre lignende choreografiske Mærkeligheder, men forresten spiser og drikker man paa Kraft, og da den gastronomiske Side af Dajakernes Liv ikke saa ganske ligner, hvad vi hertilands kjende, ville vi fortrinsviis dvæle ved Maden og Drikken ved slige Festiviteter.

Et Gilde blev gjort af en mægtig Høvding, Gasing, der i Anledning af Dagens Høitidelighed havde iført sig en gammel Konsuluniformsfrakke, der var overspydt med Guldtresser, Rammen af en Dragonhjelmskjold, der var bunden til Hovedet med et Lommelærke, og et fladt Terrinlaag paa Brystet. Dette Terrinlaag, maa man vel vide, blev anset for at være Gassings værdifuldeste Eiendom, og alle de omboende Høvdinge mis-

undte ham i høi Grad den Lykke, at besidde et saadant Klenodie. Da han var en høi, mager Mand, var det et meget mærkeligt Syn, at see hans gule, bare Been stifte frem under al denne Herlighed.

Han havde i lang Tid forberedt sig paa dette Gilde og næsten sultet sig selv for at kunne tilveiebringe det nødvendige Forraad af Mad; sandsynligviis havde Staklen sat sig i stor Gjæld for at samle alt det Nødvendige til en sliq Høitid. Ulykkeligviis er Dajakernes Kjøkken alt Andet end tiltalende for europæiske Næser, og dersom de tilstedeværende Englændere ikke havde havt en god Portion Tobak med sig, vilde de rimeligviis have været nødsagede til at forlade Scenen paa Grund af Stanken af en af Dajakernes Indlingsretter, en Frugt som hedder Durian. Fjerkræ stege de med Fjerene og æde dem, idet de synderflænge dem Stykke for Stykke. De have en ganske særegen Lyst til at spise deres Føde, naar denne er næsten raadden. Fisk og Bløddyr ere næsten altid fordærvede, naar de spise dem; Eggene ere sorte af Uelde, og raadne Frugter ere en reen Herreret, især den ovennævnte Durian, der stinker ligesaa galt, som alt det Dvrige tilsammen og saa lidt til.

Denne mærkelig Frugt er af Størrelse som en Kokosnød, oval og med et tykt, haardt Dække,

der er væbnet med korte spidse Pigger, som ere sammenvorede ved deres Grundflader. Skallen er haard, saa at den end ikke gaaer itu, naar Frugten falder fra en betydelig Høide, og Piggene ere saa spidse, at Durian'en, naar den i Faldet rammer et Menneſte, frembringer et temmeligt alvorligt Saar og fremkalder stærk Blødning. Ofte spises den først, naar den falder af Træet, men ellers tager man den hen og bevarer den i Kruffer ved Salt. Naar Frugten er ſaaledes tilberedt, er dens Stank ti Gange værre end i frisk Tilſtand, og Aabningen af en Durian-Krukke er i Regelen tilſtrækkelig til at jage en Europæer langt bort. Dog ſkal man kunne vænne ſig til den og endogsaa blive en lidenſtabelig Elſker af denne Spiſe; ja en engeliſk Læſtermund ſatte Durianen ligesaa høit, endog høiere end Appelfinen, idet han kalder dem Dronningen, men hin Kongen for Frugterne.

Yndlingsdriſken er Timf'aen, der i alle Maader er et Sidestykke til Levemaaden. Den ligner i Farven tynd Mælk, og lugter „ſom fem Hundrede Negere i en Slavehandlers Nællemdæk.“ En Fremmed, ſom havde styrket ſin Gane ved den allerſtærkeſte Tobak der var at opdrive, ſmagte til Ære for ſin Vært paa dette Fluidium, og giver en meget levende Beſkrivelse af det. Naar man først tager Driſken i Munden, ſmager den

som meget suur Kokosmælk, i hvilken der er opløst en heel Deel bruunt Sukker og gammel Ost. Naar man synker Mundfulden betages man af en kvælende Fornemmelse og synes, at Drikken er tilsat med Wedike og en dygtig Portion af den stærkeste Kajennepeber, og den almindelige Virkning paa Den, som ikke vant til Mosten, er sædvanlig en gyselig Kvalme.

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Fabrikant P. L. Hansen.

Bager M. Meyer.

Borger-Bennen.

Oppte og fjerfjndstyvende Nargang.

Nr. 7.

Uordagen den 12te Februar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Kasserer Neumanns Død ledigblevne Post som Kasserer ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, indtil 31. Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen.

B. Petersen.

C. N. Lantrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c. „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres **samtlig**e Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a., at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum er til behageligt Eftersyn, for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. S. Olsen. B. Peterjen.
C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortsat.)

Skulde man nu tro, at tre Millioner Mennesker ere som besatte efter denne afskyelige Drik,

Borger-Bennen

for 1876.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

88de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos N. G. Calberg.

1876.

05.6
Bo 66

1876
Aug. 88

Index

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

I.

100	100	...
101	101	...
102	102	...
103	103	...
104	104	...
105	105	...
106	106	...
107	107	...
108	108	...
109	109	...
110	110	...
111	111	...
112	112	...
113	113	...
114	114	...
115	115	...
116	116	...
117	117	...
118	118	...
119	119	...
120	120	...
121	121	...
122	122	...
123	123	...
124	124	...
125	125	...
126	126	...
127	127	...
128	128	...
129	129	...
130	130	...
131	131	...
132	132	...
133	133	...
134	134	...
135	135	...
136	136	...
137	137	...
138	138	...
139	139	...
140	140	...
141	141	...
142	142	...
143	143	...
144	144	...
145	145	...
146	146	...
147	147	...
148	148	...
149	149	...
150	150	...

17572

og ansee det for den største Lykke, der kan times dem, at faa Lov til at drikke saa Meget, som de ville. Ved festlige Leiligheder fyldes Driften i store Kar og ombæres i Driffeskaaler af allehaande Former, der hurtigt tømmes og derpaa komme tilbage for at modtage nyt Indhold. Selv om en Kriger kom til et saadan Gilde med de meest maadeholdne Principer, vilde han dog neppe undgaa at blive drukken, eftersom Fruentimmerne ansee sig forpligtede til at sørge for at hver Mand bliver fuld. Ingen europæisk Dalila kjender bedre den Maade at gjøre en stærk Mand til en Taabe end disse dajafiske Sirener, og ingen bruger den med større Fornøielse." Vi behøve neppe at tilføie, at de smukkeste Piger altid ere de værste, men forøvrigt anvende de Alle som Een, ung eller gammel, smuk eller grim deres Tryllekunster for at faae den stærkere Deel af Mennekeheden døddrukken.

„Vi faae,“ fortæller en Reifende, „en lille Skjønhed, sætte sig kjærligt ved Siden af en lang Fyr med et ensfoldigt Ansigt og skikkelige Dine, og opmuntre ham til stadigt at drikke hendes Skaal af et stort Driffekar, som hun satte til hans Læber saalænge indtil han faldt sandsesløs tilbage paa Gulvet. Da den lille Satan havde opnaaet dette Resultat, løb hun høit leende derfra og fik en sex—syv andre Smaadjævle, der vare

ligesaa skalkagtige som hende selv, til at lee ad den stakkels Fyr, der, som vi senere hørte, var hendes Forlovede. Men hun ønskede aabenbart et bedre Bildt; thi kort efter kom hun hen til os med en Drikkesaal, aabenbart i det Haab at bringe os i den samme Tilstand som Elskeren og hendes andre Beundrere; dog vi Europæere ere vantede til at modstaa større Fristelser end en lille Dajakpigens Indigheder; vi afflog at drikke, og hun forlod os meget nedbøjet.

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Guldsmed Hansens Enke, Lovise.

Forvalter Frederik Knudsen.

Skibsmægler F. B. Willer.

Bogbinder L. Nielsen.

Jordbruger Lars Nielsens Datter, Marie.

Kollektor N. B. F. Færø.

Ekstrakt

af

4de Kvartals=Regnskab 1875

for

det forenede Understøttelses=Selkskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. A.	4,806
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	408 Kr. 41 Dre
anviist for dette Kvartal	5,820 58
Hs. Majestæt Kongens Bidrag	40 Kr. " Dre
	6,268 Kr. 99 Dre
deraf er indkommet	5,389 Kr. 67 Dre
affrevet som uerholdelige	81 Kr. 25 Dre
Restance, ultm. December. d. A.	5470 Kr. 92 Dre
	798 Kr. 7 Dre
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 87de Kargang, Nr. 40—52 inkl.	1,428
4. Renter:	
1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. A. af 200,000 Kr.	4,000 Kr. " Dre
1/2 Aars do. af 800 Kr.	16 Kr. " Dre
1/2 Aars do. af Heimanns Legat 400 Kr.	8 Kr. " Dre
1/2 Aars do. af B. M. Golden- schmidts Legat, 100 Kr.	2 Kr. " Dre
Eibeschydt Legat til 11te Decbr. d. A.	1,100
5. Udbrug paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal	1,972 Kr. " Dre
anviist	3,798 Kr. " Dre
	5,770 Kr. " Dre
deraf er indkommet	3,968 Kr. " Dre
affreven som uerholdelige	318 Kr. " Dre
Restance ultm. Decbr. d. A.	4,286 Kr. " Dre
	1,484 Kr. " Dre
	20,718

Kjøbenhavn, den 31te December 1875.

Dereensstemmend

C. N. Laurrup.

D.

Udgiwt.

	Kr.	Øre
Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. "	Øre
anviste for dette Kvartal	2720 Kr. 50	Øre
	2720 Kr. 50	Øre
udbetalte i Kvartalet	2720 Kr. 50	Øre
uaffordrede ultm. Decbr. d. A.	" Kr. "	Øre
• Lønninger	1,560	"
• Andre Administrationsomkostninger	416	22
• Ugebladets Trykning	377	"
• Gratifikationer	"	"
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. "	Øre
deraf udbetalt	" Kr. "	Øre
uaffordrede ultm. December d. A.	" Kr. "	Øre
• Restafdrag paa Laanet i Banken	3,000	
• Renter af do. i do.	246	46
Saldo, Kassebeholdning, ultm. Decbr. d. A.	12,398	8
(heraf i Sparekassen 6,100 Kr.)		
Kr.	20,718	26

N. B. Petersen.
Selskabets Kasserer.
konst.

Kassekontrollen.

sen.

B. Petersen.

J. Em. Larsen,
Selskabets Bogholder.

Borger-Bennen.

Oppte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Tordagen den 19de Februar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Kasserer Neumanns Død ledigblevne Post som Kasserer ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, indtil 31. Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen.

B. Peterjen.

C. N. Lantrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c. „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres **samtlig**e Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a., at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Hr. S. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum er til behageligt Eftersyn, for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen.
C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Fortfat.)

Forresten ere Mændene ikke et Haar bedre end Kvinderne i dette Stykke, og det er Bærtens

største Fornøielse, naar han kan drikke alle sine Gæster under Bordet, uden selv at blive beruset. Sætter man forøvrigt Viin og Punsch istedetfor „Tuak“, og et luftet Spiseværelse istedetfor en aaben Veranda, gad vi nok spørge, om Euro-pæerne ikke i denne Henseende ere meget gode Dajakere. Fremgangsmaaden er den selvsamme. Barten vedbliver at drikke Glas med hver af Gæsterne og tømmer sit hver Gang et andet bliver tømt, indtil Alle ligge berusede omkring ham. Da det imidlertid er lidet sandsynligt, at een Mand skulde kunne taale saa Meget, er det rimeligt at antage, at han lader være at tømme Skaalen saa ofte, hvad dog Gæsterne paa Grund af deres omtaagede Tilstand ikke kunne see. Den næste Morgen er han flink og kvif, medens Gæsterne have frygtelige Tømmermænd. Dajakernes honette Ambition fordrer at de kunne drikke dygtigt, og det er naturligviis denne Følelse Kvinderne i Særdeleshed anslaa, naar de ville forføre Mændene til at indtage mere Tuak end nødvendigt. De finde saa megen Glæde i at agere Forsørersker, at de aldrig lade nogen Leilighed dertil gaae ubenyttet hen, og anvende deres Kunster endogsaa naar der ikke er nogen særlig Festivitet.

En Engländer fortæller, at han engang foretog en Reise til Bukardajakkerne og blev til-

ligemed sine indfødte Følgesvende indstalleret i Stammens Hovedhuus. Medens Englænderne gjorde Toilette, kom to unge Dajakpiger meget pænt op ad Stigen og snege sig ind i Rummet. Da Hovedhuset, som Læseren vil erindre, er Opholdsstedet for de unge Menneſker, maa Pigerne ikke komme derind, og medens Englænderne derfor vedblev deres Paaklædning og lod, som om de ikke ſaa de to Skjønheder, lagde de ſtiltiende Mærke til, hvad diſſe vilde foretage ſig.

Efterat de nogen Tid havde betragtet de Fremmede og af diſſes Holdning draget den Slutning, at de ikke bleve bemærkede, gif de hen til de dajakſke Veiviſere, og bød dem hver en ſtor ſkaal med Tuak. De unge Mænd, ſom nok vidſte, hvad Følgen vilde blive, afflog at drikke, hvad der fra de Skjønnes Side fremkaldte deels Vebredelſer, deels Kjærtegn, og det lod til, at de to Damer navnlig vare meget ængſtelige for at de ſkulle vende tilbage med uforrettet Sag, da de i dette Tilfælde utviviſomt vilde blive til Latter og Spot.

Men ligemeget hjalp det. Veiviſerne ſtode tappert imod alle de indſmigrende Ord og Bevægelſer, ſom Pigerne ødſlede paa dem. Men endelig tabte diſſe Taalmodigheden: „Hvad,“ ſagde de, „roſe I Eder af at have ſtærke Hoveder og ere bange for at drikke vor Tuak!“ Dette

kunde de to Dajaker ikke taale; de vare rorte paa deres ømme Sted, thi Sibujanerne, til hvilken Stamme Mændene hørte, rose sig netop baade af deres Luaf og deres Dygtighed i at drikke. Et Afslag paa dette Punkt vilde altsaa være en ubehagelig Falliterklæring. De tog Skaalerne, tømte dem til Bunden og Pigerne løb leende bort i den Overbeviisning, at om fem Minutter vilde deres Dfere være fra Sands og Samling.

Skjøndt Fruentimmerne have en saa uovervindelig Lyst til at faae Mændene drufne, drikke de saagodtform aldrig selv. De skaane Ingen; selv aldeles Fremmede ere udsatte for deres forførende Koketteri, og Bee dem, om de lade sig bedaare af disse, de vilde useilbarlig komme i en Tilstand, som Odysseus's Staldbrødre, der bleve til Sviin. Selv efterat Dfret hjælpeløst er sunket omfuld og ikke er istand til at hæve Skaalen til sine Læber, ansee Forsørerskerne ikke deres Arbeide for endt, men helde endnu en slump Luaf ned i Halsen paa deres Dffer.

Førøvrigt ere Dajakerne under almindelige Omstændigheder meget ædruelige Folk, og Betel-nødden erstatter spirituose Drikke. Kun ved høitidelige Leiligheder tage de sig en Taar over Tørsten, men maa vi ikke ogsaa i denne Hen-

seende, naar vi ville være ærlige, kunne sige med den vise Cilian: „ligesaa hos os!“

Det er meget vanskeligt at bestemme, hvilken Religion Dajakerne have, da de ikke selv synes at vide nogen rigtig Betsked derom eller i ethvert Tilfælde ere temmelig vanskelige at faa til at yttre sig i denne Retning. De have en Idée om et høieste Væsen, som kaldes med forskjellige Navne og som har skabt Menneskene; ved Siden af ham staa nogle mægtige, men lavere Guddomme, og endelig findes der et overordentlig stort Antal mindre Guder, Antu'er, der befolke Skove og Land og ligesom danne en usynlig Hærskare om Menneskene. Nogle paastaa at have seet Antu'er, hvis væsentligste Kjendemerker synes at være dette, at de mangle Hovedet, i hvis Sted en skarp Spids stikker op fra Kroppen.

En Mand saae engang et Egern i et Træ; han stød paa det og det faldt til Jorden, men da han gik hen til det for at tage det op, forvandlede det sig til en Hund og vendte sig imod ham. Efter at have løbet et Par Skridt forvandlede Hunden sig til et menneskeligt Væsen, der langsomt satte sig ned paa en Træstub. Men Spørgsøst manglede Hoved — det var en Antu! Manden løb rædselslagen bort og faldt i en stærk Feber. Sagen var den, at Antu'en havde taget hans Sjæl og bragt den til at bevæge sig i de

højere Luftregioner. Troldmanden eller Præsten blev tilkaldt, og det lykkedes ham at faa fat paa den bortflygtede Sjæl, der paany blev indstalleret i sit gamle Legeme, og saa kom Patienten sig naturligviis.

Men heraf kan man jo see, hvor farlige disse Antu'er ere, og Dajakerne gjøre da ogsaa Alt for at holde sig paa en god Fod med dem; de ofre Mad, Drikke og Blomster til dem, og ligesom man i gamle Dage paa Landet — og maasse sine Steder endnu — satte Julegrød ud i Stalden til Nissen, saaledes lægge Dajakerne deres Herligheder i en Kurv eller paa et Fad og bringe det ud i Skoven, for at det skal fortæres af Antu'en. Den ubetydeligste Sag, man agter at foretage sig, fordrer i Regelen et slikt Offer.

Det er allerede tidligere omtalt, at Dajakerne tro meget paa Barsler og navnlig agte paa Fugleskrig. I Bestemmelsen af, hvad der er Heldigt og Uheldigt, ligne de fuldkomment de gamle Romere og Grækere, og Præsternes Drakelsvar ere ligesaa dunkle og tvetydige som Apollos Præstinders i Delfi. Et vildt Dyrs Skrig vil faa dem til at opgive det kjæreste Forsæt og løse de ømmeste Forbindelser, og denne Rædsel for det Overnaturlige er saa indgroet i Dajakernes Gemyt, at Intet kan helbrede dem for den. Hermed hænger den Tro sammen, at Aanderne paa overnaturlig

Maade ved bestemte Prøver — Middelalderen kaldte dem Gudsdomme — vise, hvem der i Tvivlsmaalstilfælde er den Skyldige eller Uskyldige.

Hvad Begravelsesceremonierne angaaer, ere de noget forskjellige hos de forskjellige Stammer. Folk i Almindelighed blive begravne eller endog brændte uden Videre; Høvdingerne derimod stedes til Jorden med mange Ceremonier.

(sluttes).

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Handelsbogholder C. Sørensen.

Grosserer H. Müller.

Smedemester L. L. Høvert.

Stomagemester D. C. J. Reese.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 9.

Lørdagen den 26de Februar 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Kasserer Neumanns Død ledigblevne Post som Kasserer ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, indtil 31. Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. J. Olsen.

B. Petersen.

C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c. „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres **samtlige** Medlemmer til i Genhold til Lovens § 34 a., at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgørelses Datum til Selskabets Bogholder, Hr. J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum er til behageligt Eftersyn, for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Januar 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen.
C. H. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Dajakerne paa Borneo.

(Sluttet.)

Naar en Høvding dør, bliver hans Lig isørt hans bedste Stads og behængt med alle hans

Smykker; Sværd og Baaben blive lagte ved Siden af ham. Derpaa sættes Liget paa en Slags Katafalk; Mændene tage Blads paa den ene Side af denne, Kvinderne paa den anden; Mad, Drikke og Tobak sættes for den Døde, ret som om han endnu var ilive, og Ligfølgets Opførsel er saa gemytlig, som om det var en munter Fæst, der feiredes. Naar Liget er gaaet i Forraadnelse, lægges det med Koftbarhederne i en udhulet Træstammekiste og begravet i en Grav, der ikke maa være mere end fem Fod dyb. Tidligere brugte man ikke dette, men lagde Liget i Kisten, hvorimod Sværd, Baaben og Koftbarheder bleve lagte i en Baad, til hvilken den Afdødes Kone blev bunden fast, og som blev sendt tilsøs med Ebber. Denne Skik blev imidlertid forladt, fordi man kom under Veir med, at de omkringboende Malayer ved denne Leilighed fik Slaver uden at betale for dem, og endnu en Hoben gode Sager ovenikjøbet.

Graverembedet er arveligt, og naar Linien uddør, har man sine Vanskeligheder ved at finde en Stedfortræder, der ikke alene vil paatage sig Embedet, men ogsaa binde sine Efterkommere. Forøvrigt er Embedet indbringende nok, idet der for hver Begravelse gives en Sum af mellem to og fire Rigsdaler, en Sum, der er tilstrækkelig

til i Løbet af adskillige Uger at forsyne en Dajak med alle tænkelige Fornødenheder.

Andre Stammer hverken brænde eller begrave Ligene i Jorden, men lægge dem i en meget smuk og stærk Kiste af udhulet Træ og løfte den op paa to stærke Bæle.

Saadan gaaer det!

Dr. Brunner er i Ordets egentligste Betydning bleven Bogholder. Vi skulle senere see, hvorledes han tager sig ud i denne Værdighed; foreløbig have vi for os en haabefuld Ungling, som tjener hos et betydeligt Handelshus, og snart har staaet sin Læretid ud. Den unge Brunner er endnu ikke vis paa, om han herfra vil styre sin Kurs til London, til Paris eller til Italien. Han har grundigt studeret alle tre Sprog og venter i det fremmede Land at indlægge sig Verc ved sine Sprogkundskaber. Med stor Samvittighedsfuldhed har Hr. Brunner i den senere Tid undgaaet at knytte nogen Kjærlighedsforbindelse, da det ikke vilde stemme med hans Karakters Uerlighed og hans Hensigters Renhed, medens han i Hjertet

rugede over sine Udvandringsplaner, at knytte et svagere Hjerte til sit, for derpaa atter at rive sig løs fra den grædende Pige og ile ud i det dæmrende Fjerne, sin glimrende Fremtid imøde. Den ædle Karakterstyrke, der saa herligt stadfæstedes ved dette Træk, manglede kun een rigtig Egenskab for at være fuldstændig: den manglede Fasthed i Beslutningen. — Som sagt, den haabefulde unge Mand vakkede endnu imellem Italien, Frankrig og England, og denne Uvished forøges endnu, da der i hans Sjæl pludselig opstod det Ønske engang at blive Borger i en af de store transatlantiske Handelssteder. Midt iblandt disse svimlende Planer overraskedes Hr. Brunner med et Tilbud fra et Handelshuus i den lille Naboby, som vilde engagere ham paa sit Kontor; det tilbødte Honorar var fristende, og Hr. Brunner vidste, at Firmaet stod i udstrakte Forbindelser med det engelske Udland. — Hr. Brunner vakkede — han vakkede saalænge, til han stod personlig ligeoverfor Chefen for dette Huus og af Skræk og Forbauselse over Elegancen i Modtagelsesværelset, over Provindsgrossererens Forstand og over sin egen Ringhed — foreløbig lagde alle sine uklare Planer paa Hylden og modtog Tilbudet. —

Hr. Brunner slap nu rigtignok for at gjøre Brug af et Advertisement, som han en stemningsrig

Aftenstund havde forfattet og besluttet at indrykke i Stedets Avis, og hvori han „ved sin Afreise til London (eller Paris eller Italien) bød sine mange Venner og Bekjendte et hjerteligt og smerteligt Levvel;“ han slap ogsaa for at anskaffe sig to nye Sæt Klæder (naturligviis sorte) og en Reisehue. En Morgenstund pakkede han sine Sager i en Kuffert, gjorde nogle faa Afkedsvisitter, ved hvilken Leilighed man overalt bevidnede Hr. Brunner sin Glæde over, at han blev i Nærheden — og endelig klattrede den unge Kommiss op i Postvognen, som efter to Timers Forløb satte ham af i det nye Hjem. —

Over sex Aar ere henrundne siden Hr. Brunner begyndte at arbejde paa Kontoret hos Firmaet L. W. Raub, men for Byens unge Damer er Hr. Brunner tabt for steds; endnu steds drømmer hans Sjæl om den store Karriere, han engang skal gjøre i fremmede Lande, og han nænner ikke at gjøre nogen Pige ulykkelig. Derfor indskrænker han sig til at være den galante Kavaleer ligeoverfor alle Damer, og han har i den Grad vænnet sig til denne Omgangsform, at han ogsaa anvender den ligeoverfor de unge Damer, som han i sin Tid havde seet gaae med Skoleposen paa Armen.

Mere end een Medarbejder har Hr. Brunner seet komme og gaa, og han holder derfor meget

af at sammenligne sig selv med en gammel Bommand. Hr. Brunner har fremdeles med Interesse fulgt den unge Alvin Raub's legemlige og aandelige Udvikling fra den Tid af, da den lille muntre Dreng i sit ustyldige Praleri søgte at bilde Folk ind, at han allerede gik i Skole, indtil den Tid, da Hr. Brunners Kundskaber og Erfaringer kom den Lille til Hjælp og tørrede hans Lærer, naar det gjaldt om at løse en vanskelig Opgave eller skrive en svær Stil, som gik over Drengens Evner.

Og Hr. Brunner sad endnu paa den samme Kontorstol og foran de samme Bøger, da Alvin, et velbørent ungt Menneske, tog hjærligt Afsked med ham for den næste Morgen at reise til Hamborg med sin Fader og at lære Handelen hos det derværende Handelshuus, der stod i venskabelig Forbindelse med Firmaet L. W. Raub.

Vor Ben har endelig ogsaa faaet Smag for at spille Kort og har gjort Bekjendtskab med tre Herrer, i hvis Selskab han flere Aftener om Ugen morer sig ved Spillebordet. I lige Grad føler han sig tiltrukket af Theeselskaberne hos en Familie, der hedder Andersen, og paa den anden Side af Gaden, som Hr. Brunner seer ned paa fra Vinduet ved sin Pult, staaer der et gammelt Huus, som yder vor Kontorist megen Underholdning i ledige Diebliske. Der er udhugget et

Baabenskjold i Muren over det midterste Bindue paa første Sal, som har en ganske mærkværdig Lighed med et andet Baabenskjold, der er anbragt over midterste Bindue paa anden Sal, og dog faae disse to et ganske forskjelligt Udseende, naar man sammenholder Enkelthederne i dem begge. Udenfor Gadedøren til dette mærkværdige Hus opholder der sig en Hund og en Kat, og det morer Hr. Brunner at iagttage, at Hunden er bange for Ratten, skjøndt den aabenbart er den Stærkeste.

(fortsættes).

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Urtekræmmer Axel Rosenstand.

Litograf Christian Svendsen.

Kæremager Eduard Rudolph Winther.

Rgl. Forrider Niels Rasmussen.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 10.

Torsdagen den 4de Marts 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overeensstemmende med Lovenes § 34 c., m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægt-
selskabets Gaard, Østergade 54, indbydes
herved d'Her. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 29de Februar 1876.

D. J. Olsen.

B. Petersen.

C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Saadan gaaer det!

(Fortsat.)

Ogsaa Binduerne paa første Sal byde Hr. Brunner rigeligt Stof til interessante Jagttagelser; Bærelserne behøves af en lille gemyttig Familie. Datteren, en lille nydelig Pige, sidder ved Binduet og klæder sin Dukke af og paa. Sommetider møder hendes sorte Die Bogholderens Blik, saa gjemmer hun sig hurtig bag Gardinet; pludselig kommer det krøllede lille Hoved frem igjen, og det smukke Ansigt opklares af en hjertelig Latter, hvis Klokketoner Hr. Brunner næsten bilder sig ind, at han kan høre gjennem Studerne og tværs

over Gaden; saa nikker hun med Hovedet, og Hr. Brunner nikker igjen.

Hr. Brunner har nu allerede længe været hos Handelshuset T. W. Raub, men han har aldrig fjedet sig. Sine Udspreddelser har han ikke alene fundet i de underholdende Fremtoninger ved Gjenbohuset, men ogsaa først og fremmest i selve sin egen Virkefreds. Der er kommet mange Menneſker hen til den sorte Kontortavle, hvis hemmeligste Interesser han efterhaanden er bleven bekjendt og fortrolig med. — At slutte Bekjendtskaber er formelig blevet til en Videnskab hos ham, og han har erhvervet sig en sand Virtuositet i denne Kunst. — Der kommer en Fremmed ind, som taler daarligt Tydsk. Han hører hjemme paa Kap og har af en Forretningsven faaet en anbefalingsſkrivelse til det velrenomerede Firma T. W. Raub.

„Hvorledes lever De, Hr. — æ —?“ spørger Hr. Brunner med hjertevindende Venlighed, ryster Afrikaneren trofast i Haanden — og er lykkelig over at være bleven et Bekjendtskab rigere. Ethvert nyt Ansigt, som Hr. Brunner seer, tilhører for steds hans Hukommelse, deraf kommer det, at næsten ethvert Blik, han kaster gjennem Vinduet ned paa Gaden, nødvendiggjør en Hilsen til en eller anden Bekjendt, der gaaer forbi. — Hr. Brunners gode Hukommelse lægger sig ogsaa

for Dagen paa anden Maade. Han behøver intet Register for at finde de forskjellige Konto' i sin Hovedbog, Ferdinand Buxbom & Co. i Lybæk have deres Konto paa Folio 260 i Hovedbogen.

Naar Hr. Brunner hører Tallet 260 nævne, tænker han altid paa Ferdinand Buxbom & Co. i Lybæk; thi dette Firma og hiint Nummer ere uadskilleligt sammenknyttede. Endelig er den lybske Forretningsvæns Konto skreven fuld ligetil den den sidste Linie. Den maa derfor transporteres, og faaer sin Plads paa Folio 389. — Det er en lille Begivenhed! Medens Hr. Brunner er ifærd med at indskrive Navnet Ferdinand Buxbom & Co. paa det nye Folium med Rjæmpebogstaver og ikke uden en vis høitidelig Følelse, gaaer Hr. Andresen forbi; i Gjenboens Vindue seer Hr. Brunner et fremmed Barn, og medens han skriver videre, falder der en Solstraale saa blændende ind paa Kontoen, at Hr. Brunner maa holde op midt i Ordet Lybæk for at lade Kullegardinet gaa ned. Disse Enkeltheder svinde aldrig mere bort af Bogholderens Grindring; de udgjøre et Moment i hans Selvbiografi, og hver Gang Hr. Brunner seer det fremmede Barn igjen ved Vinduet lige overfor, naar han hilser paa Hr. Andresen, eller naar Solen blænder ham, saa tænker han paa Ferdinand Buxbom & Co. i Lybæk. — Paa et vist Folium i Hovedbogen er der en stor Vandplet

i Papiret, og denne er optegnet i Hr. Brunners Hufommelse ligesaa samvittighedsfuldt, som et hundredaarig Egetræ paa et Specialfort.

Saaledes staaer det til med Hr. Brunners aandelige Liv og Følelsesomraade. Bogholderens Hufommelse omfatter alle mulige i Forretningen forekommende Tilfælde, og det kan saaledes ikke feile, at han maa yde sin Principal meget vigtige Tjenester. Hr. Raub har vænnet sig til det Overordentlige i Mandens Evner og Præstationer; han kan med den største Sikkerhed ansee ham for uadskillelig knyttet til sit Huus, og — ligesom man ikke gjør sig den Ucilighed at slaa en ny Krog op til et Skilderi, naar det hænger sikkert nok paa den gamle Krog — saaledes har Hr. Raub heller ikke gjort Noget for at knytte sin Bogholder endnu fastere til Huset, ved Hjælp af nye gyldne Lænker. Hr. Brunners hele Fremtræden, naar han leger med Uhrkæden, medens han tænker sig om, eller naar han sidder paa den høie Kontorstol med Benene slaaede overkors omkring Stolebenet, naar han i Samtale med En eller Anden putter Tommelfingeren i Bestelommen og lader de andre Fingre hænge udstrakte ned, eller naar han efter et anstrængende Arbeide gaaer op og ned i Kontoret, med lange Skridt, — alt Dette er saa nøie forbundet med Livet og Bevægelsen i Kontoret, at Hr. Brunner synes at være ligesaa uadskillelig fra

det, som en Statue fra sit Fodstykke. Saaledes har det nu været i meget lang Tid, og saaledes bliver det ogsaa ved at være. —

Mange Gange kommer Hr. Brunner igjen til at tænke paa sine tidligere Planer og han maa da tilstaa sig selv, at han har opgivet dem. Hr. Brunner har korresponderet med mange Huse, baade i Paris og London og i andre Hovedstæder, angaaente Firmaet L. W. Rauhs Forretninger; hans Haandskript og hans flydende Brevstiil ere blevne gamle Bekjendte paa de fremmede Kontorer; og hvis han engang fandt paa at skrive til dem: „antag mig som Medarbejder; med de samme Egenskaber, som J nu rose hos mig, vil jeg for Fremtiden virke for Eders Interesse,“ — saa var der vist ingen af de spekulative Chefer, der vilde betænke sig paa at række den velbekjendte Ube- kjendte Haanden med Velvillie. Men kunde Hr. Brunner saa blive ved at være den gamle Brunner, naar han ikke mere saa Gjenbohuset med de to gammeldags Waabenskjode og de mange bekjendte Ansigter; — naar han først skulde søge nye Makkere til Kortspillet, hvis Manerer og Sæd- vaner han maatte studere fra Nytt af? Kunde han endnu være den gamle Brunner, naar han sad foran en ny, uvant Hovedbog, hvor Folio 260 og 389 indtages af andre Navne end Ferdinand Buxhorn & Co. i Lybæk?! Denne nye Verden

vilde dræbe ham, og hver Gang Hr. Brunner har hengivet sig til saadanne Tanker, er han saa dybt rystet, at han altid med fordoblet Kjærlighed klynger sig fast til sine gamle Omgivelser og har stor Lyst til at see bønfuldende paa Hr. Raub og sige: „Du vil ikke støde mig bort fra Dig, vel?“

Det er afgjort, Hr. Brunner bliver, hvor han er! Nu kunde han nok see sig om blandt Byens kvindelige Flora, og mere end een smuk Gaand vilde blive raft ud imod ham, thi man veed allevegne, at Hr. Brunner har Raad til at føre et beffedent, men særdeles anstændigt Huus. Men hvad skulde der saa blive af den gode, hvidhaarede gamle Kone, som han har boet hos i saa mange Aar, der pleier ham og elsker ham som en Søn, som kedre end noget andet Menneffe forstaaer at lægge hans Hovedpude tilrette, og med hvem han hver Søndag Morgen pleier at faae sig en luun Passiar — vilde hun kunde overleve det Dieblif, da hun af hans Mund maatte høre, at han nu vilde givte sig og flytte et andet Sted hen? Og vilde saa Egteffabet byde ham Erstatning for de Dieblifke, naar han om Morgenens sidder ved Bordet og stirrer ind i Spiritusflammen, der ligesom en urolig Mand danser om Blikaffekandens Bug — for disse drømmerige Dieblifke og endelig for Savnet af den Nydelse, selv at tragte sin Kaffe? Jørend

Hr. Brunner gaaer ud om Aftenen, røger han en Pibe Tobak paa sit Bærelse — saa maa han være ganske alene, og den blotte Bevidsthed om, at et andet menneskeligt Væsen deelte Bærelse med ham, vilde berøve ham Halvdelen af denne Nydelse. Turde han maaske forlange af sin Kone, at hun skulde forlade ham i denne til stille Selvbetragtning helligede Time? — Disse Sædvaner kan Hr. Brunner ikke stille sig ved paa een Gang — een ad Gangen — og til næste Aar vil han probere at give Afkald paa i det Mindste een af dem.

(fortjattes).

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bogbindermester, Bedemand C. W. Ringberg.

Sadelmagermester L. C. Halberg.

Snedker Staufenbiels Datter, Agnes.

Malermester W. C. Rasmussen.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. II.

Torsdagen den 11te Marts 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, affholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overeensstemmende med Lovenes § 34 c., m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægt-
felfkabet's Gaard, Østergade 54, indbydes
herved d'Hrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 29de Februar 1876.

D. F. Olsen.

B. Peterjen.

C. R. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Saadan gaaer det!

(Fortsat.)

Naturligviis opsætter han altid til næste Aar
igjen, og tilsidst lader han heelt være med at fatte
saadanne fortvivlede Forsæt; thi de Damer, han
havde givet Fortrinet — af! de havde imidlertid
givet sig med Andre! — — Figurerne i de to
Baabensskjolde paa Gjenbohuset holde ikke op med
i deres utæmmelige Drillevorenhed at smelte
sammen, og atter at skille sig fra hinanden; men
Ratten og Hunden ere døde, og den lille Pige
ved Binduet er bleven en fuldvoksen ung Dame,
som med venligt Alvor nikker med Hovedet, naar

Hr. Brunner hilser over til hende; Hr. Raub er bleven en gammel Mand, som ofte hemsøges af Gigt og er i ondt Humør. Dvenpaa i sin Familiefreds lader Hr. Principalen sig ikke saa let overraske af sine Luner, men nede i Kontoret, paa Skuepladsen for Forretningernes Slid og Sorger, der kan det ikke undgaaes at Uergrellsens Gnift maa tændes, og det onde Humør bryde løs. Naa, den gamle Hr. Raub synes nu det er skrækkelig kjedeligt, at Hr. Brunner efter ethvert anstrengende Arbeide skal gnide sig i Hænderne og trampe op og ned ad Gulvet som en Dragonunderofficer! Det er ikke rigtig høfligt af Hr. Brunner, at han altid putter Tommelfingeren i Vestelommen og leger med Uhrfjæden, naar man taler med ham. Desuden bliver Hr. Brunners Haandskrivt mere og mere usikker, hans Bogstaver ere sande Karrikaturer, han faaer ikke mere Lov til at skrive Navnene over Kontoerne i Hovedbogen. Og nu gaaer han endda og tænker paa at lade sin Kontorstol stoppe op paa ny! Denne Mand begynder at falde Hr. Raub til Byrde; han kan ikke mere præstere, hvad han før har præsteret, og han har dog stadig den samme Løn!

Hr. Raub beskæftigede sig netop med det Spørgsmaal, om Forretningen skyldte Hr. Brunner nogen Forbindtlighed, fordi han havde tjent der saalænge, eller om Hr. Brunner stod i Forplig-

telsesforhold til Forretningen, fordi han havde været Isaa længe i den — da blev han afbrudt i sin Monolog paa en høist uventet Maade: han døde. — —

„Den gode, gamle Herre havde paa den senere Tid næsten ikke nogen glad Time mere, han var altid gnaven og glædede sig ikke mere ved Livet — nu er han død!“ Saaledes sagde Hr. Brunner til sin Nabo, ved hvis Side han gik bag efter Vaskstuen, og de første Lærere, han havde fældet i mange, mange Aar, randt over hans Kinder og gravede sig en ny Fure omkring de allerede temmeligt skarpe Kanter i hans Ansigt

Hr. Alvin Raub er Husets nye Chef. Han er bleven kaldet hjem fra Udlandet, hvor han imidlertid har uddannet sig til en dygtig Handelsmand. Denne høie Mand med de sorte Bakkbarter og det skarpe, forskende Øie, det er den samme Alvin, der, som lille Dreng søgte Trøst og Hjælp hos Hr. Brunner, naar Lektierne vare nær ved bringe ham til Fortvivlelse. Bogholderen mindede ham smilende om hine Tider, men den unge Hr. Raub svarede ham, at han rigtignok ikke erindrede synderligt om det Forhold, hvori

han dengang havde staaet til ham, men han var vis paa, at Hr. Brunner var og blev Hr. Brunner. Hr. Brunner skjulte Hovedet nede i sin Hovedbog og foresatte sig, aldrig mere at uleilige sin Chef med slike fortrolige Udgydelser. Selv om dette ikke var skeet, saa var den gamle Bogholder dog bleven nødt til at tale om gamle Dage; thi det viste sig snart, at Hr. Raub jun. i det Hele taget ikke var af det Slags Folk, der taler med sine Undergivne om Andet end Forretningsfager. Hr. Brunner tager meget høfligt Hatten af for Hr. Alvin og er særdeles artig og forekommende imod ham, som det sjømmer sig, lige overfor en Principal. Den unge Hr. Raub er ikke plaget af Gigt; han er heller aldrig i ondt Humør, men han er meget skarp og streng og bliver ofte utaalmodig over, at det varer saalænge naar Hr. Brunner skal lede efter en Konto i Hovedbogen.

Det kan ikke nægtes, Hr Brunner er bleven gammel! Hans Hukommelse omfatter nu kun nogle faa Folier i Hovedbogen, og han maa bruge Registreret for at finde en eller anden Konto. Ferdinand Buxbom & Co. i Lybæk have for længe siden ophørt at være til; Tallene 260 og 389, og mange andre, have slet ingen Betydning mere for Hr. Brunner, og Bandpletten i det ene Blad i den gamle udfrevne Hovedbog har han ikke tænkt paa i mange Tider.

Spillepartierne i „den grønne Rytter“, ere for længe siden ophævede af sig selv. En af Deeltagerne er død, den anden er ved Skjæbnens Omfistelser dreven bort til et fremmed Land, og den Tredie har givet sig og tilbringer Aftenen i Familiens Skjød. Kun den gamle Brunner, den graahaarede, veltjente Bogholder hos Firmaet T. W. Raub, sidder endnu undertiden om Aftenen i en Krog af den gemtliche Gæstestue, men han sidder alene ved et Bord for sig selv, og lader sit vemodige Blif hvile paa det gamle Spillebord, hvor en yngre Generation sidder og morer sig. „Der er bleven saa tomt omkring mig!“ siger han ofte ganske sagte, og saa sukker han. Naar han saa gaaer hjemad, støttet paa sin tykke Stok, og han kommer forbi sin Chefs Huus, saa bliver han staaende ved ethvert Vindue i Kontoret og undersøger med sin knoklede Haand, om Jernfodderne ere rigtig lukkede, medens man oppe fra den klart oplyste første Sal hører Klaverets brusende Akkorder og den unge, lykkelige Frues smukke Sang. Hr. Brunner staaer lidt stille og lytter, saa gaaer han hjem. Han vilde gjerne have hørt lidt endnu, men den kolde Nattevind slaar ham i Ansigtet. Hr. Brunner staaer udenfor sit Huus, men der kommer ikke mere en venlig gammel Kone ned i Forstuen for at lyse sin Veier op ad Trappen og slaac en luun Passiar af med ham,

før hun siger ham Godnat. Ak! hun er for længe siden vandret heden, og fremmede Mennesker ere blevne hans Værter.

Kontorpersonalet hos Firmaet L. W. Raub er blevet forøget med en Medarbejder. Den nye Kollega er en flot Kavaleer, med fine Manerer; han ignorerer de andre Herrer saameget som muligt, han er Døs med Hr. Alvin, skjøndt de sige Du saa sjældent som muligt i det øvrige Personales Nærværelse; han bliver ofte inviteret ovenpaa til Middag og til Aftenselskaber, hvor han afkompagnerer Fruen, naar hun synger. Hr. Brunner har af sin Chef faaet Ordre til at indvie den nye Kollega i hans Pligter og i alle Forretningens Forhold, og han udfører dette Hverv med den redeligste Villie. Den nye Kollega har snart gjort saa store Fremskridt, at Hr. Alvin Raub anseer ham for moden til at overtage nogle af Hr. Brunners Forretninger, og Hr. Brunner bliver derpaa fritagen for mange af de Pligter, som han nu i mere end en Fjerdedeel af et Aarhundrede har opfyldt i det vante, stadige Kredsløb. Hans Arbejde er blevet betydeligt lettet, og hvad der staaer tilbage for ham at udføre, kan han nu give sig god Tid med. Den nye Kollega kommer mere og mere i Dvælselse og har snart erhvervet sig en langt større Sikkerhed i alle Retninger, end den gamle Bogholder selv er i Besiddelse af; Hr.

Brunner faaer Lov til at overlade sin Kollega endnu noget Mere af sit Arbeide, og tilsidst har han kun nogle faa Ronti tilbage at føre i Hovedbogen — og de ere de mindste af dem alle. —

Hr. Brunner sidder hele Dagen med Bennen bag Øret uden at bruge den. Han sidder ved sin Pult, han seer over til de gamle Baabenskjolde, vender Diet bort igjen, men husker saa først paa, at han Intet har at bestille. Den nye Kollega har bemægtiget sig alle hans Bøger, ligetil den gode, gamle Hovedbog, og Hr Brunner kjeder sig.

(fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedker P. J. W. Thomsen.
 Skomager N. C. Petersen.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
 Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 12.

Torsdagen den 18de Marts 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c., m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægt-
fjelskabets Gaard, Østergade 54, indbydes
herved d'Err. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 29de Februar 1876.

D. F. Olsen.

B. Petersen.

C. H. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Saadan gaaer det!

(Fortfat.)

Han læser alle de gamle Korrespondancer
heelt tilbage til de Tider, da den lille Pige med
de krøllede Haar nikkede til ham fra Vinduet lige
overfor. Han spidser Blyanten og brækker Spidsen
af, blot for at kunne spidse den igjen; han vadsker
sine Hænder hver Time, og naar Summen af alle
disse smaa Forretninger er udtømt, saa tager
han sin Tilflugt til Paffamret og underholder sig
med Karlene, indtil den nye Kollega kommer og
gjør Karlene opmærksomme paa, at de ikke ere der
for at snakke, men for at arbeide.

Men en Dag, som Hr. Brunner sidder der, see de to Baabensfjolde over til ham paa en heelt besynderlig Maade; deres Figurer blande sig ikke mere sammen i et uopløseligt Virvar, men de staa med tydelige og klare Konturer for Bogholderens Dine, som om de nu endelig vare blevne fjede af det gamle drillende Gjøglespil; derovre i Vinduct ligger der Noget, der antager en Skikkelse, ligesom om det kunde være den lille Piges krøllede Hoved, og Hr. Brunner seer derover og tænker paa gamle Tider, og saa igjen paa Nutiden. Ak! hvorledes skal han saa Dagen til at gaa, og saa hele Ugen og hele Maaneden! Og saadan vil det gaa lige saalænge han bliver ved at være Bogholder hos Firmaet L. W. Rauh, saaledes ville hver Dag Timerne langsomt snige sig afsted, saaledes maa han hvert Kvarter høre Uhret slaa, og hvergang han møder Principalens forskende Diekast, maa han skamme sig over, at han ikke har Andet at bestille end at lægge Hænderne i Skjødet. —

Hr. Alvin sidder ved Pulsten og skriver ivrigt. Der er netop ingen Andre i Kontoret. Alt er stille, kun Kontoruhret holder ikke op med sit evige Tik-Tik, og Principalens Pen knitrer hen over Papiret. Da bryder Brunner Tavsheden og siger i en rigtig hjertelig Tone:

„Hr. Rauh, jeg har Jngenting at bestille, slet

Jugenting mere!" Der laa en stille Bebreidelse i disse Ord og tillige en inderlig Bøn.

„Jeg seer det nok," svarede Alvin, idet han trak paa Skuldrene og rynkede Panden.

„Skal det" — Hr. Brunner standsede lidt — „skal det nu altid blive saadan ved?"

Den bævende Stemme, med hvilken disse Ord udtaltes, det Udtryk af Bæmød, Frygt og Tillid, som laa paa den Spørgendes gamle, ærlige Ansigt, undgik Hr. Raub's Opmærksomhed, thi al hans Opmærksomhed var henvendt paa selve Spørgsmaalet, han reiste sig op, ligesom En, der pludselig seer noget særdeles Interessant foregaa i sin Nærhed.

„Hr. Brunner," sagde han endelig, „jeg kan med min bedste Villie ikke give Dem Noget at bestille, det kan De vistnok selv indsee."

Hr. Brunner tav længe, meget længe. Endelig reiste han sig fra Stolen, gik hen til Hr. Raub, nikkede takfuld med Hovedet og sagde sukkende: „Ja, jeg indseer det nok, og saa vil jeg da ligesaa godt strax tage Afsked med Dem og dette gamle Sted, jeg har kjendt saalænge. Saa faaer vel den nye Kollega min Plads; det var en rigtig rar Plads der ved Vinduet, og Pulsten er den mageligste i hele Kontoret for den har de fleste Skuffer, og de ere alle, som de skulle være. Jeg vil strax gaa hen og tømme Pulsten; jeg har

nogle Bøger liggende derhenne, som ere min private Eiendom, dem vil jeg lade ligge til min Eftermand, han kan mangen Gang have Nytte af dem. Skulde der engang komme en Tid, hvor De har saa Meget at bestille, at De ikke kan overkomme det, saa sender De maasse Bud efter mig; min Haand staaer til Deres Disposition, Hr. Raub.; vel er den bleven gammel og usikker, men det er dog den samme Haand, hvis bekedne Kraft og Udholdenhed alle de udfrevne Bøger der i Skabet kunne vidne om."

Hr. Alvin Raub mistede for et Dieblif sit sikke Bud, og et forlegent Smil spillede om hans Mund; men det gif strax over.

„Det gjør mig ondt,“ svarede han, „det gjør mig hjertelig ondt, Hr. Brunner, at vi skulle skilles, men jeg kan sandelig ikke finde nogen Udvei. Vor Birketreds er bleven større, Deres Kræfter tage af, og jeg vilde nødig see mig nødsaget til at gjøre Dem Livet suurt og Opholdet hos os ubehageligt ved at stille større Fordringer til Dem, end De kan fyldestgjøre.“

Hr. Brunner ryddede op i sin Pult, tog Nøglen af Ringen for aldrig mere at sætte den i, og leverede den til den nye Kollega, som med venlig Gemytlighed søgte at bortlede hans sørgmodige Tanker ved at udtale sin Beundring over Nøglens originale Form, og Laasens Sikkerhed.

Men Hr. Brunner kastede endnu et Blik over til de ærværdige Baabenskjolde paa Gjenbohuset, derpaa hen til Hovedbøgerne, der vare skrevne fulde af hans Haand, og i deres tavse Skjød gjemte næsten alle hans Grindringer — saa tog han dem Alle i Haanden, tilsidst Hr. Alvin Kauh, der bad ham ikke ganske at glemme Firmaet T. W. Kauh og at komme og besøge ham engang imellem. Han tilspøiede, at det til enhver Tid skulde være ham en Fornøielse at anbefale ham, naar han trængte til det, og endelig stak han Ex-Bogholderen et Stykke Papir i Haanden. Det indeholdt hans Løn for det nylig begyndte Halvaar.

Hr. Brunner gik ud af Døren, som han var gaaet ud af den i over 30 Aar, men denne Gang var det en tung Gang. Han gik bort for aldrig at komme tilbage. Hr. Alvin Kauh bøiede sig ned over Papiret og skrev videre; den Afstedigedes Eftermand prøvede Røglen i Laasen paa den nys erhvervede Pult, og der var Jngen, som kunde føle Afstedstunden, Jngen, medmindre det skulde være de grønne Vægge, de høie Brevskabe, Pulten og Landfortene paa Væggen!

Hr. Brunner sad nu hjemme. — Lønningen for hans mangeaarige Virksomhed, Lønningen for Tabet af hans bedste Kræfter, Lønningen for hans krummede Ryg og graanedede Hoved — det var en Nødsfiling, der var bleven tilbage ligesom Bundfaldet paa Bunden af denne Blanding af Slid og Arbeide. Hr. Brunner saa meget nøie paa denne Nødsfiling og forsøgte at opfatte Resten af sit Liv som Divisor til denne Dividende; men Opgaven var grusom, og han besluttede at opsætte dens Løsning. Imidlertid søgte han at opnaa en lille besteden Post et eller andet Sted i Byen. Han gik nu kun to Aftener om Ugen hen i „den grønne Rytter“, og da hans Spisevarteer var for dyrt for hans nuværende Formuesomstændigheder, saa gik han til et billigere, der skaffede ham den Fornøielse at gjøre flere nye Bekjendtskaber, nemlig med en Kolportør, nogle Kopister i Ketten og af og til et Par af de pænere Fragtmænd. Hr. Brunners Bestræbelser for at faa Empløi vare frugtesløse, thi overalt blev man bange for hans Alder. Derfor ansaa Hr. Brunner det for nødvendigt at indskrænke sig endnu mere. Fra nu af spiste han kun hveranden Dag varm Middagsmad, og tog for stedse Afsked med „den grønne Rytter“ og Ollet, som han satte saa stor Pris paa. Han undertrykkede den sidste Rest af Forsængelighed ved at vise sig paa Gaden i en

ludslikt Frakke, og en rødladen Hat og gav ikke efter for den haarde Nødvendighed at anskaffe sig et Par nye Støvler, før de Gamle vare saa broderede med Lapper, at de ikke kunde lappes mere. Uagtet alle disse Indskrænkninger og Savn blev dog hans Nødsfilling stedse mindre og mindre. Tilmed havde Hr. Brunner ikke en eneste Slægting, som han kunde vente vilde understøtte ham, selv om han havde undertrykket sin Stolthed, der følte sig dybt saaret ved denne Tanke.

(sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Bogbindermester C. W. H. Stryving.

Grosserer C. F. Wulff.

Provst, Dr. theol. J. B. Fog.

Selskabets Bogholder: og Kasserekontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Tordagen den 25de Marts 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i R. G. Calbergs Officin.

Saadan gaaer det!

(Sluttet.)

Nu kom der en streng Vinter, og med den begyndte det Aar, i Løbet af hvilket Brunners Sparepenge nødvendigviis maatte slippe op. Han følte derfor virkelig ligesom en Lettelse da han mærkede at Hosten blev værre, at han havde mere ondt ved at trække Veiret og endelig, at en Sygdom listede sig over ham og kastede ham paa Leiet. Værtens nede i Stuen passede ham, men en Dag da Vintersolen skinnede særdeles venligt og varmt, søgte de ham tættere ind i Senge-

Klæderne og bare ham ligesom et Svøbelsebarn ned ad Trapperne og puttede ham ind i en Vogn, der førte ham til Byens Sygehuus. Der laa han i en stor Sal imellem mange andre Syge. Det var en langvarig, haard Sygdom, der havde grebet ham; den trængte sig lige ind til hans Sjæls Helligdom og opstræmmede der Følelser og Grindringer, som brød sig Bei i vilde Feberfantasier. Men imod Lægens Forventning lagde Feberen sig; Brunner følte sig bedre fra Dag til Dag; han kom sig, og da Foraaret atter kom til Landet og Trærnes grønne Blade begyndte at farves mørkere, da Sangfuglene atter kvodrede udenfor Vinduet, og der holdtes Aftenconcerter i Haven ved „den grønne Nytt“, da rokkede den gamle Brunner atter ud i det Frie, støttet ved sin trofaste Stof, stod stille og hostede, og gik saa videre. Hans talrige Bekjendte i Byen, som først af Hospitals-Lægens Mund havde erfaret den gamle Bogholders sande, ullykkelige Stilling satte en Jndsamling igang til Fordeel for ham, til hvilken Firmaet L. W. Kauh gav tyve Daler. Men dette satte den gamle Brunner i en endnu sørgeligere Stemning, og ikke engang Foraarets Duft og Friskhed kunde sprede Sorgens Skyer og Taage. Intet Smil opklarede den Gamles blege Ansigt.

En Dag var han paa sin sædvanlige Tur

kommen til sin Yndlingsplads. Det var ved Udkanten af en Skov, der skraanede ned til en Flod. Her hvilede han sig paa en Træstub og lod Blikket følge de ilende Bølger. Han kom til at tænke paa de store, folkerige Stæder i det Fjerne, hvor han engang vilde have draget hen og danne sig et Hjem, han tænkte paa Ungdommens Forhaabninger og Alderdommens Affældighed. Det forekom ham ligesom om hans Skjæbne var bleven forbyttet, som om han havde taget det feile Bæger og faaet Eddiken, istedetfor Vinen. Hans Sjæl blev pludselig fyldt med Bitterhed, og han gik i Kette med Vorherre over, at der ikke var nogen venlig Magt, som kunde standse Menneffet, naar det var kommet paa Afveie. Han saae dybt, dybt ned i Bølgerne, og Bitterheden svandt bort af hans Sjæl, og Ro og Fred drog atter ind i det gamle Hjerte. „Der maa dog være en anden Tilværelse end denne her iblandt Talræffer og støvede Bøger,“ tænkte han og betragtede Solens Speilbillede i Vandet. Strømmen gjenspeilede Utherens Blaa, og Græsset og Blomsterne paa Flodbredden speilede sig i Vandet og strakte sig op i den blaa Himmel og gyngede op og ned. Han havde aldrig seet Naturen saa deilig, og der gik et velgjørende Vandepust igjennem Luften, som løftede og lettede hans Hjerte. Her vilde han blive, aldrig mere vilde han forlade

dette Sted; han behøver ikke mere at bryde sig om nogen Nødsfiling, og kommer ikke til at gjøre Brug af Indsamlernes Medlidenhed, der gaa omkring i Byen og bede om Penge til ham. Som det nu er, vil det bestandig blive, naar han kun fra Træstubben af høier sig noget dybere ned imod Bølgerne. - Lev vel! Du underlige Verden! jo nærmere man kommer til den blaa Æther, der breder sig ud og atter trækker sig sammen der nede i Dybet, desto underligere synes denne Verden. Og denne Sol, som skjælver nede i den blaa Æther, den blænder slet ikke Diet — man kunde ganske rolig skrive i Hovedbogen uden at rulle Gardinet ned — men hvem tænker nu paa Hovedbogen! det gjælder jo kun at naa denne nye Sol. Hvor den skjælver og spiller i den fugtige, blaa Æther, hvor den pludselig splittes ad i Tusinder af Gnister, hvor Bølgerne stige og gjøre ærbødig Plads for det sølvhaarede Hoved — hvor det endelig atter bliver stille; og hvor roligt Solens Billede atter hviler paa Vandets himmelblaa Speil!

Ingen vidste, hvad der var bleven af den gamle Bogholder, før en Fisser nogle Dage efter

traf et Liig op af Floden, i hvilket man gjenfjendte den gamle Brunner.

Meget seent, i Nattens Mørke, blev han begravet. Kisten blev kjørt forbi Huset T. W. Kauh. Fra den klart oplyste første Sal bruse Klaverets Toner ned, blandede med den unge, lykkelige Fru Kauh's Sang. I Vinduet, ligeoverfor, sidder Gjenboens vorne Datter med sin Forlovede og taler om Fremtiden. De gamle Baabensskjolde ere de eneste, som see paa den forbigjørende Kiste, og deres steenhaarde Træk synes at røre sig; bag Jernskodderne i T. W. Kauh's Kontor er Alt mørkt og stille, som Døden, de utskrevne Bøger staa fast i sluttede Geledder — men tys! der var Noget, som knagede! Det var Pulken, ved hvilken den Afdøde havde tilbragt den største Deel af sit Liv. — Saadan gaaer det!

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem England og Frankrig).

I. Furen.

Den steile Klippe, paa hvilken Byen Saint-Malo ligger omsluttet af tykke og høie Mure, der synes, idet de klemme den ind fra alle Sider, at tvinge den til at hæve sig i Spiralsform omkring sin eneste Kirke, hænger kun sammen med Fastlandet ved en lang Landevei, som man kalder Furen. Der eksisterer ingen anden Wei, ad hvilken Fodgængere, Heste og Bogne kunne trænge ind i denne By, som man i ret egenlig Forstand kan kalde en Søstad, og der med ikke mindre Ret end Le Mont-Saint-Michel kunde antage til Devise de dristige Ord: *in periculo maris* (i Havsnød), dersom den ikke foretrak for dem de endnu stoltere Ord paa sit gamle Vaabenmærke: Den rige Hertugs-Malo. Naar Veiret er smukt, og Havet roligt, i Særdeleshed i de varme Sommerastener, frembyder Furen et af de meest tiltrækkende Spadsferesteder. Paa den ene Side udstrækker sig, fredeligt som en Indsø, det store Bassin, der tjener de to rivaliserende Byer, Saint-Malo og Saint-Servan, til Havn; paa den anden Side befylder det grændse-

Løse, altid bevægede Hav det gamle Citadels Fod og ruller derefter sine Skumbølger paa en Strandbred af fiint Sand, der strækker sig saa langt Diet naaer, og smelter sammen med de fjerne Klitter. En Række Bæle, der ere dybt nedrammede i Jorden, forsvarer Landeveien mod Havets uophørlige Angreb, hvis Raseri fordobles ved denne stadige Hindring. Ved Høivande blive ogsaa alle Lydene paa Landjorden stedse overdøvede af Havets mægtige Røst, der aldrig tier. Man besinder sig der som paa et Skibsdæk, overalt omgivet af Vand, med den Forskjel, at man har sikkert Fodfæste, og at man kan drømme i Fred uden at være bange for at lide Skibbrud. I den barske Marstid, naar Vinden fra Havet forøger den stigende Flods Voldsomhed, fylle Bølgerne ikke destomindre med en saadan Kraft ind over Furen, at man ikke kan passere den uden at løbe Fare for at blive kastet omkuld eller idetmindste gennemblødt til Skindet ved en Syndflod af salt Vand.

Saaledes var netop Havets Tilstand, da paa en kold Morgen i Februar Maaned 185—, medens Vinden pek i heftige Stød fra Nordost, en ung Bondepige red ud af Byen i rask Trav paa sit Uffel. Det var en forsinket Mælkesælgerstue, der kom tilbage fra Torvet; hun anstrengte sig for at naae sine Medsøstre, der vare komne over Furen, førend Havet var steget til sin fulde Høide, og

som nu lystigt fortsatte deres Reise. Den unge Pige havde bundet under sin Hage et fiint Lomme-tørklæde, halvt af Silke, halvt af Bomuld, for at beskytte de hvide Vinger af sit Hovedtøi mod Vindens Angreb og imod Bølgernes Skum. Den sorte Raabe, kantet med Fløiel, var knyttet fast over hendes Bryst, og hendes Fødder, beskyttede af smaa Sko med Spænder, støttede sig paa de flettede Kurve, der vare fyldte med de sorte Leer-potter, hvori hun sædvanligviis bragte Mælken af sine Køer til Byen. Hun var meget smuk i sin simple Bøndepigedragt; der var Ynde og ligesom et Udtryk af Adel i hendes paa eengang milde og alvorlige Profil.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Garvermester C. Gericke.

Afdøde Forvalter Albrechtsens Datter,
Rosalia Theresia.

Selskabets Bogholder- og Kasserekontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Oppe og firefindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Lordagen den 1ste April 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

I. Furen.

(Fortsat.)

Bed det første Skridt, som den unge Pige vilde lade sit Udsel gjøre henimod Furen, der bidskedes af Bølgerne, rettede det flogte Dyr Dyrerne i Beiret og nægtede at gaae videre. — „Saa gaa da!“ sagde den unge Pige, idet hun slog sit Dyr med en Bidsk, der var prydet med

røde Uldduffe; men Ueilet rystede paa Hovedet. Der udviklede sig nu imellem den utaalmodige unge Pige og det haardnakkede Dyr en Kamp, hvis Udfald syntes tvivlsomt. Denne noget groteske Scene havde ikke andre Tilskuere end to Søfolk, og de vare endda nogle hundrede Skridt bagved, i Nærheden af Bindebroen til den store Port, som man har døbt med Navnet Saint-Vincent, til Ære for Martyr-Diakonen, til hvem Kirken i Saint-Malo er indviet. Den reglementerede Dragt, hvori de to Matroser vare klædte, tilkjendegav, at de vendte hjem fra Tjenesten. De bar deres Papirer indesluttede i en Blicyliner, der hang i et Baaud om Halsen, og de marcherede muntert med hinanden under Armen, som to Benner, der i lang Tid have deelt de samme Farer, med Hatten ned i Nakken og Halsen blottet, idet de sang i vilden Sky og vare meget ligegyldige med Hensyn til de Banffeligheder, som Gangen over Furen afstedkom; de havde seet ganske andre Hindringer! Den unge Pige, der hørte disse glade Sange bagved sig og frygtede for at blive tiltalt af Matroser, hvis muntre Stemning ikke vilde lade dem afveie deres Ord meget nøie, trak imidlertid saa hestigt i sit Ueils Lømme og tildeelte det saamange Bidffeslag over Lænden, at det rebelffe Dyr satte afsted i Galop. I dette Dieblif slog en uhyre Bølge mod Bælene, der vare stillede

i Række langsmed Landeveien; den løb som et Kanonstød, hævede sig truende og skummende op over Brystvænet, hvorpaa den dalede som en Skypumpe ned over Furen i hele dennes Brede. Den tunge Vandmasse havde i sit Fald kastet Gslet omfuld, knust Mælkepotterne i tusinde Skaar, og den stakkels unge Pige laa nu skamfuld og forstødt paa Jorden. De to Søfolk skyndte sig at ile hende til Hjælp. De toge hende lemfældigt i deres kraftige Arme og bare hende hen paa en lille Bænk, der var anbragt udenfor Acciseboden. Neppe var Mælkepigen kommen til sig selv igjen, førend Gslet kom hen til hende med sænkede Dre og usikre Skridt.

„Mit smukke Barn,“ sagde den Ene af Søfolkene, som havde et stort, sort Rindstjæg, „hvor boer De?“

„I Communen Paramé,“ svarede Bondepigen, „hiinsides Flækken, paa Veien til Saint-Coulomb.“

„Godt,“ sagde Sømanden; „vi To gaae til Cancale . . . Jeg er Søn af Østerssisteren Daniel, der commanderer Baaden l'Amable-Aglaré; min Kammerats Fader er den lange Laurent, der har mistet et Been i Tjenesten; De seer, at vi ere næsten Naboer. Det vil være os den letteste Ting af Verden at føre Dem til Deres Hjem, eftersom Deres Huus befinder sig paa vor Bei. — Laurent,“ tilspøiede han, idet han henvendte

fig til sin Kammerat, „gaa og hent en Hjrebogn, og, saasnart Havet har trukket sig tilbage og ladet Passagen fri, ville vi tage afsted.“

Laurent tingebe med Kudsten paa et af disse smaa Kjøretøier, hvoraf man i gamle Dage saae saamange paa Vejen mellem Paris og Versailles, og som hver Time paa Dagen holde udenfor Porten Saint-Vincent. Medens Hesten spiste sin Havre, hørte Havet, der stiger og falder saa hurtigt paa denne Kyst, op at bedække Landeveien. Bognen nærmede sig Bænken, hvor den unge Pige sad; hun græd og hulkede; hun følte sig forvirret over den Omhu, som de to Søfolk kappedes om at yde hende, og hun havde endnu ikke forbundet Skrækken og Smerten, som hendes Fald havde foraarsaget hende.

„Saa, mit smukke Barn,“ sagde Daniel til hende, „vær ikke bange! Det har ikke Noget at betyde. Se nu at komme til at sidde paa den bedste Plads i Bognen. Det er rigtignok længe siden, at disse Sæder ere blevne udstoppede, men ligemeget! De vil dog ikke komme til at sidde saa daarligt endda. Sagte! Løft Foden og Hænden paa engang, som om De skulde gaae op ad Bævlingerne paa et Skib.“

Den unge Pige lod sig med Møie glide ned paa Bagsædet i Bognen, og, idet Daniel tog Plads ved Siden af hende, raabte han til Kudsten,

som om han havde henvendt sig til Føreren paa en Baad: „Stød fra!“

„Saa maa jeg nok op paa Ueslet,“ sagde den anden Sømand. — „Det halter, det stakkels Dyr. — Vilde det ikke kunne følge med, naar jeg bandt det bagved Bognen?“

„Nei,“ svarede den unge Pige; „det er bedre at lade det gaae alene; det finder nok hjem.“

„Prøv at sætte Dig paa det, Laurent,“ sagde Daniel; „det seer ikke ud til at have taget Skade; dersom vi lade det gaae hjem alene, vil en eller anden Døgenigt kunne stjæle det.“

„Min Gud!“ sagde den unge Pige, „hvor jeg gjør Dem Ueilighed! Dersom jeg ikke var bleven forsinket i Byen ved et Indkjøb, jeg skulde gjøre for Moder, var Alt dette ikke hændet.“

„Det gjør slet ikke Noget,“ svarede Laurent; „jeg skulde jo ellers være gaaet tilfods. Vil De bare see, hvor den lille Knægt travler afsted, som om Fanden var efter den!“

Laurent holdt sig som Rudejunker i Nærheden af Bogntrinnet, medens Bognen rullede afsted med en Lyd af skrattende Jern over den endnu vaade Steenbro. Fra Tid til anden udsendte de rasende Bølgers Top en kold Støvregn, der paany vædede Ueslet og dets Rytter. Den unge Pige skjælvede over alle sine Lemmer i Fordybningen af Bognen; thi Binden pib fremdeles med Voldsomhed.

„De fryser Jomfru,“ sagde Daniel til hende; „der er min Kappe; læg den om Skuldrene, den er god varm, og man er glad ved at kunne tage den paa, naar man har Vagt om Natten; — ikke sandt, Laurent?“ — Laurent travede afsted det Bedste han kunde, idet han med den ene Haand holdt fast paa sin blanke Matroschat, som Vinden syntes af al Magt at ville fravriste ham, den anden var stuktet ind i Ueslets Lømme. Han havde sin Nød med at holde sig lodret i Sadlen, og dennes Brede tvang ham til at stritte uforholdsmæssigt ud med Benene. I denne geneerte Stilling kunde han ikke tage Deel i Samtalen, som hans Kammerat førte i god Mag inde i Bognen.

„Laurent!“ sagde denne Sidste, „Du vil falde af, dersom Du bliver ved at lade Ueslet løbe paa den Maade; jo mere Du trækker i Lømmen, desto hurtigere vil Dyret gaae.“

„Jeg feer det nok,“ svarede Laurent; „jeg kan ikke mere holde mig paa det; det er nok saa godt at springe af og gaae tilføds.“ — Sigende dette, styrtede han sig ned fra Dyret han red paa, og flavede op bag paa Bognen, idet han blev ved at holde Ueslet ved Lømmen, skjøndt det kun fulgte efter med den største Modstræben. Nu og da vendte Laurent sig om for at kaste et Blik igjennem Ruden, der var sat ind i Kaleschen paa

Boguen, og han saae med Misundelse sin Kammerat sidde mageligt ved Siden af den unge Pige og passiare med hende. Rigtignof syntes denne lidet oplagt til at svare paa sin Nabos Spørgsmaal; det piinte hende at blive saaledes ført hjem af to unge, ubekjendte Menneffer. Hvad Kudskken angik, der var vant til at kjøre med alle Slags Folk, da ansaae han det for sin Pligt ved enhver Leilighed at iagttage en mørk Tausshed.

„Det forekommer mig,“ sagde Daniel til Bondepigen, „det forekommer mig, at Deres Ansigt er mig ikke ubekjendt. Hvad hedder den Gaard, hvor De boer?“

„La Petite Marouillère,“ svarede den unge Pige, „og jeg hedder Jenny Lambert.“

„Rigtigt! Nu husker jeg Deres Navn. Kommer De saaledes hver Dag til Saint-Malo med Mælk? Jeg vilde snart blive kjed af at tilbagelægge den samme Vej saa ofte. Naar man er Sømand, seer De, saa holder man af at komme paa forskjellige Steder. Om Sommeren, naar Solen skinner, og naar Havet har nylig truffet sig tilbage, er det dog pudsig nok at see alle Fruentimmerne begive sig hjemad paa den sandede Bred, idet de sidde og strikke paa Siden af deres Væsker; det vaade Sand er som ei Speil, hvori Dyr og Folk vise sig med Hovedet nedad. Naa, Laurent, har Du det godt?“

„Ikke synderligt,“ sagde Laurent, der holdt sig med den ene Haand ved Fjedrene paa Bognen.

„Destoværre for Dig! Jeg har det fortræffeligt. Min Naboerske begynder at befinde sig fuldkomment vel. — Kjør lidt raskere til, Rudsk. Det er en hidende Kulde. Det er ikke behageligt paa Landeveien i et saadant Veir, naar man har Vinden lige imod sig. Har Vinteren været streng i Aar, Jomfru Jenny?“

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Seil-, Flag- og Kompasmager A. W. E. Augsburg.

Typograf Christian Axel Rasmussen.

Villardsnedker M. Frederiksen.

Bødker T. F. Wilhelm Debus.

Selskabets Bogholder- og Kasserekontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 15.

Tordagen den 8de April 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

I. Suren.

(Fortsat.)

„Nei, den har ikke,“ sagde den unge Pige.

„Hvad os angaaer, da har vi passeret Linien midt i December Maaned, og i de Farvande er der ingen Forskjel paa Vinter og Sommer. Savist, det var jo den 15de December, at vi forlode den sydlige Halvkugle, var det ikke, Laurent?“

Men denne Gang gav Laurent intet Svar; han var bleven nødt til at forlade det ubekvemme Sæde, som han havde indtaget; thi han fandt, at det var uholdbart. Rudstken bemærkede ham, idet han vendte sig om, langt bagude ifærd med at trække Ueslet efter sig. — „Skal vi vente paa ham?“ spurgte Rudstken, der blev leiet i Timeviis.

„Bidst bare paa!“ sagde Daniel. „Jeg veed nok, at jeg burde lade ham stige op nu; men jeg tilstaaer, jeg har ikke megen Lyst til at gaae igjennem Paramés Gader i en Orlogsmatroses Uniform og trække med et Uesl, som om jeg var en Kludekræmmer. Min Kammerat er ikke saa prikken paa det; det er saadan en skikkelig Fyr. — Naa, Rudst, fjør saa igjennem Flækken, Alt, hvad Remmer og Løi kan holde!“

Den unge Pige havde heller ikke Noget imod at fjøre rask igjennem den store Landsby Paramé, hvor Alle kjendte hende. Skjult i Bognens Baggrund og af sin Nabo, der lænede Overkroppen ud af Bognen for at see sig omkring med en oprømt og triumpherende Mine, unddrog Jenny Lambert sig let Flækkens Beboeres Nysgjerrighed. Da Rjoretøiet standsede udenfor Gaarden, hvor hendes Moder boede, spurgte denne Sidste, forbausset over at see en Sømand stige af udenfor hendes Tærffel, ham i en barsk Tone: „Hvad staaer til Tjeneste, unge Mand?“

„Der staaer det til Tjeneste, at jeg fører Deres Datter hjem igjen til Dem, efterat hun er bleven en Smule forslaaet, men har dog aldeles ikke lidt nogen Skade. Det var et Bølgeslag paa den lange Fure. — Det var Høivande, seer De, og den stakkels Pige var kommen lidt for seent; hun vilde afsted trods enhver Hindring. — De søger Deres Ufæl. Det er ikke langt borte; min Kammerat har det ved Txilen og vil snart være her med det. — Farvel, min gode Kone! Farvel, Jomfru Jenny!“

Forpagterfken gjorde Baastand paa, at Sømanden skulde træde ind under hendes Tag og nyde nogle Forfriskninger. Rudfken, der blev betalt af Daniel, førte tilbage til Paramé, hvor han haabede at faae Retourfragt. Medens Jenny havde trukket sig tilbage til et Værelse ved Siden af og fortalte sin Moder, medens hun skiftede Klæder, de enkelte Omstændigheder ved hendes Uheld om Formiddagen, ankom Laurent tilligemed Ufælet. De to Søfolk sadde foran en god Ild paa den store Egetræsbenk, der var anbragt omkring Ildstedet, hvor de opvarmede sig, idet de tømte en Krukke Most. Efter en halv Times Ophold reiste de sig, og, ledsagede af Moderens og den unge Bondepiges Taffigelser, fortsatte de deres Gang i Retningen af Cancale.

„Du har altsaa betalt Rudffen?“ sagde Laurent til sin Kammerat.

Daniel svarede med et bekræftende Nif.

„Jsaafald skylder jeg Dig Halvdelen af det, Touren har kostet. Der er tredive Sous . . .“

„Nei, vist ikke,“ sagde Daniel; „Du har jo ikke været med i Bognen; Du har Intet at betale.“

„Nei, jeg forsikkrer Dig,“ sagde Laurent, „saaledes skal det ikke gaae af. Vil Du være storagtig ligeoverfor mig? Jeg vil være halvt om den lille Tjeneste, som vi have viist den unge Pige.“

„Saa kan Du jo betale Noget i Cancale, og vi ville da være kvit. — Hun er kjon, den lille Jenny, og med Alt det meget elskværdig, slet ikke knibst.“

„Det var maaskee for bedre at passiare med hende, at Du lod mig løbe tilfods det Halve af Veien og trække det forbandede Ujel ved Tømmen, da det ikke længer vilde gaae.“

„For Pokker!“ svarede Daniel med et Smil, „der gives Dieblikke, hvor man ikke trænger til nogen Kammerat.“

„Det Ord synes jeg ikke rigtigt godt om,“ mumlede Laurent; „enten er man Benner, eller man er det ikke.“

„Bliver Du vred?“ spurgte Daniel. „Med

hvem kan jeg da tale reent ud af Bøsen, naar det ikke er med Dig? — Du veed, at min Fader har Lidt paa Ristebunden; jeg tænker paa at blive Fører af et Kystfartøi om et Par Aar, og saa vil jeg gifte mig. Det er da ikke saa forunderligt, at jeg lægger en Smule Mærke til de unge Piger, som jeg træffer paa min Wei."

Laurent sænkede Hovedet og svarede Intet. Hvad ham angik, da var han fattig; en Deel af det, han fortjente, gik med til at understøtte hans invalide Fader, der høvede en lille Pension af Staten, og til at staae hans to Søstre, der vare Enker efter Søfolk og havde Børn, bi i deres Fattigdom. At tjene som simpel Matros paa Krigsskibene eller paa Handelskibene, aldrig at kjende til Hvile, aldrig at have nogen uafhængig Tilværelse, dette var den sørgelige Udsigt, der frembød sig for ham. Et Udtryk af forsagende Sørgmodighed afmalede sig paa hans af Solen brunede Træk, og alligevel var han glad over at gjense dem, til hvem han opoffrede Halvdelen af sin saa nøisommeligt erhvervede Gage. Hans Kammerat Daniel, hvis Hoved var fuldt af Fremtidsplaner, gik med hævet Pand, og de fortsatte Begge deres Wei i Tavshed, sysselsatte med de forskjellige Følelser, som Hjemkomsten til Fædrelandet indgjød dem. De standsede ikke engang ved Værtshuset i Saint-Coulomb, der har til Skildt en smuk Baad fra Cancale taklet

som Luggen og seilende for fulde Seil. Deres adspredte Blikke vankede omkring paa Landsskabet, der var blottet for Grønt, paa Høiene, der vare bedækkede med sortgrøede Ubletræer og tornefuld Gyvel, og paa de fugtige Marker, hvor Afgrøden allerede begyndte at spire frem. Hvilken Interesse kunde Synet af Markerne have for disse Mænd, hvis hele Liv gik hen med at pløie Havet? Hvad bekymrede de sig om den tilkommende Høst, de, som ikke vilde forblive hjemme og see den modnes? Sigegyldige for Alt det, der spælsætter Mennesker, som have landligt Arbejde at udføre, gif de to Søfolk interesseløse henover den frugtbare Jord, der ernærer os. Deres Hjerter begyndte først at udvide sig, da de kom op paa de Bakker, som omgive den høitliggende Deel af Cancale. Ved Synet af denne Bugt, der stæker sig dybt ind i Landet og begrændses imod Nord af dunkle Klippemasser, idet den beskriver fra Øst til Syd en uhyre krum Linie midt i det hvide Sand, hiinsides hvilket hele Nedre-Normandiets Kyst aftegner sig med store Hvidepartier, Avranches, Mont-Dol, Mont-Saint-Michel, Tombelaine; ved Synet af alle disse Byer, af alle disse Landsbyer, Bygninger, Klipper og Skove, der oprulle sig i et umaadeligt Amphitheater, og hvorpaa de kjendte Navnene

fra deres Barndom af, undslap et Glædeskrig
deres Bryst.

De havde endelig naaet Havnen og sat Foden paa Kædrenehusets Tærskel. I hele tre Dage overlode de to unge Menneffer sig til Orkesløshedens Behageligheder. De følte sig fuldstændigt, aldeles lykkelige Familien modtog dem med Kjærlighed; Vennerne lyttede med sympathetisk Opmærksomhed til Fortællingen om deres sidste Togt. De fik nu, som en Erstatning for to Mars Farer og Anstrængelser, nogle Timers Hvile og livlig Samtale i Værtshusene foran et Bord bedækket med Flasker, behagelige Timer for Sømanden, der atter har faaet sin Frihed, og som forglemmer saa hurtigt ved Bægeret, hvad han døde igaar, og hvad der forestaaer ham imorgen. Den fjerde Dag, da Hjemkomstens Glæde var blegnet, begyndte Daniel og Laurent at føle de første Anfald af Kjedsommelighed. Utaalmodighed efter at komme hjem og Utaalmodighed efter at komme bort igjen ere de to Følelser, der opfyldte Sømandens Liv. Midt iblandt Folk, der arbeide travlt, er der forresten ikke synderlig Plads for den, der Intet har at bestille, og den regelmæssige Bevægelse af Havet, der uophørligt forlader den Bred, det nyligt har berørt, meddeler Sømanden Trang til bestandig Virksomhed.

II. To ledige Matroser.

Slutningen af Vinteren er det Tidspunkt, da Skibene, der ere bestemte til at fiske Lorsk i Farvandene ved Newfoundland, begynde at rekruttere deres Mandskaber. Der hersker da en stor Virksomhed i de Havne, hvor Udrustningerne stee; thi dette fjerne Fiskeri beskæftiger alene paa Havbredterne af Distrikterne Saint-Malo og Saint-Brieuc flere Tusinder af Arbeidere.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Stræddermester E. A. S. Jensen.

Passkriver i Toldbodens Kasserekontor Angelo Borch-Larsen.

Malermester W. Reijcke

Selskabets Bogholder- og Kasserekontor, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 16.

Torsdagen den 15de April 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen d. 4de Mai 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Balget af en Kasserer vil finde Sted.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab,
d. 11te April 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem England og Frankrig).

II. To ledige Matroser.

(Fortfat.)

Nogle udføre Matrosetjeneste ombord, Andre sætte Madning paa Snørerne, faste disse ud, fange Fisken, fløve og salte den; atter Andre, der ere mere svage eller mindre dygtige, benyttes til at vende Torrkene paa de af Bølgeslaget afrundede Stene ved Bredden, naar man lader Fisken tørres i fri Luft. I Forhold til, om Skibene skulle fiske i rum Sø, det vil sige, paa den store Banke eller i Nærheden af Den Saint-Pierre, — eller, i modsat Fald, ved Anløbsstederne til det amerikanske Fastland, det vil sige, i St. Lawrencebugten, paa Kysterne af Newfoundland og paa Østkysten, i Forhold hertil, sige vi, stikke de i Søen i de første Dage af Marts eller forlade først Havnen i April og Mai Maaned. Isen danner en uoverstigelig Skranke for Afgangen til disse ugjæstmilde Have hele Vinteren igjennem og i de to Trediedele af Foraaret. Naar den løsner sig i uhyre Masser fra de Forbjerge, til hvilke Kulden har holdt den ligesom loddet, flyder den bort over Atlanterhavet;

derfra skriver sig Umuligheden for Søfolkene at nærme sig Farvandene, hvor Fiskeriet foregaaer, før visse Tidspunkter, som Erfaringen har godtgjort. Endnu senere, naar en vis Mængde Torff er bleven fanget og tilberedt for lange Reiser, gaae andre Skibe, der have større Læstedrægtighed og ere gode Seilere, til Saint-Pierre og søge der Ladninger, som de bringe til Middelhavet, til Antillerne, ja, endogsaa til Ostindien. Hvormange ivrige Arme ere saaledes i Virksomhed for at ødelægge denne uskadelige Fisk! Paa en Udstrækning af flere hundrede Mile, overalt, hvor der er Banker, flyder der Millioner Snører i Havet. Paa en ligesaa udstrakt Kystlængde, fra St. Lawrenceflodens Munding indtil de Farvande, hvor Isbjørnen findes, spærre Tusinder af Net Indløbet til hver en Rhed, til hver en Big, Mundingen af hver en Na. Hvert Aar komme de utallige Skarer af Torff, som Forsynet udsender til de samme Steder, atter tilsyne der med den samme Trofskab, ledede af deres Vandredrift. Perus Guldminer ere udtømte; Leierne i Californien og Australien, der ere gennemgravede i alle Retninger af begjærlige Hænder, ville ikke længe frembringe de Skatte, hvis Efterfølgelse har befolknet de nye Fastlandes Ørkener, og nu have Frankrig og England i Aarhundreder fundet i Fangsten af Torff, dette Næringsmiddel for de

fattige Classer, en altid fornøyet Rigdomskilde og en udmærket Skole for deres Søfolk.

De to unge Mænd fra Cancale, der efter et langt Logt ombord paa et af Statens Skibe afmønstredes i den første Uge af Februar, ankom saaledes til deres Hjemstavn netop tidsnok for at kunne finde Anvendelse ombord paa Fisserfartøjerne. Daniel vilde gjerne gjøre endnu to eller tre Reiser for at uddanne sig i Styrmandskunsten, førend han fremstillede sig til de for den længere Kystfart anordnede Examina; hans Kammerat Laurent følte den bydende Nødvendighed at fortjene saasnart som muligt nogle hundrede Francs, hvoraf hans svage Fader og hans Søstre, der vare Enker, skulde have Størstedelen. Det var saaledes ombord paa et Skib, der blev udrustet i Saint-Servan til Fisteri paa den store Banke — paa en „Banquier“, som man siger der paa Eggen —, at de toge Tjeneste. Nødvendigheden, hvori de befandt sig, at forsyne sig med Vordugsflæder, med uigjennemtrængelige Sivler, med uldne Veste, kort sagt, med hele det Udstyr, der er uundværligt for dem, som i sex Maaneder og paa det aabne Hav skulle trodse et koldt og taaget Climas Uregelmæssigheder, nødte dem til meer end een Gang at besøge Boutikkerne i Saint-Servan og Saint-Malo. Som oftest gif de sammen; et nøie Venskab havde forenet disse to Søfolk fra

deres Barndom af, og det var saameget fastere, jo forskjelligere deres Charakterer i mange Henseender vare. Laurent, der var lidt yngre end sin Kammerat og havde en mere blid og høielig Natur, rettede sig ved enhver Leilighed efter Daniel, der paa Grund af sit noget uslebne Væsen, af sin kjæmpemæssige Skikkelse og af en vis Selvtillid var vant til at være Herre blandt sine Ligemænd. Daniel beskyttede sin Ven, men paa Betingelse af altid at beherske ham en Smule.

En Dag, da de vendte hjem til Cancale, bad Jenny Lamberts Moder, som saae dem gaae forbi paa Veien, om at komme ind og spise til Middag hos hende. Daniel syntes lidet oplagt til at modtage Forpagterstens Indbydelse; men hun gjentog den med en saadan Hjertelighed, at han ikke længer kunde afflaae den.

„Jeg seer, at De skal til at reise,“ sagde Forpagterkonen; „De bærer der paa nogle Klædningsstykker, som ikke ere indrettede til at gaae paa Bal med. — Åh, de Søfolk! — Dg dog vil de unge Piger her paa Egnen kun gifte sig med Søfolk. — Det unge Menneſte der,“ tilføiede hun, idet hun betragtede Laurent noget nærmere, „var med Dem den Dag, da De bragte mig min stakkels Jenny tilbage. Han har ikke været her endnu for at besøge os igjen . . .“

„Han er noget sty af sig, den Fyr,“ svarede

Daniel, idet han strøg sit store Rindskjæg med Haanden; „men han har et godt Hjerte.“

Laurent følte sig lidt ydmyget ved at see sin Kammerat paatage sig en saadan Beskyttermine ligeoverfor ham; han lod sine Blik vandre omkring i Værelset og bemærkede da tilhøre for Dragkisten, ovenpaa hvilken de smukke Tallerkener og Fade med gule og røde Blomster vare opstillede, en Cocosnøddeskal fra Brasilien, som hans Ven Daniel havde udskaaen paa deres sidste Togt. Denne Opdagelse gav ham Meget at tænke paa. Daniel havde altsaa aflagt mere end eet Besøg i Forpagtergaarden uden at fortælle ham det. Hvor kunde det være, at denne Cocosnøddeskal, der var saa fiint udskaaen, som hans Kammerat nærede saa stor Forkjærlighed for, at den nu befandt sig her, ophængt paa Værespladsen? Naar Daniel havde betænkt sig idag paa at gaae derind, var det altsaa, fordi Laurent vilde være En formange der og kunde genere ham. At hjælpe en ung Pige, der var falden af sit Udsel, var en ganske naturlig Handling; men hvorfor søgte Daniel, saa simpel som den ogsaa var, at drage Fordeel af den til Skade for sin Ven?

Jennys Ankomst udred Laurent af de sørgmodige Tanker, der trængte sig frem i hans Sjæl. Efterat den unge Pige havde hilst paa dem begge To, idet hun rødmede en Smule, satte hun sig

ved Siden af sin Moder, og Samtalen blev efterhaanden livligere; men Laurent vovede neppe at tage Deel i den. Den Mine af Sikkerhed og Selvtilfredshed, som Daniel paatog sig bragte ham ud af Fatning og forarsagede ham en ubeskrivelig Uro. Skamfuld og modløs hævede han neppe sine Dine op mod den unge Pige, der forekom ham saa nydelig og saa ungdomsfrisk, at han troede at drømme, naar han betragtede hende. Hun talte stilsfærdigt og med Tilbageholdenhed, uden at ledsage sine Ord med de Udbrud af Latter, som Daniel søgte at fremkalde ved sine Wittigheder. Hun vendte sig ofte om til Laurent, der spiste lidet, drak endnu mindre og syntes at lide. Dersom denne stakkels Sømand havde været mere klartseende, kunde han have bemærket, at han indgjød Jenny mere Interesse, end han formodede; det vilde da ogsaa være gaaet op for ham, at hans Kammerat, der var altfor sikker paa sig selv og var gjort altfor dristig ved den gode Modtagelse, som han fandt hos Jennys Moder, kunde meget godt gjøre et feilt Bestik og støde an imod dette frygtelige Skjær, som man kalder en ung Piges Luner; men han kjendte ikke det kvindelige Hjertes Mysterier, og, altfor frygtsom til at troe, at han kunde være Gjenstand for den mindste Belvillie, trak han sig tilbage i sin stumme Smerte, uden selv at kjende Grunden til den, og uden at

vide, hvorledes han kunde være skinsyg paa en ung Pige, som han aldrig havde tænkt paa at elske.

„Jeg har ogsaa været i Byen,“ sagde Forpagterkonen Lambert, „og det for Deres Skyld, Daniel. Der skal De see, der er et rødt, uldent Halstørklæde, som jeg har valgt til Dem. Det er ikke store Sager, og De har maaskee allerede flere af den Slags, der er kjønner, De, som er af en Familie, der har Noget til Bedste; men jeg havde saadan Lyst til at byde Dem en lille Foræring.“

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Afg. Kaptain F. C. Michelsens Datter,
Julie Nathalia.

Skibsfører J. F. Almindes Datter, Hansine
Frederikke.

Bagermejer Th. Béch.

Selskabets Bogholder- og Kasserekontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 17.

Torsdagen den 22de April 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen d. 4de Mai 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Balget af en Kassierer vil finde Sted.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
d. 11te April 1876.

D. F. Olsen. B. Peterjen. C. N. Lantrup.

J. Em. Larsen.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem England og Frankrig).

II. To ledige Matrojer.

(Fortjat.)

„Tak skal De have,“ svarede Daniel; „jeg lover Dem at lægge det om min Hals, hvergang jeg pynter mig. Det er saa smagfuldt, at man skulde troe, det var Deres Datter, der havde valgt det.“

„Favist! Nutidens Ungdom har en god Smag,“ udbrød Forpagterkonen; „Landsbypigerne vilde gjerne Allesammen gaae i Fløiel og Knip-linger ligesom de fornemme Damer! — Gud ske Tak! jeg har kun een Datter, og Eieren af den Gaard, jeg har i Forpagtning, er en godhjertet Mand Han er ikke meget rig; men, da han lever tarveligt og ikke giver Meget ud, søger han heller ikke, som saamange Proprietairer, at faae Mere ud af Jorden, end den kan yde. — De tjender ham maaskee? Det er Hr. Kelmère i Cancale.“

„Commandeur Kelmère?“ spurgte Laurent; „det er en Ven af min Fader; de have længe

seilet sammen, og jeg har gjort min første Reise med ham."

"Han er en Ben af alle Søfolk," afbrød Daniel; „jeg har mange Gange roet i hans Jolle, naar han tog ud for at fiske ved Chaufey-Verne. — Naa, Laurent," tilspøiede han, idet han bandt det store Halstørklæde, Forpagterkonens Gave, omkring sin Hals, „det er silde; affted!"

De to Benner toge deres Pakker og sagde Farvel til Forpagterkonen. — „Hvor er dog Deres Datter?" spurgte Daniel, idet han standsede paa Tærskelen; „jeg vil ikke gaae, uden at jeg har seet hende endnu engang."

„Her er jeg," svarede Jenny, der aabnede Døren til sit lille Kammer, hvorpaa hun henvendte sig til Laurent og sagde: „Vil De ikke gjøre mig den Fornøielse at modtage dette lille hvide Uldtørklæde, som jeg har strikket i Vinter i Aften-timerne? Det lader til, at den Slags er meget i Mode for Diebliffet blandt Søfolkene; for de gaae næsten Alle dermed."

„De er altfor god, Jomfru," mumlede Laurent ganske ubevægelig og forbausset, medens han holdt det hvide Uldtørklæde paa Armen.

„Jeg havde begyndt paa det til en af mine Brødre, der er i Lære i Saint-Malo," tilspøiede den unge Pige og trak sig tilbage; „men jeg har Tid nok til at strikke ham et andet."

Jennys Moder tilfaste sin Datter et fortrædeligt Blik og udbroød: „Gaa Din Vej, lille Taabenaffe!“ Men de to Venner hørte hende ikke; de befandt sig allerede paa Landeveien.

„Vil Du bytte med mig?“ sagde Daniel til sin Kammerat. — Denne rystede paa Hovedet som Tegn paa Afslag.

„Jeg vil give Dig tre Francs i Bytte.“

„Jeg beholder mit Tørklæde,“ svarede Laurent og gjemte sin Skat paa Bunden af sin Lomme.

„Jeg kan nok forklare mig Sagen,“ sagde Daniel efter et Diebligs Betænkning. „Det er til mig, at Jenny har striftet Tørklædet; men, da hendes Moder allerede havde foræret mig en Ting, saa troede den unge Pige sig forpligtet, forstaaer Du nok, til at give Dig sit eget Arbeide, da hun ikke vilde vække Skinsyge imellem os.“

„Det kan være,“ svarede Laurent med en adspredt Mine.

De vedbleve at gaae i Retningen af Cancalle, og Dagen begyndte at hælde, da de ankom til deres Hjem. De boede i den lave Deel af Flækken, det Dvarteer, som kaldes la Houle, og som beboes for største Delen af Fiskere. Ved Foden af de spidse Klipper, der ere nogle hundrede Fod høie, strækker sig langsmed en rummelig Havnegade en uafbrudt Linie af Huse paa en og

to Etager, alle beboede af Baadsførerne og deres Familier. Paa Bredden, der er bedækket med Levninger af Østers- og Muslingeskaller af alle Slags, som ere knuste af Bølgerne og blegede af Havets saltholdige Bestanddele, seer man kun Fiskeredskaber og Net, anbragte paa Stenene og ophængte paa Bredderne af Havnegaden. I dette Dieblif steg Floden; men Vinden, der blæste fra Land, nødte Baadene til at krydse. Man saae dem lavere, for at de kunde fortrøies til deres Bøier, der begyndte at flyde. Jordbrugerne, der Alle besidde som Tillæg til deres Avlssteder en af disse indhegnede Fjirkanter, hvor Østerferne leve, forlode Strandbredden efter at have besøgt denne Skaldyrsmark og naaede igjen ad steile Stier de Jorder, som de dyrke med Hakken og Ploven. Fiskernes Koner og Børn nærmede sig Bredden for at hjælpe til ved Baadenes Ankomst. Lidt efter lidt naaede Baadene atter deres Ankerplads, og fra enhver af dem løsnedes der en Jolle, som hjembragte Dagens Udbytte. Mændene steg iland, taase, trætte, slæbende deres høie og store Støvler henad Havnedæmningens Stene, med Børdugshat paa Hovedet, indpakkede i tykke, uldne Klæder og bærende paa Skuldren det lille Anker med Brændeviin. De naaede deres Bolig, idet den Ene af dem gav Haanden til sine Smaa-børn, der vare løbne ud paa Bredden for at

modtage deres Fader, en Anden bar med Anstrengelse paa nogle store Fisk af besynderlig Form og livlige Farver; det er forgjæves, at Havet skjuler dem i sit Skjød; Menneskets Arm forstaaer at lokke dem op deraf, og de blive paa Grund af deres behagelige Smag sendte til Paris for at udraabes til Salg paa Stadens Torve. Da det var blevet mørkt, steg Maanen op og oplyste den udstrakte Rhed, der var fuld af Fiskerfartøier, hvis Master, hvorpaa Seilene nu vare aftagne, gyngede sagte paa Vandfladen, medens Bølgernes bevægelige Speil gjengav deres Former i lange Spiraler.

Laurents Fader — man havde givet ham det folkelige Navn „Træbeen“, siden han havde været nødt til at sætte et Stykke Eg istedetfor det Lem, som en Kugle havde berøvet ham ved Mogador — spadserede dengang paa Havnepladsen udenfor La Houle i Selskab med Commandeur Kelmère. Det var deres Vane at komme hver Aften og gaae en Tour i Forening paa Havbredden, og dette havde de nu gjort i femten Aar. De talte med hinanden om deres Døgt og om de fjerne Lande, bestandigt om Fortiden; thi Nutiden er for en Sømand, der har opgivet Sømandslivet, ofte fuld af Kjedsomhed, og hans Fremtid fuld af Kummer. Denne Aften underholdt Comman-

deur Kelmère dog sin gamle Ven om temmelig nye Planer.

„Hør,“ sagde han til ham, „det er en Hemmelighed, som jeg betroer Dig. Du veed, jeg har aldrig havt Lyst til at gifte mig, og dog, siden jeg har havt den tosfede Idee at trække mig tilbage, forekomme Dagene mig saa lange, skjøndt Marene løbe hurtigere affted. Jeg har nu fyldt syv og halvtresindstyve Aar; men mit Helbred er godt, jeg mærker ikke til nogen Svaghed, naar jeg undtager mit Saar i Skulderen, hvoraf jeg lider en Deel ved Forandring af Veiret. Naa! jeg er bleven opsat paa at gifte mig. Hvad mener Du om det?“

„Det var en god Idee, Commandeur,“ sagde Træbeen.

„Ja, gifte mig,“ svarede Commandeur Kelmère, „men med hvem? De unge Damer her og i Omegnen holde altfor meget af Bynt; de skal have unge, elegante Friere, Glacéhandsker, Parisere; disse Manerer kan jeg nu ikke mere med, siden jeg har lagt mig noget ud, vel, min Ven? Der er altsaa Ingen heromkring, hverken i Cancale eller i La Houle eller i Omegnen, som jeg kan henvende mig til. — Jeg har dog en god Pension og Grundeieendom foruden. Har jeg ikke sommetider talt til Dig om min Uvsgaard i Nærheden af Paramé?“

„La Petite-Marouillère? — Jo, det har De rigtignok, Commandeur.“

„Nuvel! det er en kjøn Eiendom; Tobakken lykkes der fortræffeligt, og Æblerne ere udmærkede. — Jeg, som holder saa meget af Blomster, vilde befinde mig rigtigt vel der; jeg vilde gjøre det meest Mulige ud af mine Jorder, de vilde blive mig meget indbringende.“

(Fortsattes.)

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Vennen.

Otte og firehøndstyvende Aargang.

Nr. 18.

Torsdagen den 29de April 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen d. 4de Mai 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Valget af en Kassierer vil finde Sted.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab,
d. 11te April 1876.

O. F. Olsen. B. Peterfen. C. N. Lantrup.

J. Em. Larsen.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem England og Frankrig).

II. To ledige Matroser.

(Fortsat.)

„Er Gaarden ikke forpagtet bort?“ spurgte Træbeem.

„Jo, vel er den det, min Ven; men for en meget ringe Afgift; Forpagteren er død for sex Aar siden; hans Sønner vare nogle Dagdrivere, der holdt mere af at faae Emploi i Kjøbstæderne end at dyrke Jorden, saa at min Eiendom er forbleven i Enkens Hænder; hun driver den ved Hjælp af Dagleiere; men disses Arbeide er dyrt. Enken har en Datter, der er en arbeidsom, forstandig og meget net Pige — — Forstaaer Du mig? hvad? — Jeg spørger mig selv, hvorfor jeg ikke skulde nedsætte mig paa Landet, hvorfor jeg ikke skulde stænte min Formue og mit Navn til en ung Pige, der — uheldigviis er nogle og tredive Aar yngre end jeg. — Se, det er det Mislike ved Sagen, min Ven.“

„Man kan rigtignok ikke sige, at Partiet er synderlig passende, hvad Alderen angaaer,“ sagde

Træbeen; men det kommer vel ikke saa nøie an paa det, naar det gjælder om at blive gift med en rig Mand, der er beforeret og ovenikjøbet Commandeur."

"Ja, det er den glimrende Side ved min Stilling," svarede Commandeuren, idet han rettede sig med en vis Stolthed, og som om Havets Brusen, der mindede ham om hans skjønne og kraftige Mar, havde pludseligt forynget ham. Derpaa tilspøiede han med dæmpet Stemme:

"Det vilde dog være fordeeltigt for hende, dersom hun forenede sin Skjæbne med min. Jeg kunde da overlade hende, hvad jeg eier, og, naar jeg gif bort, vilde hun være uafhængig og ung endnu — Men stille! der kommer Din Søn."

Laurent gif hen til sin Fader. Han hilste ærbødigt paa Commandeuren, der venligt trykkede hans Haand: „Maa, Du vil reise igjen, min Dreng? Det kan jeg forstaae; saasnart Trøien bliver tør paa en god Sjømand, maa han atter søge ud paa Havet. — Jeg havde endnu Noget at sige Dig," bemærkede han fremdeles, idet han henvendte sig til den unge Matroses Fader, „og jeg vil sige det i Din Søns Nærværelse paa den Betingelse, at han holder reen Mund."

"Der er ingen Fare for, at jeg forraader Noget, der er betroet mig, Commandeur Kelmère," svarede den unge Mand.

„Nuvel da, saa hør mig, begge To. Du veed, Træbeen, at en lille engelsk Kutter sank i Aaret 94 ud for den store Klippe, der kaldes Groin; min Fader har mange Gange viist mig Stedet. Gamle Folk fortalte, at der ombord paa Kutteren var Emigranter, som bragte Royalisterne i Vendée Breve og Penge; man har aldrig rigtig vidst, hvormeget Sandt der var i denne Formodning. Et halvt Dusin Lig blev fhyllt op paa Strandbredden; men Kutteren blev flaaet istykker af Bølgerne. Ved Ebбетid, naar Foden af Klipperne blottes, har jeg dog undertiden troet at bemærke Noget. I næste Maaned vil der indtræffe en betydelig Ebbe; har Du Lyst, ville vi da tage ud og see, hvad der gaaer for sig dernede; det er Skade, at Din Søn ikke kan være med; jeg vilde ellers have bedet ham om at ledsage os.“

„Commandeur,“ sagde Træbeen, „jeg troer mere paa de Skillinger, som min Søn faaer i Hyre, end paa den Skat, hvorom De taler.“

„Det kan være,“ svarede Commandeur Kelmère; „een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget; men det koster ikke Noget at gjøre et Forsøg. Du forstaaer mig vel? Halvdelen skal Du have, dersom vi finder Noget. — Godnat, mine Venner! det er Tid at spise til Aften nu.“ Derefter vendte han sig endnu engang imod den gamle Juvalid og tilspøiede i en hemmelighedsfuld

Tone: „Den anden Sag bliver imellem Dig og mig; dersom Sladderfjællingerne i La Houle skulde begynde at snakke om mig, vilde det være ude med mig.“

III. En Virkning af Taage.

I de første Dage af Marts benyttede Briggen „le Dauphin“, paa hvilken de to unge Mænd fra Cancalle gjorde Tjeneste, sig af en gunstig Brise fra Nordost for at søge rum Sø. Medens Hjemreisen, Seiladsen fra Farvandene ved Newfoundland til Frankrigs Kyster, i Almindelighed ikke kræver mere end fjorten til tyve Dage, fuldbyrdes Veien i modsat Retning selv med en gunstig Vind, aldrig saa hurtigt. Sandsynligviis er det Strømme, der komme i modsat Retning og stille betydelige Hindringer i Veien for de Skibe, der seile mod Vest, af hvilken Grund Sømandene sige, at man maa altid gaae opad for at naae Amerikas Kyst. Det var derfor først efter sex Ugers Seilads, at „le Dauphin“ kastede Anker udfor Saint-Pierre de Terre Neuve. Saasnart Captainen havde indtaget paa denne Ø sit Forraad af Smaafisk, der anvendes som Madding paa Snørerne, gik han tilbage til Banken for

der at udføre sit Fiskeri. Efter at være ankret paa firfindstuyve Favne Vand ved Hjælp af et langt Toug, der var beklædt med et tykt Lag Tjære, beslog „le Dauphin“ sine Seil og satte sine Baade i Vandet. Da begyndte for Besætningen det møjsommelige Arbeide og det uophørlige Goveri, der ikke tilstoder Mandskabet Afbrydelse eller Hvile. To Gange om Dagen gaae Søfolkene, der befinde sig ombord i Skibene, ned i store Chalupper forsynede med to Seil og tunge Aarer; idet disse Fartøier fjerne sig en eller to Mile fra Skibet, oprulles der imellem hine og dette Touge, der i hele deres Længde ere besatte med Snører, ved hvilke der hænger Kroe. Naar dette uendelige Reb er blevet oprullet og sænket i Havet med sine utallige Hager, gjælder det om at lade dets yderste Ende forblive i en Dybde, der er mindre end Vandets, saa at Snørerne kunne flyde uden at berøre Bunden. En Korkbøie, forsynet med et Flag, angiver det Punkt, hvor Rebet ender, og langsmed hvilket graadige Torff bide sig fast i Hundredevis baade Nat og Dag. Havet er altid i stærk Bølgegang i disse Farvande, der påffes af alle Vinde; der blæser næsten bestandigt der en bidende Nordostvind, der henter en forøget Skarphed fra de nære Jismasser. Ofte falder der ogsaa Regn, Stormene afløse hinanden i hele Uger, og der udstrækker sig over Havets Overflade en Taage,

der er i den Grad tæt, at man Intet kan skjelne i fire Skridts Afstand.

En Aften — midt i Maimaaned — da Vinden, der blæste i heftige Stød, ikke længer tillod Cap-tainen paa „le Dauphin“ at lade sine Snører forblive ude, blev der givet Ordre til det tjenstgjørende Mandskab at tage dem op. De to Cancalensere, Daniel og Laurent, vare iblandt dem, der bleve commanderede til dette Arbeide; de toge Plads ved Siden af hinanden i den samme Chaloupe tilligemed fire andre Matroser af Mandskabet. Neppe havde de fjernet sig en halvandethundrede Alen, førend en tyk Taage lagde sig over Vandet. Brisen løiede kun uformærkt af, og Havet vedblev at være oprørt. Chaloupen kastedes omkring af Bølgerne og bevægede sig møjsommeligt afsted; Folkene, hvormed den var bemandet, roede af al Kraft, medens de søgte at opdage Flaget, der var befæstet paa Bøien. I en Time roede de saaledes langsomt fremad paa Lykke og Fromme i det Haab at faae Die paa den lille Fane ovenpaa Korkstykket; men det gaaer paa Havet som i en Skov, naar man først er faret vild, fjerner man sig næsten altid fra det Maal, man tilstræber, hvor store end de Anstrengelser ere, som man gjør for at naae det. Ratten faldt snart paa; de Geværskud, som man affyrede ombord paa „le Dauphin“ for at

veilede Chaloupens Besætning paa dennes Bei tilbage, naaede dennes Dren. Snart heisede de vildfarende Søfolk et Seil, snart roede de med deres tunge Aarer og troede imidlertid, at de nærmede sig Skibet; efter et Dvarteers ængstelige Spænding hørte de derpaa fra den modsatte Side Lyden af Klokker, hvormed man nu og da ringede paa Briggens Dæk.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Sergeant i Generalstaben, Theodor Burla.

Stræddermester Burlas Datter, Petrea.

Stomagermester Andreas Hansen.

Maffinarbejder C. Lauenstein.

Somfru Dine Gabe.

Selskabets Bogholder: og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 19.

Lørdagen den 6te Mai 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 23de Marts 1876 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 39 Repræsentanter vare tilstede, og blev følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det Lovbefalede Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrationsliste, ved hvilket Statsraad C. N. Laurup gjenvalgte til Administrator, har fundet Sted den 4de Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, Professor Holbech, Statsraad Cruse og Pro-

fesfor Holmberg, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver forefandtes som anført, og findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1875 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Litr. C, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer, til Beløb 200,000 Kr.
- b. Nationalbankens Resipisfe for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engelske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentekoupons.
9,100 Lstr., ansatte til Værdi . . . 154,700 Kr.
- c. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommune-Laan, 800 Kr.
- d. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 32,120 Kr.
- e. I Sparekassen, efter Sparekassebog Nr. 47,947, 6,100 Kr.
- f. Den kontante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1875 udgjorde 6298 Kr. 8 Ø.
- g. Den kontante Kassebeholdning, der saaledes d. 31te Decbr. 1875 var ialt 12,398 Kr. 8 Ø. udgjorde, efter en af Kassefereren opgjort Extract, ved Kasseeftersynet d. 4de Februar 1876;

9,552 Kr. 58 Ø. der forevistes saaledes:

Sp arekassébog, 47,947 paa 9,00 Kr. „ Ø.
og kontant 552 Kr. 58 Ø.

= 9,552 Kr. 58 Ø.

2. Fremlagdes den balanserede Status over Selskabets Formue, som den 31. December 1875 udgjorde 400,816 Kr. 15 Ø., samt Oversigten over Regnskabet for 1875 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort 33,963 Kr. 38 Ø. og samtlige Udgifter 35,631 Kr. 58 Ø. hvorefter bliver et Underskud af 1,668 Kr. 20 Ø.

3. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1874, 2,915

Tilgangen i 1875 har været:

nye Medlemmer 71

2,986

Afgang i Aaret:

døde 35

udmeldte 36

udslittede 18

Pensionister, døde 21

110

2876

deraf, Betalende 2681

Pensionister, 189

Budde, 6

2876

Balanseret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Kr	Gr	Kr	Gr
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1875			402,484	35
herfra Understud af Selskabets Virksomhed i 1875, fremkommet ved fra Udgifterne i 1875.....	35,631	58		
at drage samtlige Indtægter for samme Aar.....	33,963	38	1,663	20
total Formue den 31te December 1875			400,816	15
			400,816	15

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1875.

Status

Formue, den 31te December 1875.

	Kr	Gr	Kr	Gr
Beholdninger den 31te December 1875				
Obligationer:				
4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirektionens Indskriv- ningsbevis	200,000			
£ 9,100, fatte til Værdi à 1700 Kr pr. £ 100	154,700			
3 Stk. Obligationer af Rjyben- havns Kommunelaan	800			
	355,500	"		
Rentefri Udlaan:				
paa rentefri Laan resterede ult. December 1874	30,420			
hertil nye Udlaan 1875	16,000			
	46,420			
anviste Afdrag i 1875	15,784			
Rest ult. December 1875	30,636	"		
Kassebeholdning:				
Kontant, og i Spare- kassen	12,398	8 Gr		
Indtægtsrestancer: for Udlaan	1,484	Gr		
" Konting.	798	7 -		
	14,680	15		
			400,816	15

Selskabs Bogholder-Kontor.

J. Em. Larsen.

Selskabets Bogholder.

Over

over det forenede Understøttelses- med Hensyn til

Indtægt.	Kt	Ør	Kt	Ør
1. Halvaarlig Kontingent 11634 <i>Kt</i> 44 <i>Ør</i> Hs. Majestæt Kongens Gave 160 — „ -				
11,794 <i>Kt</i> 44 <i>Ør</i>				
herfra affstrene uerhol- delige Kontingenter. 130 — „				
	11,664	44		
2. Ugentlige Kontingenter 5,628 <i>Kt</i> „ <i>Ør</i> for Lovbøger 71 — 32 -				
	5,699	32		
3. Renter 14,709 <i>Kt</i> 83 <i>Ør</i> herfra Renter for Laan i Nationalbanken 310 — 21 -				
	14,399	62		
4. S. N. Gibeschy's Legat: til rentefri Ublaan 2,000 <i>Kt</i> til Understøttelser 200 <i>Kt</i>				
	2,200	"		
Understud i 1875, som fradrages Formuens Konto med			33,963	38
			1,668	20
			35,631	58

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1875.

gt

skabs Regnskab for 1875

ts Virksomhed.

Udgift.	N	Ør	N	Ør
Pensioner	11,329	33		
Gratifikationer	14,530	"		
Lønninger	6,061	66		
Hvoraf Eibeschütz Legat har bidraget				
13 N)				
Administrationsudgifter	1,768	59		
Ugebladets Trykning	1,624	"		
Affkrevne, uerholdelige Laansrestancer	318	"		
			35,631	58
			35,631	58

skabs Bogholder-Kontor.

J. Em. Larsen.

skabets Bogholder.

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.	<i>Kr</i>
1. Kassebeholdning fra forrige Aar.	13,592
2. Halvaarlige Kontingenter	11,736
3. Ugentlige Kontingenter	5,699
4. Eibeschütz Legat til Understøttelser.	200
5. Laans Afdrag	16,084
6. Renter	14,709
7. Eibeschütz Legat til rentefrie Laan.	2,000
8. Optaget Laan i Nationalbanken.	17,000
	81,021

Det forenede Understøttelse

Rjøbenhavn, den 31te December 1875.

Tryktskrift

Kasse-Regnskab for 1875.

Udgiwt.	Kr	Ør
Bensjoner	11,329	33
Gratifikationer	14,530	"
Rentefri Udlaan	16,000	"
Ugebladets Trykning	1,624	"
Gager og Lønninger	6,061	66
Administrationsudgifter	1,768	59
Tilbagebetalt Saanet til Nationalbanken med Renter	17,310	21
Kassebeholdning	12,398	8
	81,021	87

— Selskabs Kasserer-Kontor.

N. P. Petersen,
Selskabets konst. Kasserer

4. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner	til 209 Personer,	11329 Kr.	33 Ø.
Gratefikationer . . .	„ 488 —	14530 —	„ —
rentefri Laan	„ 45 —	16000 —	„ —

3 Alt til 742 Personer 41,859 Kr. 33 Ø.

6. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 2den December 1875 kunne i 1876 anvendes til:

Pensioner	11300 Kr.
Gratefikationer	14700 —
<hr/>	
Ialt	26,000 Kr.
og til rentefri Laan	16,000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1875 indkomne Ansøgninger, og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 20 Medlemmer til, at erholde Pension á 50 Kr. aarlig, fra 1ste Januar 1876, med ialt 1000 Kr., nemlig:

Løbe Medl. Nr. fra		Alder	Sidst.
1. 1832.	Fabrikant D. H. Drifers		
	Enke	68 Aar	40 Kr.
2. 1834.	Organist J. E. Kalhages		
	Enke	73 —	40 —
3. 1835.	Assist. M. C. Rühls Enke	84 —	30 —

4.	1839.	Toldfont. Egtveds Enke	71	Mar	40	Rr.
5.	1841.	Handelsbgh. J. Müllers				
		Datter	71	—	40	—
6.	1841.	Bognmand P. Petersen	74	—	40	—
7.	1842.	Sabelm. C. Jesspersen	72	—	40	—
8.	1843.	Lærerinde H. Rasmussen	70	—	40	—
9.	1843.	Agellmed H. Hoppe ..	74	—	40	—
10.	„	Brændeviinsbr Meyers				
		Enke	82	—	40	—
11.	1844.	Pensionist Wiegers Enke	61	—	40	—
12.	1845.	Hattemager Bruuns Enke	78	—	40	—
13.	„	Traadhandlerske A. Gabe	77	—	40	—
14.	1846.	Skomagerm. Randrup				
		Enke	73	—	40	—
15.	1847.	Damestrædderinde H. Lund	76	—	40	—
16.	1848.	Kunstdreier P. C. Bang	75	—	40	—
17.	1850.	Strædderm. F. Gursch.	79	—	40	—
18.	1852.	Urtekr. Schlichtkrulls Dtr.	71	—	40	—
19.	1853.	pensioneret Toldassistent				
		J. L. Olsen	82	—	40	—
20.	1855.	Ritm. Rahstedts Datter	74	—	40	—

b) Til at erholde den ledige Portion af Brocks Legat valgtes Strædder Sommerfeldts Datter, Pensionist fra 1869, 78 Mar, med 88 Rr. aarlig fra 1ste April d. A.; forhen 70 Rr. aarlig.

Ligeledes tilstodes den ledige Portion af Caroline-Legatet til Gartner Gudmanns Enke,

Pensionist fra 1875, 82 Aar, med 100 Kr. aarlig fra 1ste April d. A.; forhen 70 Kr. aarlig.

c) Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 2 ældre Pensionister med ialt 20 Kr.

Løbe-Pension
Kr. fra

Alder. Sidst.

1. 1844. Sadelknægt Nielsens Datter 78 Aar 70 Kr.

2. 1850. Høker J. Nielsens Enke.. 79 — 50 —

d) Af de om rentefri Laan indkomne 58 Ansøgninger tilstodes 41 Medlemmer, i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 16000 Kr.

e) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentanternes Erklæringer og Indstillinger over de i 1875 indkomne 562 Ansøgninger bevilgede Forsamlingen nedenauførte 485 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 14780 Kr. nemlig:

Medlem

fra

1816. Blikkenslager J. Szybrowskys Enke .40 Kr.

1818. Bævermester N. W. Thorlunds Enke 30 —

1820. Klædehandler J. T. Melbyes Enke .40 —

1821. Uhrmager Malmgreens Enke40 —

1823. Glarmester Døgevad's Enke40 —

1825. Toldassistent J. D. Freys Enke40 —

1827. Toldbetjent N. Rundbyes Enke40 —

— Bogbinder Tops Enke30 —

1828. Bævermester N. Rundbyes Enke40 —

Medlem
fra

1829.	Toldassistent Brandts Enke	40	Rr.
1830.	Justermester Bechs Enke	40	—
1831.	Politibetjent Breunings Enke	40	—
—	Gattemager Madsens Enke	40	—
—	Inspektør H. Hansens Enke	40	—
1832.	Urtekræmmer C. Hellekens Enke	40	—
—	— Boesens Enke	40	—
—	Grosserer J. Møllers Enke	40	—
—	Smedemester Junckers Enke	30	—
—	Antersmed Halls Enke	20	—
—	Assessor P. Müllers Enke	40	—
1833.	Blikkenslager Wardinghausens Enke	20	—
—	Stræddermester G. H. Møllers Enke	40	—
—	Murermester Erichsens Enke	40	—
—	Toldkontrollør Foghts Enke	40	—
1833.	Rodemester Schepelerns Enke	20	—
1834.	Sølvpop Hvirups Enke	40	—
—	Skibskapitain C. Møllers Enke	40	—
—	Blikkenslager la Mottes Enke	20	—
—	Overtkommandeersergent C. Jfers Enke	40	—
1835.	Krigsraad Foss's Enke	40	—
—	Typograph Benzens Enke	20	—
—	Urtekræmmer C. Nissons Enke	40	—
—	Inspektør Lunds Datter	40	—
—	Smedemester Behrens Enke	40	—
—	Stræddermester H. Reimann	40	—

Medlem
 fra

1835	Vinhandler Bøders Enke	20	Rr.
1836.	Kanselliraad Sahls Datter	40	—
—	Fyrhøder Nielsens Enke	40	—
—	Stomagermester F. C. Schmidt	40	—
—	Boghandler Jensens Enke	40	—
—	Instrumentmager P. Melbys Enke	40	—
—	Manufakturhandler M. Elbe	40	—
1837.	forhødv. Skolelærer C. Lopp	40	—
—	Theaterkontrollør Benzen	40	—
—	Stomagermester C. Nielsens Enke	40	—
—	Fuldmægtig Sebellows Enke	40	—
—	Skipper S. Dohns Enke	40	—
—	Stræddermester Rollings Enke	40	—
—	Stomagermester Johansens Enke	40	—
—	Urtekræmmer Dffenhausens Enke	30	—
1838	Murer Beholdts Enke	40	—
—	Sagførersfuldmægtig N. Lunds Enke	40	—
—	Graver Andersens Enke	30	—
—	Høker Niels Eriksens Enke	40	—
1839.	Skipper Luteins Enke	40	—
—	Urtekræmmer Kjerrumgaard's Datter	40	—
—	Stræddermester Staal	40	—
—	Toldassistent Baggers Enke	40	—
—	Møller Linds Enke	40	—
—	Karantaineofficiant Brieghels Enke	40	—
—	Stræddermester J. Ferdners Enke	40	—

Medlem
fra

1839.	Friskør Minéls Enke.....	40	Kr.
—	Instrumentmager Birds Enke.....	40	—
—	Stomagermester J. L. Friberg	30	—
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	40	—
—	Bogbinder Zimmermann	30	—
—	Gjæstgiver Meyers Enke.....	40	—
—	Stomagermester H. Sjørgensens Enke.	40	—
—	Snedkermester Neergaards Enke	30	—
—	Strædder Tønnings Enke.....	40	—
—	Toldassistent Kjærups Enke	30	—
—	Kammerlakai Schrøders Enke.....	40	—
—	Storsteensfeger Schmidts Enke.....	30	—
—	Torvemester H. Petersen.....	40	—
1841.	Portner A. Stahls Enke	40	—
—	Barokmager J. P. Honoré.....	40	—
—	Guldsmedmester Henningsens Enke...	30	—
—	Theaterbud P. M. Schjønns Enke....	30	—
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	30	—
—	Stræddermester M. S. Børens Enke	30	—
—	Commandeersergent Dauthes Enke...	40	—
—	Uhrmager J. Larsens Enke.....	30	—
—	Strædder F. Pöhns Enke	40	—
—	Viseinspektør Bays Enke.....	30	—
—	Brændevinsbr. C. W. Christensens Enke	30	—
—	Stomagermester H. Nielsen.....	20	—
1842.	Hoboist Hesse's Enke	40	—
—	Kopist Balsgaard's Enke	40	—

Medlem
fra

1842.	Urtekræmmer J. C. Jensens Enke	..30	Rr.
—	Strædder Reimanns Datter40	—
—	Rouditor Goldings forladte Hustru	..40	—
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke40	—
—	Uhrmager N. Damborgs Enke30	—
—	Skomager H. J. Bechs Enke20	—
—	Possementmager M. Madsen20	—
—	Høker Birchs Enke40	—
—	Hørhegler Jacobsens Enke40	—
—	Tobaksfabrikør Hansens Enke40	—
—	Blikkenslager N. A. Zimmermann	...30	—
—	Overgraver Tølle30	—
—	Dreier J. Slettings Enke40	—
—	Bundtmager Eifingers Enke40	—
—	Høker C. Jensens Enke40	—
1843.	Tapetmager C. Lunds Enke20	—
—	Politibetjent Grove's Enke30	—
—	Barbeer Greens Enke40	—
—	Bøssjemager Wengs Enke40	—
—	Meelhandler Møllers Enke40	—
—	Stræddermester Lunds Enke40	—
—	Auktionsholder Holms Enke40	—
—	Blikkenslager Hammers Enke40	—
—	Malermester Meyer40	—
—	Toldassistent Møllers Datter40	—
—	Hytrefudst Besterstous Enke40	—

Medlem
fra

1843.	Skriftstøber Gerdes Enke	20	Ar.
—	Restauratør C. W. Bonderup	40	—
—	Guldsmed Dahlboms Enke	30	—
—	Høker J. Nielsens Enke	40	—
—	Bæver Mads Erikssens Enke	40	—
—	Fiskebløder Nyholms Enke	40	—
—	Stræddersvend Ahns Enke	40	—
—	Kastjetmager J. F. Sander	30	—
—	Murermester Møllers Enke	30	—
—	Bogbinder H. P. Poulsen	40	—
—	Slagter Peterssens Enke	40	—
—	Malermester J. P. Jensens Enke	40	—
—	Guldsmedmester Jens Jensen	40	—
—	Stomager Nagaards Enke	40	—
—	Destillatør C. F. Nielsens Enke	40	—
—	Hørsvinger C. F. Gethers Enke	40	—
—	Uhrmager P. Hau	30	—
1844.	Malermester Baruels Enke	40	—
—	Toldassistent Muberspæds Enke	40	—
—	Koffardikapitain Carlssens Datter	30	—
—	Hørhegler Jacobsens Enke	40	—
—	Strædder Dambergs Enke	40	—
—	Politibetjent Lassens Enke	40	—
—	Olhandler Johanssens Enke	30	—
—	Smedemester Anderssens Datter	40	—
—	Stomagersvend J. W. Peterssens Enke	40	—

Medlem

fra

1844.	Politivagtmester Andersens Enke40	Rr
—	Barbeer Jensens Enke40	—
—	Skibskapitain Simonsens Datter30	—
—	Jernhandler Clausens Enke30	—
—	Stomagermester Beckmann's Enke	...30	—
—	Guldsmedmester Westrup40	—
—	Kleinsmed Christoffersens Enke40	—
—	Meelhandler A. Sørensen30	—
—	Stræddermester Granzaus Enke40	—
—	Rodemester H. Schiøtzs Enke20	—
—	Kammerraad Mørcks Datter40	—
—	Randestøber Svanbergs Enke40	—
—	Strædder Mariager30	—
—	Smedemester Wibachs Enke20	—
1845.	Dreiermester Hasferts Enke40	—
—	Tomfru H. Bhisten40	—
—	— C. Bhisten40	—
—	Stolemager A. Krügel30	—
—	Strædder Jakobsens Datter20	—
—	Fuldmægtig Schrøders Enke20	—
—	Bud Lindes Datter40	—
—	Snedkermester Tolles Datter30	—
—	Major Rohweders Datter40	—
—	Stomagermester Klemmert20	—
—	Stolemager Meyers Enke30	—
—	Toldassistent Thygesens Enke40	—

Medlem
fra

1845. Politibetjent Edelsteens Enke.....	40	Kr.
— Rodemesters Bugges Enke.....	40	—
— Stomagersvend E. N. Helsted.....	40	—
— Stræddermester Kochs Datter.....	40	—
— Skibskapitain Johnsens Enke.....	40	—
— Fuldmægtig Rønnows Enke.....	40	—
— Porcellainshdlr. Christensens Enke ..	40	—
— Stomager Langstedts Enke.....	30	—
— Gymnastiklærer Benzens Enke	30	—
— Dyr læge Hølpers Enke	40	—
— Lødbetjent Bertelsens Datter	30	—
— Stræddermester N. D. Hjort.....	40	—
— Bogtrykker Hansens Enke	40	—
— Værtshuusholder J. Hansens Enke ..	40	—
— Portner Boullsens Datter.....	20	—
— Styrmand Roesøds Datter	30	—
— Pensionist Gårdenberg	30	—
— Smedker Kleinschmidts Enke.....	20	—
— Arrestforvarer Franzens Enke.....	20	—
1846. Strædder S. Grün.....	40	—
— Portner Jøppesens Enke.....	30	—
— Sigarfabrikør Holms Enke	20	—
— Kontorist Rossings Enke	20	—
— Hørefudst Fristrups Enke.....	40	—
— Dreiermester Faust	40	—
— Malermester Witts Enke	20	—

Medlem
fra

1846. Pensionist P. Petersen	20	Rr.
— Veifonduktør Bræstruds Enke	30	—
— Tobakshandler P. Lunds Enke	20	—
— Kobbersmed Ringbergs Datter	40	—
— Guldsmed Lundbergs Enke	30	—
— Toldbetjent Lunds Datter	20	—
— Musiklærer Møllers Enke	30	—
— Malermester Holms Enke	40	—
— Stomager Riis	40	—
— Stomagermester J. Hansen	40	—
— Guldsmedmester Fugelsangs Enke	30	—
— Politibetjent P. E. Buch	30	—
— Skibskapitain Møllers Datter	20	—
— Toldassistent Bjerrings Enke	30	—
— Manufakturhldr. C. U. Schmidts Enke	30	—
— Politibetjent L. Jørgensen	30	—
— Skorstøensfeger P. Poulsen	30	—
— Politibetjent Fischers Enke	20	—
1847. Opsigtsbetjent P. Larsen	30	—
— Snedker Schwarz's Enke	30	—
— Kammerraad Korsgaards Datter	40	—
— Meubelhandler Robans Enke	20	—
— Kapitain Meindes Datter M.	40	—
— Bærtshuusholder Petersens Enke	30	—
— forhenv. Hoboist Thomsen	30	—
— Obergymnastiklærer Reinwalds Enke	30	—
— Kobberstikker A. Hansen	20	—

Medlem
 fra

1847.	Kvarteermand Enemarks Enke	30	Kr.
—	Stomager Niechels Enke	30	—
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	30	—
—	Snedker Ravns Enke	30	—
—	Skredder F. C. Lunds Enke	20	—
—	Dpshnsmand Nielsens Enke	30	—
—	Rammagermester J. C. Haastrups Enke	30	—
—	Blitkenslager J. W. Lassens Enke . .	30	—
—	Arbeidsmand J. H. Holdes Enke . .	30	—
—	Urtekræmmer U. Holms Enke	20	—
—	Skipper Sporleder	30	—
—	Stomagermester Alsbergs Enke . . .	20	—
—	Hattemager A. Thomsen	30	—
1848.	Stomager A. F. Henningsen	20	—
—	Hoboist J. M. Waters Enke	30	—
—	Naalemager C. Bjørns Enke	30	—
—	Snedker Gastmeyers Datter	40	—
—	Snedker Høygaard	30	—
—	Hoboist Gronemann	30	—
—	Skredder Rasmussens Enke	30	—
—	Bagermester Herolds Enke	30	—
—	Baremægler Thornings Enke	20	—
—	Kleinsmed J. C. Gjensmann	30	—
—	Guldsmed Keenbergs Enke	20	—
—	Postbud F. Schrams Enke	30	—
—	Stomager C. F. Jakobsen	30	—

Medlem

fra

1848.	Snedker Høygaards Datter	30	Rr.
—	Mekanikus Sørensens Enke	30	—
1849.	Opfigtsbetjent Christensens Enke	30	—
—	Glarmester Gabes Datter	40	—
—	Ijenfræmmer Schoulunds Datter	30	—
—	Materialkudst Hansens Enke	20	—
—	Bævermester Krusemarks Enke	40	—
—	Skolelærer Engells Enke	40	—
—	Urtefræmmer Henrichsens Datter	30	—
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	20	—
—	Klokker Borups Enke	40	—
—	Stomagermester Reimer	40	—
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	30	—
—	Forstinspektør Hampes Datter	30	—
—	Stolemager Ruffs Datter	20	—
—	Kleinsmed Bergs Enke	30	—
—	Kof Alminds Enke	30	—
—	Stomager Behrends Enke	20	—
—	Kapelmusikus P. Madsens Enke	30	—
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	30	—
—	Stibstømrer C. Jensen	20	—
—	Smedemester Hultmann	30	—
1850.	Fabrikør Brunstovs Enke	30	—
—	Vinhandler L. Hansen	20	—
—	Dugmager Berhagens Enke	10	—
—	Restauratør Brennedes Enke	20	—

Medlem
 fra

1850.	Forvalter Nielsens Enke	30	Rr.
—	Løimaget Steffensens Enke.	40	—
—	Stomager Weidemanns Datter . . .	30	—
—	Brændehandler Nielsens Enke	30	—
—	Bægter J. Laursens Enke	30	—
—	Katuntrykker Würcks Datter	30	—
—	Dugmager Gottch's Enke	30	—
—	Sergeant Størrings Datter	40	—
—	Bundtmager Rahrs Enke	30	—
—	Stomager Gormsens Enke	40	—
—	Meelhandler Olsens Enke	30	—
—	Stomager J. Lassens Enke	20	—
—	Guldsmedmester H. Fischer	30	—
—	Stomagermester Henningsens Enke .	40	—
—	Slagtermester Hansens Enke	20	—
—	Kammerassessor Ragerups Enke . .	20	—
—	Værtshuusholder J. Hansens Enke .	40	—
—	Guldsmed Høpfner	40	—
—	Forvalter Thomsens Datter	20	—
—	Stomager J. Lunds Enke	20	—
—	Kleinmed Bechs Enke	30	—
—	Maler Davidsen	20	—
1851.	Oberstl. Wests Datter	20	—
—	Kapitain Hellbergs Datter	30	—
—	Theaterkontrollør Lenkewitz's Datter.	30	—
—	Stomager Dinesens Enke	30	—

Medlem
fra

1851. Lømrermand Møllers Enke	40	Rr.
— Dentist Møllers Enke	30	—
— Fuldmægtig Hjorths Datter	30	—
— Stræddermester Sørensens Enke	20	—
— Porcellainshandler Paulsens Datter	30	—
— Glarmester Maders Enke	20	—
— Smedemester D. Larsens Enke	20	—
— Bærtshuusholder P. Hansens Enke	30	—
— Skomager Tønnesen	40	—
— Bager Kjertmann	30	—
— Manufakturhandler Rosenstands Enke	30	—
— Lømrer Jensens Enke	20	—
— Havnesoged Røsters Enke	20	—
— Strædder Ipsens Enke	30	—
— Snekker Krygers Datter	20	—
— Skomager Møllerstrøms Datter	20	—
— Barytmager Sjøgaards Datter	20	—
— Parfumsør Jngemarns Enke	30	—
— Traadhandler Bærensen	20	—
— Portner F. Hansens Enke	20	—
1852. Bærtshuusholder D. Fischers Enke	20	—
— — — — — J. Jensens Enke	30	—
— Børstenbinder Sørensens Enke	20	—
— Gymnastiklærer Gros's Enke	30	—
— Oberst Falkenbergs Datter	40	—
— Skomager Rasmussens Enke	40	—

Medlem
 fra

1852. Kontrollør Nielsens Enke	30	Rr.
— Værtshuusholder Rønholds Enke	30	—
— Bud C. Evalds Enke	30	—
— Handstemager C. Steffensen	20	—
— Stomagermester Zwichi's Enke	40	—
— Tobaksfabrikør Koføed	40	—
— Maler Hesselagers Enke	20	—
— Stomager Sild	30	—
— Skrædder Andersens Enke	30	—
— Værtshuusholder J. Christensen	30	—
— Tjener C. Hansens Enke	30	—
— Stomagermester J. Andersen	30	—
— — Sacht	20	—
1853. Skræddermester H. B. Hansen	20	—
— Tapetmager N. Lindorffs Enke	20	—
— Stomagermester P. Christiansen	30	—
— Urtekræmmer Schyums Datter	30	—
— Bagermester Petersens Datter	30	—
— Skrædder Mæhls Datter	20	—
— Farver Jensens Enke	20	—
— Toldassistent C. H. Gille	40	—
— Stomager Rohan	30	—
— Manufakturhandler Hasses Datter	40	—
— Dreier Richerdsens Enke	20	—
— Toldassistent Steines's Enke	20	—
— Barbeer F. Ahlstrand	20	—
— Snekker Sørensens Enke	20	—

Medlem
fra

1853.	Stomager Schmidts Datter	20	Rr.
1854.	Slagtermester Tholstrups Enke . . .	30	—
—	Fyrbøder Rielsens Datter	30	—
—	Toldassistent Creuzburgs Datter . . .	40	—
—	Stomagermester C. C. Jensen	40	—
—	Faktor Rosenbergs Datter	40	—
—	Kapitain Nissens Datter J.	30	—
—	— — — — — M. W. . . .	30	—
—	Glashandler Melthers Datter	30	—
—	Klædefabrikør Schmidts Datter . . .	30	—
—	Snedker S. N. H. Bang	30	—
—	Damestrædderinde Petersen	20	—
—	Stomagermester H. Larsen	20	—
—	— — — — — N. J. Oland	20	—
1855.	Betjent Rostgaard's Enke	40	—
—	Bærtshuusholder Meyers Enke . . .	30	—
—	Stomager Lundqvists Enke	20	—
—	Løimagermester J. B. Rølls Enke .	40	—
—	Oversergeant Bergamedys Datter . .	40	—
—	Stomager Christensens Datter	20	—
—	Bud Lars Hansens Enke	40	—
—	Bæver Colbing	40	—
—	Høker S. Petersens Enke	20	—
—	Typograf A. Sivertsen	20	—
—	Mægler Sydenbergs Datter	20	—
1856.	Skibskapitain Faaborgs Enke	20	—
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	40	—

Medlem
 fra

1856.	Kommandør Luxens Datter W. N.	20	Rr.
—	Overskirurg Galstrups Datter	30	—
—	Kurvemager Strandbergs Enke	30	—
—	Skibskapitain Breders Datter	20	—
—	Bager Møllers Datter C. S.	20	—
—	Bud Jacob d'Giers Enke	40	—
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	30	—
—	Rjøbmand L. H. Bechs Datter	30	—
—	Traktør J. F. Horkas Enke	20	—
—	Gjæstgiver Sallings Datter	30	—
—	Lømrersvend M. Hansens Enke	30	—
—	Hofkræmmer Jensens Datter	20	—
—	Jomfru S. Petersen	20	—
—	Urtekræmmer H. Bechs Enke	20	—
1857.	Bogholder Teglauffs Datter	20	—
—	Sadelmager Fases Enke	20	—
—	Kunstdreier Wanziens Enke	20	—
—	Stræddermester S. Rielsen	40	—
—	Opvarter Jens Nielsens Enke	30	—
—	Dreier Møllers Enke	20	—
—	Toldbetjent Ipsens Datter	30	—
—	Federalmager Jørgensens Enke	20	—
—	Kolonibestyrer Rossings Enke	30	—
—	Lieutenant Mortensens Enke	20	—
1858.	Styrmand H. P. Rasmussen	30	—
—	Snedker Hesters Enke	20	—
—	Høker Hans Olsens Enke	20	—

Medlem

Ira

1858.	Stomager Pihlgrens Datter	20	Fr.
—	Værtshuusholder P. Albrechtsen . .	30	—
—	— — Zwinges Enke . .	20	—
1859.	Skriftstøber Jacobsens Enke	20	—
—	Maler Lassens Enke	20	—
—	Kanselliraad Neves Datter P. H. . .	30	—
—	— — — — M. S. E. . .	30	—
—	Pensionist A. Hansens Enke	30	—
—	Stomager Christensen	30	—
—	Sekretær Laurikens Datter	30	—
—	Graver J. C. Bisbys Enke	20	—
—	Guldsmed Engels Enke	20	—
—	Skrædder Svanebjergs Datter C. F. E. .	20	—
—	— — — — S. L. E. . .	20	—
—	Høster Allesøes Datter	20	—
—	Rjøfkenkarl Olsens Enke	20	—
—	Hoboist Liisbergs Enke	20	—
1860.	Skibskapitain Olsens Enke	20	—
—	Urtekræmmer Halleens Datter	20	—
—	Stomager Jørgensens Enke	20	—
—	Styrmand Riis's Enke	30	—
—	Baadsmand Andersens Enke	20	—
—	Portner Hansens Enke	30	—
—	Postfører Bagges Enke	40	—
—	Krigsraad Gierdrums Enke	40	—
—	Skræddermester Johansens Enke . . .	20	—

Medlem
 fra

1860.	Porcellainshdlr. Christiansens Datter	20	Rr.
1861.	Baabenmester Lebrechts Enke	20	—
—	Steenbugger Schneiters Datter	20	—
—	Skræddermester C. G. Clausens Enke	20	—
—	Hattemager Schmidts Enke	20	—
—	Høker Storms Enke	30	—
—	Bud Debusmanns Datter	20	—
—	Skrædder H. C. Clausen	40	—
—	Bærtshuusholder M. Jensens Enke .	20	—
—	Lømrer D. Hansens Hustru	20	—
—	Krigsraad Borres Datter S. F. . .	20	—
—	— — — — — J. D. C.	20	—
—	Bognmand Rasmussens Enke	20	—
—	Kobbertrykker Brinds Enke	30	—
—	Farver Lerches Datter	20	—
1862.	Skomager Westings Datter	20	—
—	Urtekr. Belschous Datter	20	—
—	Fyrinspektør Lunds Enke	30	—
—	Slagter Schartings Datter	20	—
—	Inspektør Lilies Datter	30	—
—	Bærtshuusholder D. Nielsens Enke .	30	—
—	Klokker Gørts Enke	30	—
—	Skræddermester Kryger	20	—
—	Toldbetjent N. Nielsens Datter . . .	30	—
—	Smedemester Clausens Enke	20	—
1863.	Urtefræmmer Ovades Datter	20	—

Medlem

fra

1863.	Uhrmager Nielsens Datter	20	Rr.
—	Bærtshuusholder S. Petersens Enke	30	—
—	Sergeant Namodts Datter	30	—
—	Gravør Kraghs Datter	30	—
—	Seilmager Lorenzen	20	—
—	Læderhandler Lorenzen	20	—
—	Slagter Frisches Datter.	20	—
—	Karehmager W. Hansens Datter . .	20	—
1864.	Bogholder Mørchs Datter	20	—
—	Landmand Wilsons Enke	30	—
—	Læge Byrstings Datter	30	—
—	Major Fastings Datter	20	—
—	Assessor Taagerups Enke	20	—
1865.	Pastor Brygmanns Datter L.	30	—
—	— — — — — E.	30	—
—	Mekanikus H. Hansens Enke	30	—
—	Maler Loushings Enke	20	—
1866.	Traadhandlerste M. J. Larsen. . . .	20	—
—	Lærer Oluffens Datter	30	—
—	Kof Møllers Enke	30	—
—	Urtekræmmer Johansens Hustru . . .	20	—
—	Arkitekt Hoffmanns Datter	30	—
1867.	Dekonom Eigveds Datter	30	—
—	Pensionist Borns Enke	30	—
1868.	Pastor Humlegaards Datter	30	—
—	Justitsraad Lunds Datter	20	—

Medlem
fra

1868. Regnskabsfører Andersens Enke . . .	20 Kr.
— Brændeviinsbrænder Hert's Datter .	20 —
1870. Toldassistent Schmidts Enke	20 —

7. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter hos 2 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med 6 Kr. 50 Ore, ligesom ogsaa en Restance paa et Laan fra 1869 med 172 Kr. og at de Vedkommende udslattedes af Selskabet.

8. I Henhold til Administrationens Indstilling, bevilgede Forsamlingen Kassierer S. Th. Neumanns Enke en Pension af 200 Kr. aarlig, fra 1ste Februar 1876 at regne.

9. De reviderede og besvarede Antegnelser til Regnskaberne for Aarene 1873 og 1874 vare fremlagte med Revisionens Bedtegninger, og begge Regnskaber bleve af Forsamlingen godkjendte.

10. Den af Administrationen forlangte Bemyndigelse til at optage et Laan i Nationalbanken paa 18,000 Kr., blev af Forsamlingen eenstemmigen bevilget.

11. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udsaldet blev følgende:

1ste Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Justitsraad A. L. Bleching- berg.	Hr. Politi-Inspektør Hert- — Statsraad Fontenay.
— Prokurator Berggreen.	— — Keller.
	— Kammeraad Heiberg.

2den Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Professor Krohn.	H. Stiftsprovost Rothe.
— — Rjærskou.	— Statsraad Borgen.
— Assessor Olivarius	Professor Berggreen.
— Statsraad Schyø.	Krigsraad Kramp.

3die Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Skibsbygmester Gullach.	Hr. Kapitain C. Gandil.
— Konferentsraad Djørup.	— Sekretair J. J. Clasen.
— Kapitain, Landinspekt. Ja- kobsen.	— Krigsraad H. P. Sigved.
	— Kapitain F. W. Hendriksen.

4de Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Grosferer Hagelberg.	Hr. Grosferer Abam Petersen
— — D. C. Borgen.	— — Gustav Kruse.
— Agent, Chr. Petersen.	— Børgelmægler August Jen- sen.
— Urtekammer H. Bohn.	— Vade-Entrepreneur H. Bech.

5te Klassefitation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Brygger Tvede.	Hr. Løisfabrikant J. F. Kromp-
— Fabrikør J. L. Petersen.	hardt.
— Bankdirektør Reimann.	— Brændevinsbr. J. E. Olsen.
— Brændevinsbr. E. Jacobs-	— — J. Chr. Olsen.
sen.	— Metanitus F. Knudsen.

6te Klassefitation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Murermester, Lieutenant	Hr. Blikkenslager Mortensen.
Prahl.	— Malermester Geisler
— Bogtrykker L. Klein.	— Lønnermester Unmack.
— Smedemester D. N. Thor-	— Smedtermester H. Lund.
sen.	

12. Derefter optoges 35 nye Medlemmer, hvis Navne forud havde været indrykkede i Ugebladet.

13. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalsforsamlings Beslutning, Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosferer Niels Brocks Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802 . 10,124 \mathcal{R} 45 \mathcal{Q}	
— 1807. Student Grells Legat. 2,200 — " —	
— 1827. Enkefru Charlotte Amal.	
Bönches Legat 4,000 — " —	

- Mar 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Rgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling, den 1ste August 1829 . . . 5,000 *R* " *Gr*
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Rosoeds Legat 1000 — " -
- 1853. Silke-, Ulden- og Lærredshandler J. H. Lunds Legat, efter Testament af 16de April 1853 . . 2,773 — 6 -
- Dg udenfor Fondsbeholdningen:
- 1856. Justitsraad Eibeschützs Legater, efter Testament af 20de Juni 1853:
a. til Understøttelse	200 <i>R</i>	} aarlig.
b. til rentefrit Laan	2,000 —	
- 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Renten af 400 *R* aarlig.
- 1874. Grosserer B. M. Goldschmidts Legat, Renten af 100 *R* aarlig.
-

Pensionister.

Pensio-
nister fra

1838. Lærer Oluffsens Enke.
 1851. Overlærer Rielsens Enke.
 — Skædder Borchs Enke.
 1852. Krigsraad Borres Enke.
 1853. Major Borthies Enke.
 1855. Skolelærer Achens Enke.
 — Institutbestyrer Mønstedts Enke.
 1859. Koffardikapitain Floors Enke.
 — Procurator Spiers Enke.
 1860. Formand Carlstens Enke.
 — Urtekrammer Petersens Enke.
 — Portner Borres Enke.
 — Urtekrammer Guldaggers Enke.
 — Fuldmægtig Juhlers Enke.
 1862. Lærredshandler Hark's Enke.
 — Poreellainshandler Schalk's Enke.
 — Toldforvalter Bilstrups Enke.
 1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
 — Portkontrollør Strüdmanns Enke.
 — Bogholder Rannestads Enke.
 1864. Pautist Helstedts Enke.
 — Skibskapitain Baagøe.
 — Kopist Bruuns Enke.
 — Skomagermester Høesberg.
 1865. Sekretær Ottesens Enke.
 — Fuldmægtig Bradts Enke.

Pensio-
nist fra

1865. Kanselliraad Lynges Enke.
 — Koffardikapitain Hansens Enke.
 — Stomagermester Malmqvist's Enke.
 — Gartner Gudmanns Enke.
 — Snedker J. Steinbeck.
1866. Kvartermand Jversens Enke.
 — Kgl. Rudst Lunds Enke.
 — Pastor Justs Datter.
 — Bogholder C. Wingses Enke.
1867. Kjøkkenmester Krygers Enke.
 — Meelhandler Herbsts Enke.
 — Ritmester Foghs Enke.
 — Møllermester Andersen.
 — Garver Topps Datter.
 — Hørkræmmer Brorsons Enke.
 — Kunstdreier Søborgs Enke.
 — Frugtthandler Frørups Enke.
 — Stræddermester H. Andersen.
 — Farver Schmidts Enke.
 — Adjunkt Jacobsens Enke.
1868. Kapitain C. Groves Enke.
 — Stomagermester N. B. Helsted
 — Fuldmægtig Drebolts Enke.
 — Kopist C. Mohrs Enke.
 — Urtekræmmer C. M. Jbsens Enke.
 — Barbeer C. N. Gjede.

Pensio-
nift fra

1868. Sekretair B. Schjødt's Enke.
 — Portraitmaler C. F. Christensen.
 — Skomagermester B. J. Bonnesens Enke.
1869. Snedkermester C. L. Nohleders Enke.
 — Laksfabrikør C. Byrting.
 — Snedkermester L. F. L. Rnie.
 — Manufakturhandler A. W. Henningsen.
 — Skræddermester J. Kroll.
 — Kapitain Mølholms Enke.
 — Overkrigskommisær H. N. Brocks Enke.
 — Skibskapitain Rjølners Datter.
 — Skræddermester F. Schulz
 — Sadelknægt Nielsens Datter.
1870. Skræddermester J. Scheels Enke.
 — Blikkenslager J. Jrgens Enke.
 — Farver N. Bangs Enke.
 — Bogbinder H. D. Kreiser.
 — Porcellainshandler Hedichers Enke.
 — Musiklærer P. Møllers Enke.
 — Fuldmægtig Gundels Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontrollør Brodersens Datter.
 — Toldassistent J. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Ehlers Enke.
 — Musiklærer Dütßhs Enke.
 — Foderalmager Sators Enke.

Penfio-
nift fra

1871. Sværdfeger Meyers Datter.
 — Justitsraad Velbrings Datter.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Skomagermester Roed.
 — Skomagermester Frydendahl.
 — Skibskapitain Humbles Datter.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Jfenkræmmer Kleins Datter.
1872. Lieutenant Carlens Enke.
 — Lømrermester Benkes Enke.
 — Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Klædehandler Dinesen.
 — Skræddermester Bjørnlunds Enke.
 — Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsen.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Skræddermester Müllers Enke.
 — Skræddermester Drelbergs Enke.
 — Konditor Hises Enke.
 — Lieutenant Lunds Enke.
 — Kapelbud Mogensens Enke.
 — Bærtshusholder Andersens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schrøders Enke.
 — Toldassistent Hassels Enke,

Pensio:
nift fra

1873. Deconom Blütmanns Enke.

- Sadelmagermester Dinesen.
- Guldsmed Pihls Enke.
- Fuldmægtig Mulvads Enke.
- Stomagermester H. Petersens Enke.
- Bud R. Nielsens Enke.
- Loldbetjent Wichmanns Enke.
- Stomagermester Collerups Enke.
- Guldsmedmester C. Buchter.
- Meelhandler A. Boldts Enke.
- Olhandler Jochumsens Datter.
- Bagermester C. Juby.
- Fuldmægtig N. Møllers Enke.
- Klædefabrikør Ottos Datter.
- Kleinsmed F. Sivertsens Enke.
- Lærerinde A. M. Bälchau.
- Amtschirurg Mühes Enke.

1874. Kontorchef Schyotts Enke.

- Pastor Smiths Enke.
- Deconom F. Frags Enke.
- Kassierer H. Dalbergs Enke.
- Hoboist Tappers Enke.
- Kunstdreier B. Martini.
- Pastor Kjeldbergs Enke.
- Urtekr. L. Nielsen.
- Bødkermester J. Petersen.

Pensio-
nift fra

1874. Extraskriver Blougs Datter.
 — Malermester Benzens Enke.
 — Stræddermester Deichmanns Enke.
 — Olarmester J. Gabes Enke.
 — Løifabrikør Walbes Enke.
 — Batfabrikør Spelthys Enke.
 — Sekretair Strandgaard's Enke.
 — Urtekræmmer A. Buch.
 — Skibstømrrermand Petersens Enke.
 — Høker A. Nielsens Enke.
 — Sadelmager Blachs Enke.
 — Toldassistent Truellsens Datter.
 — Stræddermester Riffners Enke.
 — Styrmand Fischers Datter.
 — Skomagermester J. T. Berg.
 — Toldassistent Halvorsens Enke.
1875. Krigsraad Segethys Enke.
 — Fuldmægtig Mørchs Enke.
 — Korsanger G. Pelt.
 — Skolelærer Béchens Enke.
 — Justitsraad A. Petersens Enke.
 — Bogholder Mørchs Enke.
 — Smedemester Jøgersen.
 — Klædehandler M. Gschier.
 — Naalemager Klerches Enke.
 — Billedhugger Larsens Enke.

Pensio-
nister fra

1875. Skipper Vandes Enke.
 — Uhrmager Hinges Enke.
 — Naalemager Hedfiers Enke.
 — Ankermed Caspersens Datter.
 — Værtshuusholder Bjerups Enke.
 — Prokurator Baggesens Datter.
 — Skipper J. Glad.
 — Dreier Kleines Enke.
 — Fabrikør M. Bresta.
 — Stræddermester J. Andersen.
 — Mægler Andrades Datter.
 — Værtshuusholder J. Olsens Enke.
 — Skomager H. C. Nielsens Enke.
 — Kopist Orlamundts Datter.
 — Skomager Michaelsens Enke.
 — Kontrollør Grams Enke.
 — Kunstdreier Esfildsen.
 — Glashandler Hansens Enke.
 — Høker J. Nielsens Enke.
 — Rebflager N. Jensens Enke.
 — Mægler Roth's Datter.
 — Bud D. Hansens Enke.

Endvidere de 20 nye i Aaret 1876 optagne
Pensionister, see Pag. 154—55.

Pensionister, der have Brochs Legat.

1848. Havnefoged Møllers Enke.
 1863. Konsumtionsfriver Saabyes Enke.

Pensio.
nift fra

1875. Guldsmed Næboes Datter.

1876. Skrædder Sommerfeldts Datter.

Pensionister, der have Caroline-Legater.

1875. Bud D. Hansens Enke.

1876. Gartner Gudmanns Enke.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
i April 1876.

D. F. Olsen. B. Peterjen. C. N. Lantrup.

J. Em. Larsen.

Herre eller Kone i Huset?

(Efter Bladet „Heimdal“ i Chicago.)

Til det Eiendommeligste i den eiendommelige Udvikling af det amerikanske Selskabsliv hører den fuldstændige Omvæltning af Regimentet i Huset. Lader os se, hvorledes det endnu i den første Fjerdedel af dette Aarhundrede gik til hos de amerikanske Middelklasser — i Overensstemmelse med de overbragte engelske Skikke. Dengang var Manden endnu Herre i Huset — uagtet Konen

allerede i Syden paa Grund af Slaveriet, og i Norden paa Grund af Efterbølsen af den sydlige Etikette, udøvede en utilbørlig Int flydelse — men i det Hele, og navnlig med Hensyn til Alt, hvad der fordrede større Udgifter og varige Arrangementer, var Manden dog dengang endnu Herre i Huset. Det var ham, som holdt Sønerne til Arbejde; det var ham, fra hvem alle større Forandringer i Husstanden, i Beboelsesleiligheden, i Anskaffelsen af Møbler og alt lignende udgik, og det var udelukkende ham, som fastsatte Familiens Budget og sørgede for, at dette ikke letfindigt blev overstredet.

Indenfor disse Grænser var Konen den retmæssige Hersterinde. Det var hende, der sørgede for Døttrenes Opdragelse, som gav Sønerne deres finere Afflibning, som alene, eller i Foræning med sine yngre Døttre sørgede for Fornøielser og Udspredelser i Familien, som hjalp til at opretholde Husets Velstand og forskaffede det Navn for Gjæstfrihed, gode Sæder, velvalgt Selvfab og aandrig Underholdning. Allerede imod Slutningen af det forrige Aarhundrede begyndte imidlertid den Ddflen, som i vore Tider har naaet sit Kullinationspunkt, og John Adams omtaler den i sine Skrifter som en af de Forbrydelser, Loven ikke kan naae, men som utvivlsomt hævdner sig paa dens Udøvere.

Nutiltdags er der i Reglen i de amerikanske

Familier ikke mere Tale om nogen Herre i Huset. Fruen i Huset kommanderer, og næsten uden Undtagelse hersker der en vanvittig Luxus, hvor dette er Tilfældet; Sønnen opvores uvidende og udannede; Døttrene dannes til frivole Bynteduffer; Manden betragtes kun som den, der skaffer Pengene tilveie, og føres useilbarlig til sin Ruin som Forretningsmand. I disse Familier, og vi tro, at de i de store Byer udgjøre Flertallet, have de kvindelige Skrøbeligheder ikke alene vundet Seir over Mandens Laster, men ogsaa over hans gode Egenstaber, hans naturlige Attributer. Manden er bleven kvindagtig, er sunken ned til at blive en Tjener hos Konen. Det er Konen, som giver sine Ordre til Manden angaaende Bygningen, hvori de skulle opslaa deres fælles Hjem; det er hende, der bestemmer Møblementets Stil og Kostbarhed, saavel som hvad Dækketøi og Service, der skal anskaffes. Og hun tager ved Anskaffelsen af disse Sager ikke sin Mand's Formuesforhold i Betragtning, men kun den Stand, som hun tilhørte da hendes Mand ægte hende, den Mand, med hvilken hun agter vedblivende at omgaaes og være paa Moden med.

„Du havde Balget, om Du vilde ægte mig eller lade være; da Du nu engang har mig, maa Du finde Dig i at leve saaledes, som jeg vil,“ siger Konen. „Daarlige Forretninger og Pengemangel ere Ting,

som ikke vedkomme mig. Jeg maa leve saaledes, som det passer sig for mig, og som man lever i det Selskab, hvortil jeg hører. Jeg bestemmer Smagen ved Indretningen af vort Hus; jeg bestemmer mit og mine Døttres Toilette; jeg bestemmer, hvorledes mine Sønner skulle opdrages! jeg indbyder Gæsterne til vore Selskaber, og jeg bestemmer den Grad af Pragt, som der skal udfoldes ved disse Leiligheder. Midlerne dertil skaffer Du, og, da jeg er din Kone, saa benytter jeg din Kredit, naar din Kasse er tom." Den amerikanske Kone er ubarmhjertig og fuldkommen ligegyldig imod den finansielle Skjæbne, som hun bereder sin Mand, saasnart det gjælder om at kjæmpe for en af hendes Stands-Sædvaner. Alverden sparer i kritiske Tider, hun, den amerikanske Kone af den Sort, som vi her tale om, bliver standhaftig, hun lader sig Intet mangle.

Og dette er meget naturligt, thi deres Moder og deres Selskaber, deres Klæder og Kniplinger, deres Gardiner, Tæpper og Tapeter udgjøre deres Alt; det er deres Værd og deres Stolthed, deres Lykke om Dagen og deres Drømme om Natten — at opgive disse Herligheder vilde være det Samme som at tage Livet af sig. Langt hellere end at opgive at faa et nyt Smykke, opgive de deres Børns Musik eller Sprogtimer. Er Konen meget heltemodig, saa gjør hun maaske Indstrænt-

ninger ved sit Bord, nyies med to Sorter Brød til Frokost, istedetfor sex, og med et fornuftigt Stykke Kjød til Middag, istedetfor den uhyre Steg, som hver Dag, maa prange paa hendes Bord foruden en Mængde Skueretter, uagtet hun meget godt veed, at en $\frac{3}{4}$ deraf stadigt bliver kastet bort. Hun afbryder uden al Betænkelse — naar det begynder at knibe alvorligt med Pengene — sine Sønners Studier; kalder dem tilbage fra de Skoler i Osten, hvorhen de efter Modens Bud ere sendte, og lader dem uden nogen Opfølgning henfalde til alle de med Lediggang forbundne Laster; men hun maa være fuldstændig kneblet og fastet til Jorden af Skæbnen, inden hun viger et Haarsbred tilbage for Modens og sin Stands Love. Denne Sygdom i det amerikanske Selskabsvæsen er saa overordentlig udbredt, at den maa ansees som Hovedårsagen til den usædvanlige Intensitet og lange Bedvaren af den nuværende Krisis. Mændene ere ved at være blevne kvindagtige og ved det tiltagende Afgudereri, som drives med Kvinderne, gaaede op i disses Luxus, Modevæsen og Overmod. De ere uden at føle det blevne deres Koners Slaver og have i deres eget Hjem skabt sig en uopfyldelig Afgrund for deres Eiendom, for deres Flid og Fortjeneste. Men de ere tillige ved deres Eftergivenhed imod Konernes mest affindige

Forlangender blevne Marsagen til et endnu større Onde end deres egen finansielle Ruin.

Som en Følge af, at de have opgivet Regimentet i Huset, blive Sønnenne, som altid bleve underviste af Kvinden, nu ogsaa opdragne af disse. Det amerikanske Folk maatte give fuldkomment Afkald paa store Mænd og engang for alle nyies med Middelmadigheden, hvis det var udelukkende henvist til de velhavende Klasser, hvad Talenter, Iver for Videnskaberne, Fædrelandsfjærlighed og mandig Energi angaar. Hvis de fattige, kampende, i naturlige og uforkrøblede Forhold levende Familier ikke leverede dygtige Mænd, af de velhavende Klasser vilde de sikkert ikke fremgaa.

Vi have her skildret en sørgelig Tingenes Tilstand, som Alle ere enige i at anse for meget farlig, hvis den ikke ligesrem er beskæmmende for begge Kjønn. Ganske mærkeligt have Mændene opgivet den ene af deres Rettigheder efter den anden, forsømt den ene efter den anden af deres Pligter, og ladet sig hovmesterere saaledes af de kvindelige Skrøbeligheder og Taabeligheder, at der i de herskende Klasser i det amerikanske Selskab endnu kun findes Skygebilleder af Familiefædre. Kun i det Ydre saae „Shoddyen“ Kvindens Værdighed; han var lykkelig, naar han kunde udstaffere hende med Bjerger af Fløiel og Silke,

faa at han saameget desto lettere kunde skjule sin egen Naagbed bag hende. Da han selv ikke havde anden Fortjeneste, end at han havde „gjort“ Penge i en Fart, saa glædede han sig over ialtsald at kunne glimre igjennem sin Kone og sine Døttre, og saaledes opgav han sig aldeles, indtil hans Mandhaftighed endelig ganske er forsvunden under hans „Jewelry“ og „Drygoods.“

Der gives Undtagelser fra denne Regel om et udelukkende kvindeligt Regimente; det er de sjældnere Tilfælde, i hvilke Ægtefolkene virkelig ere forbundne ved sand Kjærlighed; de Tilfælde, hvor Manden har Kraft nok til at modsætte sig Konens affindige Fordringer, og endelig de aller-sjældneste Tilfælde, de nemlig, i hvilke Konen selv har Mod nok til at svømme imod Strømmen, har Mod til at bære en Skjole, der blev spyet isjor, har Mod til en Fløielshat, naar Moden fordrer en Pelskue, ja maaste endogsaa er i Besiddelse af den uhyre Grad af Mod, der hører til at vise sig i menneskelig Skikkelse, naar Moden fordrer, at man skal skamstjænde sin Figur for at faa Lighed med en Kamel. Destoværre maa vi imidlertid tilføie, at denne Art Koner i Løbet af de sidste 20 Aar, i hvilke vore Jagtagelser falde, stadigt er bleven sjældnere. Vi trøste os imidlertid med den hygieiniske Grundsætning, som ikke gjælder mindre i den fysiske end i den moralske Verden: at enhver Lidelse ogsaa fører sit Korrektiv med sig.

Alle fornuftige Mennesker ønske vi, at Forretningerne snart maa blive bedre — men de Koner, der have affat deres Mænd som Herskere i Huset, Mænd, som have nedværdiget sig til Slaver for deres ødsle og pyntesyge Koner, ønske vi, at de sidste kritiske Aar saa grundigt maa have rystet Hovmodet og Feigheden ud af dem, at de begge vende tilbage til de Roller i det ægtefæbelige Liv, som Naturen og Fornuften have anvist dem.

Borger-Dennen.

Oppte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Lørdagen den 13de Mai 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Bed en Repræsentantsforsamling, afholdt den 4de Dennes, blev Hr. Fuldmægtig **C. Borgen**, boende i Adelgade Nr. 14, 2den Sal, i afdøde **J. Th. Reimanns** Sted, valgt til Selskabets Kasserer.

Hr. **Borgen** overtager denne Bestilling den 1ste Juli d. A., indtil hvilken Tid Forretningerne ville blive udførte af den konstituerede Kasserer, Hr. Auktionsholder **N. P. Petersen**, der, som hidtil, har Kontor i St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal.

Paa hvilket Sted, og til hvilken Tid, Kasserer-kontoret, efter Hr. Borgens Tiltrædelse, vil være aabent for de ærede Medlemmer, skal nærmere blive bekendtgjort.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
d. 9de Mai 1876.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

III. En Virkning af Laagen.

(Fortsat.)

De stakkels Folk betoges af en Art Svimmelhed; saalænge Matten varede, søgte de at holde sig i en kort Afstand fra Skibet, der syntes at være forsbundet i Mørket. De vare nu udmattede; en iiskold Fugtighed havde gjennemtrængt deres Klæder, og deres stivfrosne Hænder kunde ikke mere holde paa Aaren. Da Dagen brød frem, aften-

tede Enhver af dem med feberagtig Utaalmodighed det Dieblit, da Morgenrødens Klarhed vilde udbrede sig til Horisontens Iderkanter og tillade dem at anstille en Sandsynlighedsberegning over det Sted, hvor le Dauphin befandt sig; men neppe begyndte Morgenens blege Stjær at vise Bølgernes hvide Toppe, spændt Taagen løste sig fra Stjerne og bedækkede paany Oceanets Overflade, idet den indhyllede det umaadelige Rum i et andet Mørke, der var næsten ligesaa tæt som Nattens. Sømændene, der dreve om uden at vide, i hvad Retning, hørte hverken Kloffen eller Knaldene mere, der havde opretholdt deres Kraft den foregaaende Aften; flere af dem vare indslumrede af Udmattelse.

„Laurent,“ sagde Daniel ganske sagte til sin Kammerat, „Laurent, vi kan ikke finde Skibet.“

„Jeg er ved at falde om af Søvnhed,“ svarede denne; „jeg er sulten, jeg er tørstig; de Levnetsmidler, som vi have med os, ville ikke kunne strække til længere end en Dag.“

„Der er dog ikke Andet at gjøre end at see at komme til Kræfter igjen,“ sagde Daniel. „Halloi, I der!“ tilføjede han, idet han rystede Matroserne, der slumrede udstrakte paa Losterne, „vaagn op! Lad os brække en Smule Væstvit i Stykker og drikke et lille Glas Brændeviin. Jeg har

i min Lomme en Flaske Cognac, som jeg har været saa heldig at redde i Smug."

Søfolkene gave sig til at spise i Taushed; de kastede deres Blikke udover de grønne og skummende Bølger, der begrænsede deres Horisont; de kunde ikke engang skjelne Maagerne, hvis skarpe Skrig syntes at være Signaler, hvormed de kaldte paa hinanden i Taagen. Brændevinen gjengav dem dog en Smule Mod.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Opvarter Julius Emil Rasmussen.

Bogbinder C. A. Waldorff.

Kvartermester Petersens Enke, Louise
Christine Hansine.

Urtekræmmer Johan A. Beholdt.

Landmand Bjerrings Datter, S. W.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Extrakt

af

1ste Aartals-Regnskab 1876

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.	
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	12,398	
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal 798 Kr. 7 Øre		
anbiist for dette Kvartal	"	"
Hs. Majestæt Kongens Bidrag 40 Kr. " Øre		
	838 Kr. 7 Øre	
deraf er indkommet . . . 739 Kr. 82 Øre		739
affrevet som uerholdelige 6 Kr. 50 Øre	746 Kr. 32 Øre	8
Restance, ultm. Marts d. A.	91 Kr. 75 Øre	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 88de Urgang, Nr. 1—13 inkl.		1,617
4. Renter:		
af 9,100 £ for 1/2 Aar til 1ste Marts d. A.		
182 £ á 18 Kr. 22 Øre		3,316
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal 1,484 Kr. " Øre		
anbiist for dette Kvartal 3,798 Kr. " Øre		
	5,282 Kr. " Øre	
deraf er indkommet 4,008 Kr. " Øre		4,008
affreven som uerholdelige 172 Kr. " Øre	4,180 Kr. " Øre	
Restance ultm. Marts d. A.	1,102 Kr. " Øre	
6. Optaget Laan i Nationalbanken		18,000
7. Taget til Indtægt, den for afbøde Kasserer Reimann an- viste Gage for Februar og Marts d. A. . . 200 Kr. " Øre		
	40,079	30

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1876.

Overensstemmende

D. F. Olsen.

B. Pet—

Udgivt.

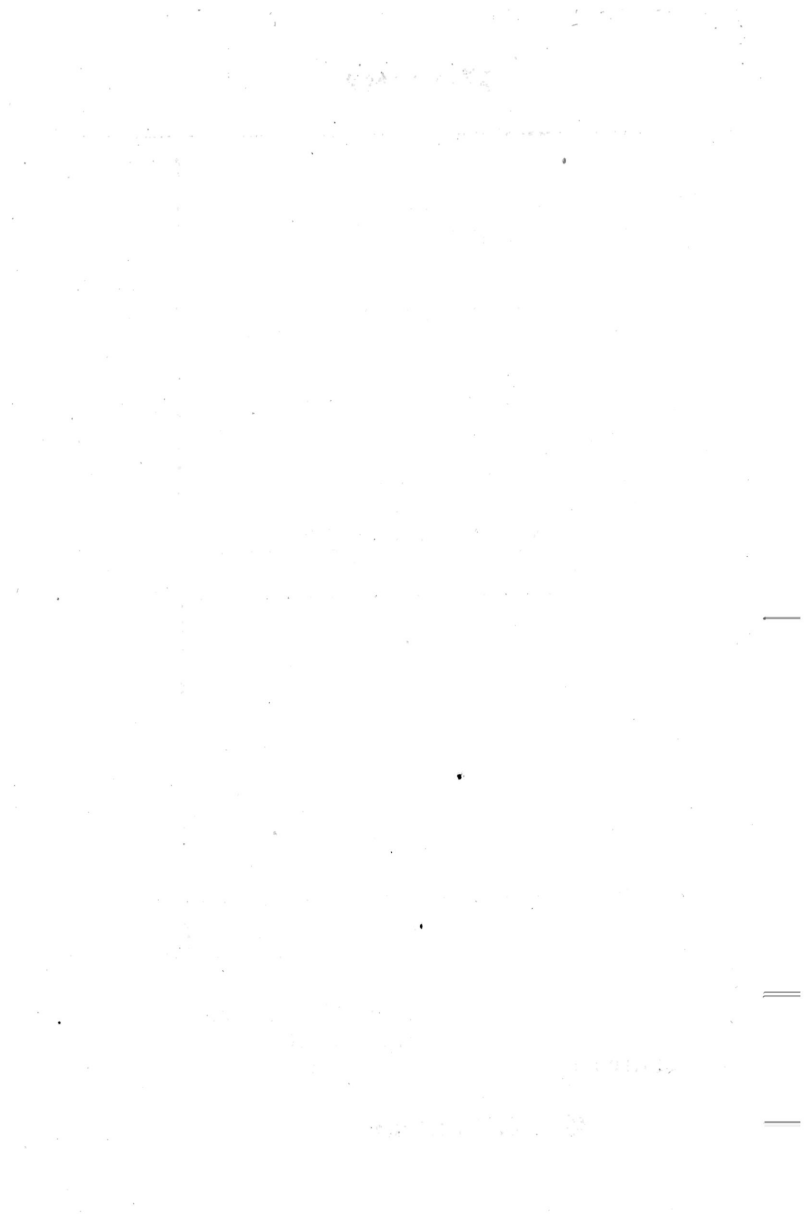
	Kr.	Øre
1. Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. "	Øre
anviste for dette Kvartal	2953 Kr. 83	Øre
Overskud af det Brockske Legats Renter	48 Kr. "	Øre
	3001 Kr. 83	Øre
udbetalte i Kvartalet	2989 Kr. 33	Øre
uaffordrede ultm. Marts d. N.	12 Kr. 50	Øre
	2,989	33
2. Lønninger	1,360	"
3. Andre Administrationsomkostninger	1,099	48
4. Ugebladets Trykning	377	"
5. Gratifikationer	14780 R. "	Øre
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. "	Øre
deraf udbetalt	14,400 Kr. "	Øre
uaffordrede ultm. Marts d. N.	380 Kr. "	Øre
	14,400	"
6. Anviste rentefri Ublaar,	16,000 Kr. "	Øre
udbetalte med	16,000	"
 Saldo, Kassebeholdning, ultm. Marts d. N.	 3,853	 49
	Kr. 40,079	30

N. P. Petersen.
Selskabets Kasserer.
konst.

⇒ Kassekontrollen.

—en. **C. N. Laurrup.**

J. Em. Larsen,
Selskabets Boholder.

Borger-Dennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 21.

Torsdagen den 20de Mai 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ved en Repræsentantsforsamling, afholdt den 4de Dennes, blev Hr. Fuldmægtig **C. Borgen**, boende i Adelgade Nr. 14, 2den Sal, i afbøde **J. Th. Reimanns** Sted, valgt til Selskabets Kasserer.

Hr. **Borgen** overtager denne Bestilling den 1ste Juli d. A., indtil hvilken Tid Forretningerne ville blive udførte af den konstituerede Kasserer, Hr. Auktionsholder **N. P. Petersen**, der, som hidtil, har Kontor i St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal.

Paa hvilket Sted, og til hvilken Tid, Kasserer-
kontoret, efter Hr. **Borgens** Tiltrædelse, vil være
aabent for de ærede Medlemmer, skal nærmere
blive bekendtgjort.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
d. 9de Mai 1876.

D. F. Olsen. B. Peterjen. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

III. En Virkning af Taagen.

(Fortsat.)

Den Ulykke, der var hændet dem, var dog,
naar Alt kom til Alt, ikke Andet end et af
de Tilfælde, der ere temmelig almindelige i
Farvandene ved Newfoundland. Skulde der
ikke være en Mulighed for, at et af de mange
Skibe, der uophørligt i enhver Aarstid seile frem
og tilbage paa denne Banke, vilde træffe dem og redde

dem? Disse opmuntrende Tanker, som de meddeelte hverandre, forhindrede dem fra at hengive sig til Fortvivlelsen, og hele Dagen igjennem troede de hvert Dieblik i Bølgernes Bruslen, i Vandfuglenes Skrig, ja, selv i Bindens Piben, naar den satte deres Seil i Bevægelse, at gjenkjende Lyden af en Klokke, en menneskelig Stemmes Kalden, Rjølvandet af et Skib, der med sin Forstavn gjennemskar Bølgerne. Saa kom Aftenen; for anden Gang fordoblede Matten det tætte Mørke, og Søfolkene i Chaloupen iagttog en dyb Tausshed. Trods den Hunger, der forterede dem, spiste de dog uden Appetit de sidste Resten af deres Levnetsmidler, idet de piintes ved Udsigten til den frygtelige Skjæbne, der trueede dem, dersom deres ulykkelige Stjerne vilde, at intet Skib skulde møde dem. Maaskee passerede der mange Skibe, maaskee de havde selv, idet de krydsede til Høire og Venstre, hyppigt nærmet sig et eller andet Fiskerfartøi. De vidste det ikke, Timerne fulgte paa hverandre og bortførte i deres Flugt nogle af de svage Forhaabninger, som de endnu bevarede.

Genimod Midnat gav en Matros fra Bretagne, der havde viist sig mere nedslaaet end de Andre, sig til at synge, græde, hoppe, og, idet Kaseriet tog til, kastede han sig overbord.

„Det gaaer daarligt,“ sagde Laurent; „blot ikke Feberen angriber os Alle!“

„Mod, min Ven!“ sagde Daniel. „Og J,“ tilføjede han, idet han henvendte sig til de Andre, „vil J gaae hen og fortvivle? Der er over tre hundrede Fartøier rundt omkring os; veed J hvad, lad os rejse os op og udstøde et høit Skrig, der kan høres i en Miils Omkreds.“

Søfolkene raabte saa høit, de kunde; men det var, som om deres Stemme var kvalt, og Bølgen talte høiere end de. — „Aah,“ sagde en svær normannisk Karl fra Saint-Baast i sin Provinds-dialect, „det er en daarlig Haandtering at være Fisser. Vi vil ikke mere komme til at drikke Most i Granvilles Værtshuse.“

Og Sømanden med den kjæmpemæssige Stikelse gav sig til at græde som et Barn; de Stykker Tvebat, som han havde spist den foregaaende Dag, vare ikke tilstrækkelige til at vedligeholde dette store Legeme, der var ifærd med at falde sammen af Kraftsløshed.

De to Cancellere forbleve siddende ved Siden af hinanden paa en af Chaloupens Tofter som to Benner, der søge i Fælledsskab at forsvare sig mod Faren. — „Djævleblændte Skjæbne!“ mumlede Daniel; „og jeg, som lagde saa smukke Planer paa Veien fra Paramé til Saint-Coulomb!“

Hans Kammerat saae med sine matte Øine op paa ham. „Jeg tænkte ogsaa paa den lille Jenny,“ sagde han med dæmpet Stemme; „det

strikkede Halstørklæde, som hun forærede mig, har jeg her paa mit Bryst."

"Holder Du da af hende?" spurgte Daniel.

"Jeg troer det," sagde Laurent; "men hvad gjør det til Sagen? Jeg døer, og Du vil leve; Du er saa stærk."

"Nei, Du skal ikke døe," sagde Daniel, idet han rettede sig i Beiret med Anstrengelse. "Vi ere Venner i Liv og Død. Kom, min Ven, støt Dit Hoved paa mit Bryst og forsøg at sove. Hvem veed? Maaskee Jenny kunde finde Dig efter sin Smag."

"Ak!" hvistede Laurent, "dersom jeg vidste det, da vilde min sidste Søn blive mere rolig. Jeg er fattig, jeg har maattet understøtte min Familie; man vil beklage min Død, fordi jeg har gjort nogen Nytte; men der er Ingen, der har holdt rigtigt af mig; det er det, som bedrøver mig. Dersom en ung Pige, der ikke har Noget at vente af mig, blot vilde fælde en Taare, naar hun fik at vide, hvor jeg er, eller hvad jeg lider i denne Stund, da vilde jeg være trøstet, Daniel."

"Bær lidt mere rolig," svarede denne; "Du har Feber."

"Nei, nei," vedblev Laurent; "jeg veed, hvad jeg siger; jeg phantaserer ikke; men, seer Du, det er af min inderste Sjæl, at jeg taler i dette Dieblif. Naar man ikke har været lykkelig i Livet,

maa man have Lov til at sige Alt, hvad der ligger En paa Hjerte, naar man skal til at døe.“

Laurent var faldet sammen i sin Vens Arme; hans Die var udslukt, hans Tunge tyk og hans Læber halvt aabne. Daniel, der selv var meget svag af Anstrengelse og Uro, vædede sin Kammerats Mund med nogle Draaber Brændeviin, der vare blevne tilbage paa Bunden af Flasken, gned hans Lindinger og gav sig til at vugge ham, som om han havde været en Barnepige. De tre andre Matroser — de vare fem ialt — betragtede dem med sløve Blikke.

Fire og tyve Timer henrandt endnu under disse Qvaler; Taagen vedblev at formørke Hori-
fonten, og Chaloupen, der drev omkring, som Bølgerne førte den, rummede ikke længer en eneste Mand, der var istand til at arbejde. Kulden havde stivnet deres Lemmer; Nogle af dem laae paa Knæ, med Hovedet støttet paa Tosterne, som om de vare isfærd med at bede; Andre laae udstrakte i Bunden af Baaden og lode deres Skjæg og Haar gjennemblødes af det indtrængende Vand, som de ikke mere tænkte paa at fjerne. Siden den foregaaende Aften havde de ikke en Draabe fersk Vand eller en Krumme Bessøit tilbage. Livet syntes aldeles at have forladt disse Legemer, der vare svækkede af Sult, Tørst og Lidelser. Jis-
blokke, der havde løsnet sig fra de store

Bjerger, stødte nu og da imod Chaloupens Sider, og der foraarsagedes herved en Rystelse, som meddeelte sig paa en smertelig Maade til de døende Sømænd. De saae ikke mere og hørte ikke mere; den eneste Opfattelse, de havde beholdt tilbage, var Fornemmelsen af en langsom Dødskamp, der ikke vilde faae nogen Ende. Efterat de vare bragte til denne grusomme Yderlighed, havde de hørt op at haabe mere; Nærmelsen af et Skib, der seilede saa tæt forbi dem, at Chaloupen berørte dets Røster, gjorde saaledes intet Indtryk paa dem. Besætningen paa dette Skib forstod strax, hvilken Ulykke der var hændet de forladte Søfolk. De toge dem ombord, med Undtagelse af ham fra Normandiet, hvis stive Legeme havde været uden Liv siden den foregaaende Dag. De fire Andre rasede flere Dage i Feberphantasier; de saac sig endnu forladte og drevne omkring i den lille Baad midt i Taagen og paa det oprørte Hav. Da de befandt sig uden Fare og istand til at forstaae deres nye Stilling, sagde Captainen paa det Skib, der havde frelst dem: „J tilhøre et Fisserfartøi, ikke sandt? — — Siden jeg har optaget Eder, ere vi bestandigt gaaede mod Syd, og vi ere flere hundrede Mil borte fra Newfoundlandsbanken. Vort Bestemmelsessted er det gode Haabs Fjorbjerg, vi komme fra Boston,

og jeg ønsker ikke at opholde mig noget Sted paa Veien. J maae da blive her ombord, til vi have naaet Cap, med mindre jeg skulde træffe paa Veien et fransk Skib, der vil paa- tage sig at føre Eder tilbage til Eders Fædre- land."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Gjørtler Andreas Christian Nielsen.
 Lømrer i Marinen, Carl C. C. Christensen.
 Kontorist Johan B. Mohden.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
 hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 22.

Tordagen den 27de Mai 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Med en Repræsentantforsamling, afholdt den 4de Dennes, blev Hr. Kriminalrets-Fuldmægtig **C. Borgen**, boende i Adelgade Nr. 14, 2den Sal, i afbøde **J. Th. Reimanns** Sted, valgt til Selskabets Kasserer.

Hr. **Borgen** overtager denne Bestilling den 1ste Juli d. A., indtil hvilken Tid Forretningerne ville blive udførte af den konstituerede Kasserer, Hr. Auktionsholder **N. P. Petersen**, der, som hidtil, har Kontor i St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal.

Paa hvilket Sted, og til hvilken Tid om Dagen
Kassererkontoret, efter Hr. **Borgens** Tiltrædelse,
vil være aabent for de ærede Medlemmer, skal
nærmere blive bekjendtgjort.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
d. 9de Mai 1876.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Da det oftere har viist sig, at Selskabets Med-
lemmer, naar de ville fremkomme med Begjæringer,
indmelde nye Medlemmer eller aflevere Sager til
Bestyrelsen, ere lidt ukjendte med, hvor de have
at henvende sig, vil for Fremtiden, hvert Aar,
navnlig efter foretagne nye Valg, en fuldstændig
Fortegnelse over samtlige Bestyrelsesmedlemmer
blive anførte i Ugebladet.

Siden sidste Valghandling, der foregik den
23de Marts d. A., er Bestyrelsen for indeværende
Aar saaledes sammensat:

1. Administratorer:

- Hr. Justitsraad, Fabrikeier D. F. Olsen.
 — Justitsraad, Raadmand B. Petersen, R. af
 D. og D. M.
 — Etatsraad, Direktør C. N. Laurrup, R. af
 D. og D. M.

2. Repræsentanter:

Første Klassekation:

(Repræsentanter for fgl. og kommunale Embedsmænd
 m. Fl.)

- Hr. Kammerraad Th. J. Svanebjerg.
 — Profurator J. L. Lassen.
 — Departementschef Benzon Buchwald, R. af D.
 — Profurator C. M. Winther.
 — Etatsraad B. Lindberg, R. af D.
 — Justitsraad J. F. Hansteen, R. af D.
 — Kanselliraad Contoirchef D. P. Schlichtkrull.
 — Kammerassessor H. C. F. Kjerrumgaard.
 — Etatsraad D. Cruse, R. af D. og D. M.
 — Justitsraad N. L. Rasmussen R. af D.
 — Overkrigskommisfairs Inspektør C. F. Clausen,
 R. af D.
 — Politi-Inspektør M. Herz, D. M. og R. af D.
 — Etatsraad J. P. de Fontenay, R. af D.
 — " C. N. Keller, R. af D.
 — Kammerraad B. N. Heiberg.

Anden Klassefikation:

- (Repræsentanter for Præstestanden, Lærere, Læger, Kunstnere, Videnskabsmænd, Kirkebetjente, m. Fl.)
- Hr. Professor Direktør J. A. Holbech, R. af D.
- Overlærer C. Krebs, R. af D.
- Kanselliraad Skolebestyrer H. E. Melchior.
- Institutbestyrer C. L. Wolffsen.
- Professor L. F. Holmberg.
- Læge P. J. Møller.
- Sognepræst B. Nielsen.
- Arkitekt J. B. Tvede, R. af D.
- Sognepræst J. Nielsen.
- Dr. phil, Pastor C. Levison. R. af D.
- Skoleinspektør A. Hoffmann.
- Lithograf Th. Bergh.
- Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og D. M.
- Statsraad B. Borgen, R. af D.
- Professor A. P. Berggreen, R. af D.
- Krigsraad Inspektør J. L. Kramp, R. af D.

Tredie Klassefikation:

(Repræsentanter for de til Militair-Etaterne
henhørende.)

- Hr. Kapitain C. Th. Müller, R. af D.
- Krigsassessor J. E. Hougaard, D. M.
- Søkrigskommiss., Intendant, P. A. Nielsen,
R. af D.
- Kapitain H. H. Welsh, D. M.

- Hr. Kapitain S. B. Pfaff, R. af D. og D. M.
 — Intendant C. C. Clausen.
 — General J. A. Wörishöffer, S. K. og D. M.
 — Overkrigskommisair F. W. Magesen.
 — Kapitain M. Hyrup, R. af D.
 — Assistent C. F. Ipsen.
 — Graver F. F. Sørensen
 — Krigsraad P. J. Eigtved, R. af D.
 — Kapitain J. C. Gandil, R. af D. og D. M.
 — Sekretær J. J. Laesen.
 — Krigsraad H. P. Eigtved, D. M. og R. af D.
 — Kapitain F. W. Hendriksen.

Fjerde Klassefikation:

(Repræsentanter for Handelsstanden.)

- Hr. Kapitain J. N. Amnighøll.
 — " C. Lorenzen.
 — Grosserer M. H. E. Ost.
 — Lærredshandler J. Bigler.
 — Skibskapitain C. Børnsen.
 — Theandler C. M. Fønnesbech.
 — Urtekræmmer J. C. Bondrop.
 — Kapitain J. Friedenreich.
 — Grosserer W. Wanschler.
 — Urtekræmmer F. S. Boje.
 — Grosserer F. Heimann.
 — Skibsfører C. Eberth.
 — Grosserer Adam Petersen.

- Hr. Murermester, Lieutenant C. R. Ette.
 — Uhrmagermester J. A. Dberg, F. M.
 — Stolemagermester P. Rønne.
 — Tømremester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
 — Skræddermester B. Reiding.
 — Malermester W. Hammer.
 — Anfersmedemester A. W. Holm.
 — Handskefabrikant N. J. Larsen.
 — Skomagermester G. A. Dmberg.
 — Blikkenslagermester H. Mortensen.
 — Malermester A. C. Geisler.
 — Tømremester J. W. Unmack.
 — Snedkermester Hans J. Lund.

3. Skrivkomiteens Medlemmer.

- Hr. Pastor L. Schmidt, Formand.
 — Revisor J. H. Halvorsen.
 — Pf. Inspektør, Bogholder J. Em. Larsen.
 — Kammerassessor, Inspektør Th. Olivarius.

4. Embedsmænd.

- Bogholder, pf. Inspektør, J. Em. Larsen.
 Kasserer, Kriminalrets-Fuldmægtig C. Vorgen.

5. Budde.

- Skomagermester P. C. Petersen.
 Auktionsholder N. P. Petersen.
 Skomagermester C. Olsen.

Retsvidne Wandall.

Snedker Eriksen.

Stræddermester H. C. Rasmussen.

Selskabets Kontor, der modtager Ind- og Udmeldelser af Medlemmer, samt alle andre Selskabets vedrørende Sager, under Forsegling til Administrationen, er i **Store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal**, og aabent hver Dag fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Dreier J. F. Møller.

Formand L. Larsen.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor, **Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**, er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Lørdagen den 3die Juni 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i N. G. Salbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Da det oftere har viist sig, at Selskabets Medlemmer, naar de ville fremkomme med Begjæringer, indmelde nye Medlemmer eller aflevere Sager til Bestyrelsen, ere lidt ukjendte med, hvor de have at henvende sig, vil for Fremtiden, hvert Aar, navnlig efter foretagne nye Valg, en fuldstændig Fortegnelse over samtlige Bestyrelsesmedlemmer blive anførte i Ugebladet.

Stiden sidste Valghandling, der foregik den 23de Marts d. A., er Bestyrelsen for indeværende Aar saaledes sammensat:

Anden Klassefikation:

- (Repræsentanter for Præstestanden, Lærere, Læger, Kunstnere, Videnskabsmænd, Kirkebetjente, m. Fl.)
- Hr. Professor Direktør J. A. Holbech, R. af D.
- Overlærer C. Krebs, R. af D.
- Kanselliraad Skolebestyrer H. E. Melchior.
- Institutbestyrer C. L. Wolffsen.
- Professor L. F. Holmberg.
- Læge P. J. Møller.
- Sognepræst B. Nielsen.
- Arkitekt F. B. Tvede, R. af D.
- Sognepræst J. Nielsen.
- Dr. phil, Pastor C. Levison. R. af D.
- Skoleinspektør A. Hoffmann.
- Lithograf Th. Bergh.
- Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og D. M.
- Statsraad B. Borgen, R. af D.
- Professor A. P. Berggreen, R. af D.
- Krigsraad Inspektør J. L. Kramp, R. af D.

Tredie Klassefikation:

(Repræsentanter for de til Militair-Statene henhørende.)

- Hr. Kapitain C. Th. Müller, R. af D.
- Krigsassessor J. E. Hougard, D. M.
- Søkrigskommiss., Intendant, P. A. Nielsen,
R. af D.
- Kapitain H. H. Welsh, D. M.

- Hr. Kapitain S. B. Pfaff, R. af D. og D. M.
 — Intendant C. C. Clausen.
 — General J. A. Wörishöffer, S. K. og D. M.
 — Overkrigskommisfair F. W. Aagesen.
 — Kapitain M. Hyrup, R. af D.
 — Assistent C. F. Ipsen.
 — Graver F. F. Sørensen
 — Krigsraad P. J. Eigtved, R. af D.
 — Kapitain J. C. Gandil, R. af D. og D. M.
 — Sekretær J. J. Claesen.
 — Krigsraad H. P. Eigtved, D. M. og R. af D.
 — Kapitain F. W. Hendriksen.

Fjerde Klassefikation:

(Repræsentanter for Handelsstanden.)

- Hr. Kapitain J. N. Amnighøll.
 — „ C. Lorenzen.
 — Grosserer M. H. C. Ost.
 — Lærredshandler J. Bigler.
 — Skibskapitain C. Børnsen.
 — Theandler C. M. Fonnesbech.
 — Urtekræmmer J. C. Bondrop.
 — Kapitain J. Friedenreich.
 — Grosserer W. Wanscher.
 — Urtekræmmer F. S. Boje.
 — Grosserer F. Heimann.
 — Skibsfører C. Eberth.
 — Grosserer Adam Petersen.

- Hr. Murermester, Lieutenant C. N. Ette.
 — Uhrmagermester J. A. Dberg, F. M.
 — Stolemagermester P. Rønne.
 — Tømrermester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
 — Skræddermester B. Reiding.
 — Malermester W. Hammer.
 — Ankersmedemester A. W. Holm.
 — Handstefabrikant N. F. Larsen.
 — Skomagermester G. A. Dmberg.
 — Blikkenslagermester H. Mortensen.
 — Malermester A. C. Geisler.
 — Tømrermester J. W. Unmack.
 — Snedkermester Hans J. Lund.

3. Skrivkomiteens Medlemmer.

- Hr. Pastor L. Schmidt, Formand.
 — Revisor J. H. Halvorsen.
 — Ps. Inspektør, Bogholder J. Em. Larsen.
 — Kammerassessor, Inspektør Th. Olivarius.

4. Imbedsmænd.

- Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen.
 Kasserer, Kriminalrets-Fuldmægtig C. Vorgen.

5. Budde.

- Skomagermester P. C. Petersen.
 Auktionsholder N. P. Petersen.
 Skomagermester C. Olsen.

Retsvidne Wandall.

Snedker Eriksen.

Stræbdermester H. C. Rasmussen.

Selskabets Kontor, der modtager Ind- og Udmeldelser af Medlemmer, samt alle andre Selskabets vedrørende Sager, under Forsegling til Administrationen, er i **store Kirkestræde Nr. 3, 2. Sal**, og aabent hver Dag fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Bekjendtgjørelse.

Ved en Repræsentantforsamling, afholdt den 4de Dennes, blev Hr. Kriminalrets- Fuldmægtig **C. Borgen**, boende i Abulgade Nr. 14, 2den Sal i afdøde **J. Th. Neumanns** Sted, valgt til Selskabets Kasserer.

Hr. **Borgen** overtager denne Bestilling den 1ste Juli d. A., indtil hvilken Tid Forretningerne ville blive udførte af den konstituerede Kasserer, Hr. Auktionsholder **N. P. Petersen**, der, som hidtil, har Kontor i **St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**.

Paa hvilket Sted, og til hvilken Tid om Dagen
Kasserekontoret, efter Hr. Borgens Tiltrædelse,
vil være aabent for de ærede Medlemmer, skal
nærmere blive bekendtgjort.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
d. 9de Mai 1876.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Bekendtgørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Malermester Severin Jensen.
Snedkermester Andreas Jensen.
Urtekrammer Wilh. Nielsen.
Berøllerer Heidenheim,
Snedkermester J. P. Petersen.

Selskabets Bogholder- og Kasserekontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Borger-Nennen.

Oppte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 24.

Tordagen den 10de Juni 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

IV. Bortdunstede Drømme.

(Fortfat.)

Havet har lige siden den graae Oldtid slugt saa mange Rigdomme, at der gives ikke en Strandbred, uden at den jo har sit Sagn om Skatte, der ere nedgravede i Sandet, og Haabet om at opdage disse Skatte lever bestandigt i Hjernen paa nogle gamle Sømand, der have truffet

fig tilbage paa Landjorden. Commandeur Kelmère, have vi fortalt, troede paa Tilværelsen af Kister, der vare fyldte med Guld og hidbragte i Aaret 94 af en engelsk Kutter, der var strandet ved Foden af den store Klippe, der bærer Navnet le Groin de Cancalle (Svinetrynen). Paa den Dag i Marts, da Tidevandet var saa stærkt, og som indtraf kort Tid efter, at Briggen Dauphin var afreist med de to unge Cancalensiske Sømænd, havde Commandeuren taget Laurents Fader, Træbeen, med sig, og de vare seilede i Forening ud i en Baad for at undersøge det Sted, hvor de hemmelighedsfulde Kister laae. Havet, der havde trukket sig betydeligt tilbage, havde blottet nogle gjennembrudte Klippespidses, i hvis Revner Commandeuren og hans Ledfager anbragte deres Undersøgelsesinstrumenter. Efter flere Timers haardnakkede Arbeide, der udførtes under en øsende Regn, fik de nogle rustne Jernredskaber halede op over Vandets Overflade, derpaa Levningen af et malet Brædt og endelig en temmelig omfangsrig Jernkasse, der var hermetisk tilskruet.

„Min Ven!“ udbrød Commandeur Kelmère, „der har vi det!“ Træbeen tog skjælvende det saa længselsfuldt attraaede Skrin, og det lyffedes ham, skjøndt ikke uden Møie, at stille det i Bunden af Baaden. Henrykte af Glæde og fulde af Haab styrede de to alderstegne Sømænd med en gunstig

Bind imod Havnepladsen La Houle. Det var næsten mørkt, da de landede; men den Byrde, som de toge op med saa megen Forsigtighed, undgik ikke Fiskernes Rysgjerrighed. Det Rygte udbredte sig strax, at Træbeen, Invaliden, havde faaet Halvdelen af en opdaget Skat, og Enhver misundte den stakkels Krøbling det Held, han havde havt; thi man ansaae ham allerede for en Millionair. Det Sande ved Sagen var derimod, at denne Kiste, der aabnedes med Forsigtighed af Commandeur Kelmère i hans Deeltagers Nærværelse, ikke frembød Andet for deres graadige Blikke end et halvt Dussin Breve skrevne i Chiffre og næsten reducerede til Deig, samt et uhyre Bundt stærkt havarerede Assignater; disse Assignater vare falske og fabrikerede i Udlandet af de Magter, som vare i Krig med os, og som nu paa denne Maade fuldendte den franske Republiks Ruin.

„Papiir!“ udbrød Commandeur Kelmère, „Papiir, og ikke Andet! For tresindstyve Mar siden repræsenterede dette her dog en Million, og idag vilde jeg give det bort for to Liarder.*) Men ligemeget! jeg havde dog Ret, min Ven, da jeg sagde til Dig, at Kutteren var rigt ladet.“

„Det er Følgen af at komme for seent,“ sagde Træbeen. „Jeg har heller aldrig havt Held med mig.“

*) En værdiløs Kobbermynt.

„Fordømte Papiirkræm!“ udbrød Commandeuren. „Kast det altsammen i Jlden indtil den sidste Stump, og tag Kassen med Dig; jeg vil ikke mere see den.“

„Tak, Commandeur. Naar jeg har taget Ruften af den og pudset den op, vil jeg gjemme mine Attester fra min Tjenestetid og mit Pensionsbeviis i den.“

Et saadant Uheld nedslag i høi Grad Commandeuren, der øieblikkeligt saae sine gyldne Drømme flyve bort. I flere Uger var han som overvældet af Slaget og ude af Stand til at tænke paa den anden Plan, hvis eneste Medvider Træbeen var. Lidt efter lidt bortdunstede imidlertid hans daarlige Humour under Indflydelsen af de første smukke Dage, og derpaa trøstede han sig med, at der var maaffee en anden Kasse fyldt med solidere Bardier; men, for at overbevise sig herom, maatte han afvente Septemberjevndøgn, og Mellemtiden forekom ham rigtignok at være temmelig lang. Da Maimaaned havde bedækket Jorden med Grønt og Træerne med Blomster, begyndte Commandeur Kelmère atter at tænke paa sin Avlsgaard la Petite-Marouillère og paa den unge Pige, som beboede den. Bestemt paa at indlede den vigtige Sag, der gik ud paa at forandre hans Leveviis, begav han sig en skjøn Dag paa Veien. Det røde Bænd i hans Anap-

hul var ganske nyt; hans Hoved beskyttedes mod Solen af en bred Hat af Manillastraa; hans ostindiske Silkehalstørklæde var bundet i en skjædesløs Knude, hans Beenklæder vare af Nankin, hans høire Haand støttede sig paa en Bambusstok, og i sin venstre Haand bar han en vild Rose, Tegnet paa Ungdom og Ustyld. Morgenen var temmelig varm; Commandeur Kelmères Ansigt var saa rødt som et Kirsebær, da han ankom til Nolsgaardens Port.

„Goddag, Godtsfolk,“ sagde han, idet han med Enden af sin Stok slog paa Dørtærskelen. „Goddag, Madam Lambert! Goddag, Jenny!“

„Hr. Kelmère!“ udbrød de to Kvinder, idet de satte en Stol hen til ham. „Er det virkelig Hr. Kelmère? Det er saa sjældent, vi har den Gæst at see Dem.“

„Det er sandt,“ sagde Commandeuren; „jeg er nu engang vant til at opholde mig i Cancale, og saa holde Søfolk ogsaa altid af at være ved Havbredden. — Der er imidlertid smukt paa Landjorden idag.“

Jenny havde sat en Flaske med gammel Most og et Glas paa Bordet foran Hr. Kelmère. —

„Bærsaagod og drik lidt af denne Most, Hr. Kelmère,“ sagde hun til ham, „De er saa

rød som en Hummer. Naar man er saa før som De, bliver man træt af at gaae."

"Bryd Dem bare ikke om det," svarede Commandeuren.

Derpaa sagde han med en smilende Mine til den unge Pige: "De er bleven endnu kjønnere, Jenny, siden jeg sidst saae Dem. — Ikke sandt, Madame Lambert? — Det er virkelig en nydelig Datter, De har."

"Det er meget artig af Dem at sige det, Hr. Kelmère," sagde Forpagteressen; "ja, min Datter er, Gud ske Lov, ved god Helsen."

"Hun har meget meere end god Helsen; hun har Ynde, Ungdommens Friskhed. Jeg synes virkelig rigtig godt om hende. — Naa, Jenny, har De ikke sommetider tænkt paa at gifte Dem?"

"Na, jeg vil ikke sige, at jeg har forsvoret det," sagde den unge Pige.

"Vel! Kunde De have Lyst til at gifte Dem med en Mand af sat Alder, og som havde Noget til Bedste, var i en god Stilling?"

"En Landsbypige stræber ikke saa høit," bemærkede Jenny, der gik ud og ind igjennem Bærelset.

"Hvorfor ikke stræbe saa høit, som man kan naae, mit Barn? — Dersom nu jeg, for Exempel, friede til Dem, vilde De saa sige Nei!"

„Naa,“ sagde Jenny, „Hr. Kelmère er i rigtigt godt Humeur idag.“

„Men derfor kan man godt mene, hvad man siger. — Alvorlig talt, vil De have mig til Mand?“

„Men, Du gode Gud, Moder! hvad gaaer der dog af Commandeuren, at han saadan spørger idag? Han er saa lystig, som om han kunde være en ung Mand,“ spøjede Jenny til med et Udbrud af Latter. „Vilde De gifte Dem med mig, Hr. Kelmère, mig, som kun er en Bondepige?“

„De er af bedre Familie, end De tænker. Deres Bedstefader var rig, mit Barn; Revolutionen har ødelagt ham. De er min Egemand.“

„Ja, men Deres Bedstefader, Hr. Kelmère, var en fattig Matros, der blev rig ved at gjøre Kapertjeneste, altsaa er De ikke min Egemand. Ha! ha! Der seer De, nu er De fangen i Deres egne Grunde. — Bedstefædrene have Intet at bestille her. Lykken afhænger ikke af, hvorledes Tingene har været i Fortiden; hvad det kommer an paa, er, om der i Nutiden er Overeensstemmelse mellem Hjerterne og imellem ...“

„Alderens!“ udbrød Commandeuren, idet han bedrøvet sænkede Hovedet. „Jeg er kommen for silde, og dette Pigebarn har allerede truffet sit Valg.“

Han traf en Cigar ud af sit Futteral, tændte den ved Ildstedet, og, idet han lagde sine Hænder paa sine Knæ, sagde han: „Jenny, De har Ret; jeg erkjender, at min Unmodning har maattet forekomme Dem besynderlig.“

(Forts.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Hr. Maskinarbejder Laurik S. C. Bistrup

Olhandler Schalk's Datter M. C.

Cand. theol. Hans N. Høy.

Selskabets Bogholder- og Kassererkontor,
Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent
hver Søndag, fra Kl 10 til 12 Formiddag.

Borger-Vennen.

Oppte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Bordagen den 17de Juni 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

IV. Bortdunstede Drømme.

(Fortsat.)

Jeg maa tilstaae, sagde Madame Lambert, at det, der her er gaaet for sig, gjør mig usigeligt ondt. Det er ikke min Skyld, at Jenny har svaeret Dem, som hun gjorde. Hun bør rigtignok bede Dem mange Gange om Forladelse; thi et saadant Ugteffab vilde have været mig meget kjærkomment.

„Nei, nei,“ svarede Commandeuren, „hun har talt aabent, og det har hun Ret til. Hvad skal man sige? Jeg hører mine nogle og halvtrefindstyve Aar saa let, at jeg troede, jeg kunde skjule dem for Alle og Enhver. Men nei! Ungdommen trækker Ungdommen, og Alderdommen støder den tilbage. Farvel, mine Venner! Er De vred paa mig, Jenny?“

„Nei, langt fra, Hr. Kelmère; jeg føler mig smigret ved, at De har tænkt paa mig, og jeg vilde være meget forlegen over at have talt saa ligefrem til Dem, dersom jeg ikke mindedes, hvor god De altid har været imod os.“

„De kan være visse paa, begge To, at jeg skal vedblive at være det,“ svarede Commandeuren, idet han trak sig tilbage.

Derpaa sagde han til sig selv: „Kassen var fyldt med unyttige Papiere; i Forpagtergaarden er der rigtignok en kostbar Gjenstand; men den kan nu ikke blive min. — Du har ikke Lykken med Dig, Kelmère. Du har taget Din Afsted for tidligt, og Du har altfor seent tænkt paa at gifte Dig. Du ligner en Fisk, der har lidt Skibbrud paa en sandet Kyst, og som nu ligger og gisper efter Veiret i Solen. Og dog forekommer det mig, at jeg neppe har naaet Halvparten af mit endnu.“

Sagen er, at, dersom Commandeur Kelmère

havde kunnet smykke sin Person med alle de For-
 trin, hvoraf Grindringen fra de Felande, som han
 havde besøgt paa sine fjerne Reiser, havde efter-
 ladt saa mange smilende Billeder i hans Sjæl,
 da vilde han have seet ud, som var han bleven
 forvandlet, som om han straaede af Sundhed;
 men, naar Aarene have berøvet vort Legeme
 Ungdommens Smidighed, Kraft og Elasticitet, er
 det forgjæves, at vor Indbildningskraft skuffer
 os med et bedragerisk Fata Morgana. Alt medens
 vi see tilbage, med Vinene heftede paa de fjerne
 Horisonter, undergraver Tiden, der rinder som en
 hastig Flod, vor Tilværelse ved uophørlige An-
 greb. Vi troe os rodfæstede til Jorden, og dog
 have Rødderne, der knytte os til den, allerede
 begyndt at løsne sig. Dette Tidens Arbeide,
 som vi ikke see, undgaaer ulykkeligviis ingenlunde vore
 Medmenneskers Opmærksomhed. Det var derfor, at
 Commandeur Kelmère, saaret paa det Dybeste,
 skjøndt han ikke havde ladet sig mærke dermed,
 gik med faste Skridt og slog i Jorden med sin
 Stok, som om han vilde overbevise sig selv om,
 at den lille Bondepige vilde en Dag fortryde, at
 hun ikke havde modtaget hans Tilbud bedre,
 og det var ogsaa derfor, at Jenny Lambert, der
 følte sig overordenlig smigret ved Commandeurens
 Henvendelse til hende, dog ikke havde betænkt sig
 et Dieblisk paa at tilbagevise hans Tilbud. Der-

som hun havde tilhørt en anden Samfundsklasse, havde hun maaskee svaret anderledes; men, da hun var opdraget paa Landet, adlød hun kun sit Hjertes Drift, uden Bagtanke og uden Beregning.

Hendes Naboversker fandt Fornøielse i at drille hende med Commandeur Kelmères Besøg; for at plage hende, morede de sig ogsaa med at spørge hende, om hun ikke havde hørt, hvorledes de to Canelensere havde det; thi paa Landet veed man Alt, og seer man Alt. Og dernæst er det ogsaa ganske nødvendigt, at disse unge Piger fjase og sladdre, naar de bringe deres Gaardes Frembringelser til Saint-Malo, snart ad Furen, snart ad den sandede Strandbred, Alt afpasset efter Ebbe og Flod, idet de trave afsted paa deres Uesler og sende opmærksomme Blikke ud over Havet, som om disse vare et Udtryk for den naive Tanke hos Bretagnes Digter:

Maager! Maager!

Bringer I et Budskab gjennem Havets Taager

Hid fra dem, der er os hjære,

Takkede skal I da være!

Genimod Midten af Junimaaned samme Aar bemærkede Jenny Lambert og hendes Veninder, saasnart de vare komne igjennem Porten Saint-Vincent, et usædvanligt Røre i Saint-Malos Gader. Kvinder af enhver Alder, nogle gamle og svage, andre med Batteglutter paa Armen, fulgte haardnakket efter Postbuddene, hvem de ideligt

befværede med deres Spørgsmaal: „Har De et Brev fra min Søn?“ — „Har min Mand skrevet til mig?“ — Hr. Postbud, har De ikke Brev til mig?“ — Postbuddet svarede med en Ho, der bragte de Spørgende til Fortvivlelse: „Lad mig gaae i Fred og aflevere mine Breve; dersom der er noget til Dem, skal De faae det i Deres Hjem.“ — Fruentimmerne gik da tilbage den Wei, de vare komne, og spurgte imidlertid dem, der allerede holdt de forventede Efterretninger i Haanden: „Skriver Deres Mand Noget til Dem om min Mand?“ — Veed han Noget om det Skib, som min Søn er paa?“ — Og Røret varede saaledes, indtil hver Familie havde faaet det Budskab, der var den tiltænkt; thi det er en vigtig Dag i Søhavnene, naar der kommer Post fra Saint-Pierre. Ved dette Ord blot faae Lærerne frit Løb; man bliver glad, man haaber; det er en med Uengstelse ventet Dag, paa hvilken altfor ofte sørgelige Efterretninger bringe Trøstesløshed og Sorg i Familierne. Naar man saa har læst Brevene, komme Commentarerne, som man anstiller over dem, i Saint-Malos snævre Gader, fra det ene Vindue til det andet. En af disse Samtaler, der flyve, ligesom Svalen, over den Forbigaaendes Hoved, naaede Jennys Dre. Der var Tale om Briggen Dauphin, om Chalouper, der vare forsvundne, om Menneker, der havde forvildet sig i Laagen.

„Min Gud!“ sagde hun til en af de andre unge Piger, der var fra en Gaard tæt ved hendes egen: „Vare der ikke er steet en Ulykke! aa, tjen mig i at gaae ind i Havnekontoret og spørg, om man ikke veed Navnene paa dem, der vare i Chaloupen.“ Hun afventede med Uro hendes Tilbagekomst:

„Naa, har Du faaet Noget at vide?“

„Der var En fra Normandiet der ombord,“ svarede den unge Pige, „En fra Bivac i Nedre-Bretagne, To fra Pleurtuis, og dernæst —“

„Og dernæst?“ sagde Jenny blegnende.

„To unge Menneſter fra Cancale.“

„Min Gud! min Gud!“ udbrød Jenny, „de er døde!“

„Det er ikke viſt, Jenny; der kommer Mange tilbage af dem, ſom forvilde ſig i Laagen.“

„Det gjør der,“ ſagde Jenny ſagte hen for ſig; „men hvor Mange er der ikke ogſaa, der aldrig kommer tilbage!“ — — Hun løb hen og kjøbte et Vorklys, ſom hun lod tænde foran den hellige Jomfrus Alter.

Førend de to unge Piger vare komne tilbage til deres Hjemſtavn, havde den ſkjæbneſvangre Eſterretning udbredt ſig i den øvre Deel af Cancale og i La Houle. Træbeem bar med Sjælsſtyrke det nye Slag, der rammede ham; eſterat Havet havde berøvet ham hans to Svigerſønner,

tog det nu hans Søn fra ham; der randt en Taare ned ad Invalidens Kind; men han tørrede den hurtigt; der gives Mennesker, der ere saa vante til Ulykken, at de ere blevne næsten føleløse. Han havde Kraft nok til at gaae hen og aflægge et Deeltagelsesbesøg hos Daniels Fader, der løb ind i Havnen med sit Fartøi „Den elskværdige Aglaé.“ Denne følte sig haardere truffet ved at erfare, at hans Søn sandsynligviis var død; han havde samlet nogen Formue til ham, og, da han var mindre vant til at mishandles af Skjæbnen, vedblev den gamle Skipper Daniel at holde fast ved Haabet, at hans Søn vilde atter komme tilbage i god Behold. En Maaned senere kom der atter Post fra Saint-Pierre til Saint-Malo. Captainen paa le Dauphin skrev til sine Nædere: „Jeg har ikke erfaret det Mindste hverken om Chaloupen eller om dem, der vare i den. Da jeg forandrede Ankerplads, fik jeg Leilighed til at gjøre Forespørgsel paa over hundrede Skibe; men jeg har ikke været istand til at indhente nogensomhelst Efterretning om mine ulykkelige Matroser. Det er saagodtsom afgjort, at de ere omkomne i det aabne Hav.“

Disse Ord, der kom umiddelbart fra den store Newfoundlandshanke og vare undertegnede af Skibets Captain, rystede Tilliden hos dem, der vilde haabe endnu. De to unge Mennesker

ansaaes af hele Befolkningen i Cancale og Omegn for at være døde, og man lod læse Sjælemesser over dem. Sørgedragten, som deres Slægtninge havde iført sig ved den kirkelige Høitidelighed, overbeviste endelig de meest Vantro. Havde de viist sig begge To igjen, vilde man have vægret sig ved at gjenkjende dem. Jenny havde fældet meer end een Taare, da hun erfarede den sørgelige Nyhed, og, da hun betroede sine Sorger til den samme Naboerske, der havde paataget sig at indhente Oplysninger til hende i Havnekontoret, spurgte denne hendes Veninde:

„Men hvem af dem var det da?“

„Hvad gjør det til Sagen?“ svarede Jenny; „da de ere døde begge To, vil jeg bevare min Hemmelighed hos mig selv.“

(Fortf.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Gartner N. P. Nielsen.

Fabrikant Waldemar Franc.

Landmand Christensens Datter Caroline.

Bogmand G. Petersen.

Guldsmed H. C. Boes.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 26.

Lørdagen den 24de Juni 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

IV. Bortdunstede Drømme.

(Fortfat.)

Madame Lambert, der var kjed af at see sin Datter bedrøvet og nedslaaet, sagde en Dag til hende i en ærgerlig Tone: „Det kom kun an paa Dig at være Commandeurens Kone, og Du har ikke villet det. Det var imidlertid en Sag, der ligesaameget angik min Lykke, som Din! Men

nei — Dine Tanker vare andetsteds henne. I Bønderpiger vil kun gifte Jer med Folk, der ere ude at seile."

Jenny svarede kun med et Suk. „For at gjøre Ulykken fuldkommen," vedblev Forpagtersten, „har Havet paa een Gang slugt to unge Menneſker, der syntes godt om Dig. De opveiede rigtignok ikke begge To tilſammen Halvdelen af, hvad Hr. Kelmère er værd; men imidlertid, den ſtore Mørke vilde dog have ſaaet Noget efter ſin Fader, og den lille Blonde ſkulde have haft ſin Deel af Skatten — —"

Det blev altsaa ſædvanligt antaget, at Kaſſen, der var trukken op af Havets Dyb, indeholdt en Skat. Skjøndt man ſaae den gamle Laurent, eller, ſom man jo ogſaa kaldte ham, Træbeen, ligesaa fattigt klædt ſom før, og paa Søn- og Helligdage ſmykket med en gammel Hat, ſom han havde ſin Vens, Commandeur Kelmères, Edelmødighed at takke, vilde man dog ikke opgive Troen paa, at han var rig. Naar en Bildfarelſe har ſaaet Hævd hos Publicum, kan den ikke udryddes igjen, til Trods for alle mulige Fornuftſlutninger.

V. De to Benner.

Jennys Oprigtighed havde bedrøvet Commandeur Kelmère; han var ikke vred derfor paa den unge Pige; men han havde ikke Lyft til at aflægge noget nyt Besøg i Volsgaarden. Den gamle Sømand forlod ikke meer la Houle; han følte en fordoblet Kjærlighed til Havet og bebrejdede sig, at han ikke var forbleven det tro indtil sit Endeligt. Da nogle af hans forhenværende Kammerater vare bleve Admiraler, meente han, at han ogsaa kunde have faaet en Estadre at commandere, dersom han ikke havde truffet sig saa tidligt ud af Tjenesten, og dog havde han aldrig havt Andet under sin Commando end en lille Kutter, der anvendtes ved Kystbevogtningen. Alle hans Samtaler med den gamle Laurent dreiede sig om Forfremmelse før og nu. Det er paa engang en Kilde til Uergrelse og til Trøst for affledigede Personer at hengive sig til den Tro, at de kunde have avanceret ligesaa høit som de bedre Begavede eller mere Begunstigede blandt deres Samtidige. I Mangel af et Linieskib bestemte Commandeur Kelmère sig en Dag til at udruste en Fisterbaad, som han døbte med det velklingende Navn „Lordenen“, til Grindring om det Skib, paa hvilket han havde gjort Tjeneste som Underlieutenant. Haabet om at finde ved Foden af Groin en

virkelig Skat, der bestod af smukke, klingende Guneer, forlod ham ikke; det var for Fremtiden den eneste, den sidste Expedition, som det var ham tilladt at udføre. Ved Jevndøgntidevandet i Septembermaaned tog han ud for at søge mellem Klipperne, hvorfra han havde hentet Skrinet, der var fyldt med falske Asignater; men denne Gang kunde han Intet finde, ikke engang et gammelt Søm. Han tabte dog ikke derfor heelt Modet, men besluttede at gjøre et tredie Forsøg, som han rigtignok maatte opsætte til næste Foraar. Istedetfor at tage tilbage til la Houle, hvor man vilde have leet af hans Uheld, gif han ud i rum Sø og seilede til Chaufey-Derne. I denne Labyrinth af Smaaøer, som de Naturkyndige sætte saamegen Priis paa, findes der Fisk i Overflødighed, og, holder man af at fange dem, kan man ikke vælge sig noget bedre Sted.

Det havde den Dag været et meget smukt og, i Forhold til Aarstiden, meget varmt Veir. Genimod Aften ophobede der sig tykke Tordenskyer imod Nord, Luftningen blev svagere. Commandeur Kelmère, der forhindrede ved Havblikket fra at vende tilbage til Cancalle, fattede den Beslutning at tilbringe Natten paa Den Chaufey; han fortøiede „Tordneren“ ved Strandbredden og steg i Land ledsaget af Træbeen og af sin Skibsdreng. Havet, der var glat som et Speil, syntes endnu hvidere

under det dunkle Slør af Skyer, som formørkede
 Himlen. Nogle Fisserbaade viiste sig i det Rum,
 der var indbefattet mellem Chaufey og Kanalens
 Kyster; i Retningen af Jersey hævede fem eller
 sex Ruttere deres seilbehængte Master over de stille
 Bølger, og langt borte imod Vest paa det aabne
 Hav saaes ubestemt, som en gjennemsigtig Taage,
 Mersseilene paa et stort Skib halvt at svulme sig for
 Luftningens sidste Pust. Kort før Solens Ned-
 gang furede et Lyn Skymasserne, der bestandigt
 stege høiere op paa Horizonten, et voldsomt
 Tordenskrald lød i det Fjerne, og Vinden gav
 sig til at pibe med en skjærende Lyd. Et Dieblik
 efter hævede Bølgerne sig, kronede paa Toppen
 med en Fjederbust af Skum; Regnen faldt først i
 store Draaber, derpaa strømmeviis, og denne
 umaadelige Udstrækning af Oceanet, der strax for-
 mørkedes, fremtød ikke længer Andet end det
 ulykkevarsiende Syn af grønne Bølger, der rullede
 mod hinanden i en strækkelig Uorden. Alle de
 Seilere, der vare paa Havet, forsvandt i Mørket;
 kun naar Lynet udslyngede sin blændende Klarhed
 tværs igjennem Rummet, skjælnede man hist og
 her Baadene og Rutterne, der flyede for Stormen
 i alle Retninger og hoppede paa Bølgerne, som
 man seer Faarene, naar de ere blevne grebne af
 en pludselig Stræk, fare hen over en Brakmark.
 Alle disse smaa Fartøier havde snart fundet et

Sy i en eller anden Namunding eller i Baggrunden af en Vig; men det Samme var ikke Tilfældet med det store Skib, som Uveiret havde overrasket imellem Den Jersey og Saint-Malo, ganske tæt ved de farlige Skjær, som kaldes „les Minquiers.“ De, der vare ombord paa det, kjendte disse Farvande fuldkomment vel; thi Skibet hørte hjemme i Granvilles Havn, og det belavede sig paa at løbe ind i denne efter en to Maaneders Reise „L'Orion“ — saaledes hed det — havde været udsendt paa Hvalfangst, og det sidste Sted, hvor det havde været, og som det nu umiddelbart kom fra, var det gode Haabs Forbjerg; paa sin Reise havde det mødt det Skib fra Boston, ombord paa hvilket de to Sømænd fra Cancale, Daniel og hans Ven Laurent, vare bleve optagne Syd for Newfoundlandsbanken, og det havde paataget sig at føre dem tilbage til deres Fædreland. De to Søfolk, som man ansaae for døde, stode saaledes i Begreb med at berøre Frankrigs Jordbund den følgende Morgen. De skulde fremstille sig lyslevende for dem, der havde begrædt dem. Men Havet har frygtelige Luner, og Alt er uberegneligt for den, der pløier det. Da Uveiret brød løst, seilede „Orion“ sønden om les Minquiers, hvis sorte Klipper, som Ebber havde ladet ligge tørre, viste sig tydeligt for Besætningens Blik. Tvungen af Stormens Vold-

fømhed til at give Seilene op og lægge bi, forsøgte Captainen at fjerne sig fra Skjærene og gjøre en tilbagegaaende Bevægelse henimod rum Sø. Skyerne, der vare svangre med Lyn, indhyllede Skibet paa alle Sider, Tordenen drønedede omkring det, og det elektriske Fluidum rammede det gjentagne Gange. En Mast blev kløvet fra øverst til nederst, og en Kaa knækkedes; men „Orion“ holdt sig tappert med Bougen for Binden, som om den ikke havde modtaget noget Saar. Da Tordenen havde hørt op at rulle, og da de blege Lyn, der gjennemfurede de tætte Regnstrømme, udsluffedes i Retningen af Cap Fréhel, gjenoptog Captainen sin Cours. Natten var fuldstændig mørk, ingen Stjerne glimrede paa Himlen; paa hele det udstrakte Hav var der ingen anden Klarhed end Lampens, der i Rathuset belyste Compasset.

„Gud være lovet!“ sagde Daniel til sin Ven, „Uveiret er forbi; imorgen ville vi være i Granville.“

„Det er rigtigt,“ svarede Laurent; „men har vi klaret les Minquiers? Er det ikke Fyret paa Fréhel, som jeg seer der til Venstre af os?“

„Til Venstre?“ sagde Daniel hurtigt; „det er umuligt.“

De to Cancalensere strakte Hovederne ud over Skibets Ræling. Andre af Besætningen betragtede,

ligesom de, dette Blinkfy, der ikke kunde være noget andet end det paa Cap Frøhel. Derpaa iagttog Captainen dette Fyr, der syntes at sige til ham: Tag Dig iagt. Han steg nu hurtigt op paa Hytten og saae med Opmærksomhed paa Compaasnaalen. Da lød fra Skibets Forstavn det ulykkespaende Raab: „Brænding forude!“

(Forts.)

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bildt- og Grønthandler Rosdahl.

Handelskommis Ludvig Mørk.

Malerisvend Frijs Theodor Goldschmiding.

Oversergeant Johan Peter Christian Helsing.

Selskabets Bogholderkontor, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

De til 1ste Juli 1876 tilstaaede Pensioner for 3die Kvartal d. N. udbetales i Løbet af 8 Dage paa ovennævnte Sted fra Kl. 10 til 12 hver Formiddag.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 27.

Torsdagen den 1ste Juli 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

V. De to Benner.

(Fortfat.)

Captainen sprang hen til Rattet, stødte Kor-
gjængereren tilside og dreiede hurtigt Hjulet. „Giv
op! Giv alle Seil op!“ raabte han med en
Stemme, der forraadte hans Sindsbevægelse.
„Lynet har rammet Compasset; det viser ikke
mere.“

Hele Besætningen havde strax givet sig ifærd med Taffelagen; Tallierne knagede, Seilene halede op under Ræerne, og, idet „Orion“ udførte sin ombreiende Bevægelse, frembragte dens Boug en phosforlysende Fure; men det var for silde. Skibets Rjøl og Ror stødte mod Skjærene, og en frygtelig Bragen underrettede de fem og tyve Mand, der vare samlede paa Dækket, om, at „Orion“ havde faaet et Grundstød.

„Ud med Baadene!“ raabte Captainen.

Den ene af Hvalfangerbaadene var gaaet istykker ved det Stød, som Skibet havde faaet, da det tørnede mod Klippen; den anden blev gjort klar med stor Møje, og tolv Sømænd kastede sig skyndsomt i den. Hvad Storbaaden angaaer, da laa den paa Dækket, hvor den havde faaet Bunden knust ved Faldet af den Mast, der var bleven truffet af Lynet. Captainens Jolle var endnu tilbage; i den anbragte man Skibsdrengene, Jungmændene og Officererne; disse Sidste havde Ordre til at styre saa hurtigt som muligt mod Den Chaufey, for at bede om Hjælp der. Captainen forblev paa sit Skib sammen med de to Cancalensere og nogle gamle Sømænd, der havde besluttet ikke at forlade deres Chef førend i det sidste Dieblif.

Smidlertid begyndte „Orion“ at aabne sig, og Bølgerne, der lode den hugge med Hælen

paa de skarpe Spidser af Skjærene, trængte nu meer og meer ind i den.

„Det er min Pligt at blive her,“ sagde Captainen til dem, som omgave ham; „se at naae Klippen, I Andre!“

Sømcændene begave sig da ud paa Skjærets glatte Sider, ad hvilke de klattrede møjsommeligt op, og der, samlede i en tæt Klynge paa det snevre Rum, som Havet truede fra alle Sider, satte de sig og støttede Hagen imod Knæet.

„Havet stiger, ikke sandt?“ spurgte Laurent sin Ven.

„Maafsee,“ svarede Daniel; „hvad er Klokken?“

„Da Captainen lod sit Uhr slaae,“ sagde en af de Skibbrudne, „hørte jeg to Slag.“

„Klokken er to,“ svarede de Andre; „Havet stiger.“

„Dersom blot de, der ere i Baadene, roe godt!“ sagde Laurent.

„De behøver meer end to Timer for at komme til Chausey og ligesaa lang Tid for at komme tilbage. Det er Flodtid, og Vandet stiger saa hastigt.“

Medens de udveylede disse sørgmodige Ord paa Skjæret, naaede en dump Lyd deres Øren; det var „Orions“ Reising, der faldt i Havet. Lysen i Rathuset sluffedes, og Skibets Bagstavns duffede langsomt under, ligesom Hovedet paa en

Hval, der skjuler sig under Bølgen. En huul Sukken hørtes midt under Havets Larm; en menneskelig Skikkelse, der kjæmpede sig frem gennem Lougværk og Ræer, som drev omkring, viste sig med sine ubestemte Omrids under det fraadende Skum, og derpaa forsvandt Alt; Cap-tainen paa „Orion“ var i dette Dieblif gaaet under tilligemed Levningerne af sit Skib. Og Havet blev fremdeles ved at stige hurtigt; Bølgerne kom i en rivende Fart, med vild Larm, den ene efter den anden, skyllende opad de ujevne Sider paa Klippen, hvor et halvt Dusin Ulykkelige holdt sig fastklamrede.

„Laurent!“ raabte Daniel, „lad os naae Toppen af Klippen, førend de Andre bemægtige sig den.“

De to Cancalensere stillede sig fast deroppe, saa høit, som de kunde, idet de stak deres Fødder ned i Klipperevnerne, som Bølgerne havde frembragt. Efterat de havde indrettet sig saaledes, trykkede de sig imod hinanden ligesom to Bronze-statuer, der vare støbte i den samme Form. De andre Skibbrudne grupperede sig i en Klynge omkring dem, saa at Toppen af Skjæret var bedækket med en Beklædning af menneskelige Legemer; men de, der befandt sig nedenfor, og som mere umiddelbart truedes af Bølgerne, forlode snart Klippens Sider for at bemægtige sig Bragstumperne fra

Skibet, og ved Hjælp af dem søgte de at holde sig oppe over Vandets Overflade. Nogle vare komne til at ride paa en Mast og anstrængte sig til ingen Nytte for at forhindre den i at rulle; de udmattedes under Forsøgene paa atter at gribe Rundholtet, hvis Form bevirkede, at det uophørligt dreiede omkring. Andre holdt sig fast paa Planker, der vare stærke nok til at bære Bægten af deres Legemer; men Strømmen, der har en saa betydelig Hurtighed paa disse Ryster, bar dem ud i det aabne Hav og spredte dem hen over dette som flydende Søgræs. Snart var der ikke Flere tilbage paa Klippen end de to Canca-lensere, hvis Fødder sliffedes af Havets salte Skum.

„Daniel,“ sagde Laurent, „det er ude med os.“

„Mod, min Ven, Mod! — Jeg hører Stemmer!“

„Nei, nei, det er nogle Maager, der skriger, eller ogsaa er det det sidste Rødraab fra vore Kammerater.“

„Vær ved godt Mod, Laurent! Hør, sæt Din Fod paa mit Knæ og hold Dig fast i mit Haar.“

„Men hvad skal der saa blive af Dig, Daniel?“

„Mig ligger der ingen Magt paa. Min Fader trænger ikke til mine Arme for at kunne

leve. Jeg skal ikke, som Du, underholde to Søstre, der ere Enker. Og er det mig, som Jenny venter paa? Forreften gjør Du mig stærkere, naar Du støtter Dig til mig."

"Nei," sagde Laurent, „jeg vil ikke have, at Du skal døe, for at frelse mig."

„Hvor Du er stivsinnet!" raabte Daniel. Derpaa løstede han ham med sin kraftige Arm og satte ham i den Stilling, som han havde angivet.

Floden vedblev at stige ligesaa hurtigt, men mindre larmende, fordi næsten alle Skjærets skarpe Kanter vare allerede bedækkede af den. — „Hører Du?" sagde Daniel. — „Der er Stemmer, som kalder paa os." — Derpaa raabte han af al Magt: „Her! Til Hjælp! Til Hjælp!"

Det var virkelig Hjælpen, der nu naaede dem. En Baad ilede til med raske Aaretag, og han, der førte Befalingen paa den, var ingen Anden end Commandeur Kelmère. Det sømmede sig for en gammel Officeer af Orlogsmarinen at opoffre sig for sine Brødres Frelse; i et saadant Tilfælde frembyder en Redning saamange flere Farer, som de Skibbrudne, vanvittige af Dødsfrygt, kunne kaste sig i Baaden, der kommer dem til Hjælp, og bringe den titl at kænre. Søgangen var desuden endnu stærk, og det ene heftige Bindstød afløste det andet; de andre Baade, der

vare løbne ud fra Chaufey paa samme Tid, som Commandeur Kelmères, vare endnu langt fra les Minquiers.

„Til Hjælp! Her!“ raabte paa een Gang de to Cancalensere. Daniel var allerede sprungen i Vandet indtil Bæltstedet og holdt bestandigt sin Ben oppe over Bølgerne.

„Du skal reddes,“ sagde han til ham, „Du skal gjensee Din Familie. — Græder Du, Laurent?“

„Lad mig komme ned,“ sagde denne.

„Hvorfor? — Du vilde ikke kunne bære mig, min Dreng. Er det saa ikke bedre, at der er kun Een af os, der dør?“

„Slip mig! Slip mig!“ raabte Laurent. I det han sagde dette, kjæmpede han med saadan Kraft for at løsrive sig fra det Tag, som hans Ben havde i ham, at han faldt i Vandet.

„Red ham!“ raabte Daniel, hvem Floden løstede i Veiret, trods alle hans Anstrengelser for at holde sig paa Skjæret. „Red ham! Red Laurent!“

Dette var hans sidste Raab; Bølgen rev ham bort med sig midt under dette ædle Udbrud af Benskabets. Baaden berørte allerede Toppen af Skjæret, og Folkene, som bemandede den, hørte hans Bøn om Hjælp. I det Dieblit Laurent, der svømmende kjæmpede med Bølgerne, var ifærd

med ogsaa at forsvinde i disse, blev han dreiet rundt i den Hvirvel, som Havet dannede omkring Klippen; hans Haand kunde gribe den Arm, som Commandeur Kelmère strakte ud efter ham; hans Redningsmand lagde ham halvdød ned i Bunden af Baaden.

(Fortf.)

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Skolelærer F. Christensens Datter, Emilie Dine Augusta.

Selskabets Bogholderkontor, store Kirke-
stræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søgne-
dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Lordagen den 8de Juli 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

V. De to Benner.

(Fortsat.)

I flere Timer undersøgte man Afgangene til dette ulykkebringende Skjær, der var heelt skjult under Bølgerne; men Floden havde feiet Alting bort, og Dønningen hævede og sænkede den grønne, gjennemsigtige Overflade, som vilde den udslette endogsaa det sidste Spor af Ulykken. Af de syv

Mand, der vare blevne tilbage paa Braget til-
ligemed Captainen, havde Commandeur Kelmère
kun formaaet at redde en eneste; han vedblev der-
for med Jver at søge endnu, og kunde ikke beslutte
sig til at vende tilbage til Chausey.

„Alt er forbi, Commandeur,“ sagde endelig
en af de Sømænd, der vare blevne reddede fra
„Orion“ i Captainens Baad, og som var fulgt
med Kelmère derhen, hvor Skibbruddet havde
fundet Sted.

Uden at give noget Svar vendte Commandeuren
og satte Coursen mod den lille Ø, hvor hans to
Ledfagere, Træbeen og Skibsdrengen, ventede ham.
Medens Baaden gnygede for fulde Seil, betragtede
Commandeur Kelmère rørt den Matros, han nylig
havde frelst. Det forekom ham, at han kjendte ham.

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte han ham;
„hvem er Du?“

„Jeg kommer fra Newfoundland og har pas-
seret Linien paa Beien,“ sagde Laurent; „jeg er
fra Cancala, og, dersom Søvandet, der er kommet
ind i Dinene paa mig, ikke lader mig see forkeert,
er De Hr. Kelmère. Men den stakkels Daniel,“
tilspøiede han hulkende, „han har villet frelse mig
imod min Willie . . . Gud forlade mig det! Jeg
har gjort Alt, hvad jeg kunde, for at hindre
ham deri.“

„Hør, Laurent,“ svarede Commandeur Kel-

mère, „Du kommer til Chausey; men Du skal blive i min Baad.“

„Som De vil, Commandeur. Jeg er faa tung om Hjertet. Har min Fader det godt?“

„Ja vist, ved det Gamle. Man har troet, at I var døde begge To. I var dog ilive, baade Daniel og Du, igaar Aftes, og idag er der kun Een af Jer tilbage. Det er een prægtig Karl mindre.“

„Jeg holdt af ham, som om han kunde være min Broder. Han kunde gjøre med mig, hvad han vilde, Commandeur, og dog kunde jeg ikke undvære ham.“

Baaden ankom snart til Den Chausey; Commandeuren sprang i Land, og, idet han henvendte sig til Træbeen, der ventede paa ham ved Strandbredden, sagde han: „Min gamle Laurent, Mod i Brystet og græd ikke!“

„Hvad er det, Commandeur?“ spurgte Oldingen, idet han blegnede.

„Jeg har reddet En, kun en Æneste desværre?“

„Na, disse Skjær, disse Skjær!“

„En Æneste, Laurent, og det er Din Søn.“

Invaliden vaklede, og, idet han støttede sig paa Commandeurens Skulder, sagde han til denne: „Sr. Kelmère, det er dog vel ikke Deres Spøg? Det vilde være urigtigt af Dem at narre en stakkels Fader. Hvor er han? Hvor er mit kjære Barn?“

Den unge Mand styrtede i Land paa et Tegn af Commandeuren og kastede sig omkring sin Faders Hals. De græd Begge, som om de havde været Kvinder. „Nu aasted til Cancale“, sagde Commandeur Kelmère. „Træbeen, Du har for tre Maaneder siden, min Ven, ladet læse en Sjælemesse for Din Søn, der befandt sig udmærket vel; nu maa Du lade læse Messe til Tak, fordi Du har gjenfundet ham.“

„Det vil blive ubehageligt for mig at see Daniels Fader igjen,“ sagde den gamle Laurent; „Havet har ikke givet ham hans Søn tilbage. Han vil faae Nag til mig, fordi jeg er lykkeligere end han.“

VI. Skatten.

Nogle Dage efter, da Jenny Lambert paa Hjemveien fra Saint-Malo i Forening med de andre unge Piger gik igjennem Flækken Paramé, erfarede hun Hvalfangeren „Orion“s Skibbrud og alle de Omstændigheder, som havde ledsaget denne ulykkelige Begivenhed.

„Hvilken Ulykke!“ udbrød Jenny, idet hun aftørrede en Taare; „de komme begge To frelste tilbage, og nu tager Havet sin Hævn over dem i

det Dieblif, de staae i Begreb med at komme i Havn."

„Det lader til, at Daniel var en raff ung Mand," bemærkede hendes Naboerſke.

„Ja, det var han, modig, med Hjertet paa det rette Sted."

„Og et smukt Menneſke," vedblev Naboerſken, idet hun fæstede et opmærksomt Blik paa Jenny.

„Na ja," svarede denne; „Udtrykket var lidt haardt, Dinene lidt for tillidsfulde. Hans Fader vil blive meget bedrøvet."

„Veed Du hvad, Jenny, Du vilde græde mere end som saa, dersom det var ham af de To. — Men det er nu Din Hemmelighed. Og dog har Du ikke bevaret den bedre, end at jeg jo nok har gjættet den. Det er Laurent, som Du foretrækker — — det er jo klart som Dagen."

Jenny fortsatte sin Gang forvirret og urolig. Hendes Sind var saa bevæget, at hun var neppe kommen hjem i Forpagtergaarden, førend hun brast i Graad. „Vær rolig, Jenny," sagde hendes Moder til hende; „den stakkels Daniel er rigtignok død, og det gjør ogsaa mig ondt for ham; men hans Kammerat er reddet, det er vist, det er blevet mig fortalt lige nu, og, dersom Du endnu bestandigt er tilfands at ægte en Sømand, da er denne her ligesaa god som enhver anden, efterat

hans Fader og Hr. Kelmère have fundet en Skat og deelt den med hinanden."

"Hvem veed, om han tænker paa mig?" sagde Jenny sagte, saa sagte, at hendes Moder ikke hørte det.

Den unge Pige befandt sig virkelig i en noget uheldig Stilling. Hun havde givet Commandeur Kelmère et Afslag; Daniel, der havde gabenlyst lagt sine Hensigter for Dagen, var omkommen, og hun havde intet Beviis for, at den unge Sømand, der var frelst fra Skibbruddet, tænkte alvorligt paa hende. Hver Gang, de havde mødt hinanden paa Veien, havde Laurent betragtet hende, som man betragter en Madonna, med en Ærbødighed, der var blandet med Beundring; men han havde neppe talt med hende nogensinde, neppe tilbragt en Time i hendes Nærhed i Uvlsgaarden. Undertiden forsøgte hun paa at tvivle om de kjærlige Følelser, som hun nærede for ham; men snart maatte hun anklage sig for at ville lyve for sig selv; Laurents aabne og ærlige Physiognomi fremtraadte uophørligt for hendes Tanke. Hvad ham angaaer, da havde han den inderligste Længsel efter at aflægge et Besøg i Forpagtergaarden; men hans Pietetsfølelse vilde ikke tillade ham at optræde som sin stakkels Ven Daniels Medbeiler, selv efterat denne var død, og desuden holdt hans naturlige Frygtsomhed

ham tilbage; thi der gives Folk, som ere istand til at trodse alle Farerne paa Havet, men som føle sig afvæbnede ligeoverfor et ungt og yndigt Pigeansigt.

En Aften, tre Uger efter, at Laurent var kommen tilbage til Cancale, bankede han dog dristigt paa Jenny Lamberts Dør. Hun blegnede, da hun saae ham, derpaa farvede en stærk Rødme hendes Kinder, og hendes Hjerte bankede med Voldsomhed. Laurent var bedøvet og forvirret; han forblev paa Dørtærskelen uden at vove at gaae et Skridt fremad.

„Kom dog ind, unge Mand,“ sagde Madame Lambert. „De kommer saa langveis fra, at man virkelig trænger til at see paa Dem for at forvise sig om, at det ogsaa er Dem.“

„Det er sandt,“ sagde Laurent, „jeg kan med Sandhed sige, at jeg kommer fra Havets Bund. Det Gnestte, jeg har reddet efter mine to Skibbrud, er dette Tørklæde, som . . . De har selv strikket, Jomfru Jenny.“

„Det er smukt af Dem, at De ikke har glemt mig,“ sagde den unge Pige i en alvorlig Tone.

„Naar man seiler,“ svarede Sømanden, „tænker man paa Landjorden og paa dem, som leve der i Sikkerhed. Staffels Daniel! han talte ogsaa mange Gange om Dem.“

„Hans Fader er meget at beklage,“ faldt Madame Lambert ham i Talen.

„Ja, det er han,“ sagde Laurent, „og hans Sorg er saa stor, at han vil sælge Alt, baade sine Vaade og Fiskeredskaber.“

Laurent tav stille, tændte en Cigar, hostede gjentagne Gange, og, idet han henvendte sig til Jenny, sagde han: „Jomfru, jeg har et Orinde at udrette til Dem fra Hr. Kelmère.“

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Musiklærer Carl Johan Eskildsen i Randers.

Kudst Frank P. Frandsen.

Selskabets Bogholderkontor, store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Borger-Bennen.

Otte og firehøndstyvende Aargang.

Nr. 29.

Tordagen den 15de Juli 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Fiskerne i Cancale.

(En Fortælling fra den franske Kyst ved Canalen mellem
England og Frankrig).

VI. Staten.

(Fortfat.)

Laurent tav stille, tændte en Cigar, hostede gjentagne Gange, og, idet han henvendte sig til Jenny, sagde han: „Domfru, jeg har et Ørende at udrette til Dem fra Hr. Kelmère.“

„Hvad er det?“ sagde Jenny en Smule urolig.

„De veed, at han er meget god imod os —“

„Jv, det veed vi nok,“ sagde Forpagterkonen; han har deelt den Skat med Deres Fader —“

„Hvad for en Skat?“ spurgte Laurent; „Troer De virkelig paa den Skat, Madam Lambert?“

Forpagterkonen var nær ved at falde ned af sin Stol, og hun betragtede sin Datter med en bestyrtet Mine.

„En Skat!“ sagde Laurent; „ja, paa en Maade; han har foræret min Fader et gammelt, tomt Skriin, det er det Hele. — Men nu skal De bare høre! Igaar kom han hjem til os, og saa stak han ned i dette Skriin et Papiir, som han har ladet mig læse. Det er et Document, der er stemplet og skrevet i Nærværelse af en Notar, og det indeholder en Erklæring om, at Commandeuren indsætter Dem og Deres Datter til Arvinger af den Aulsgaard, som De beboer.“

„De vil da vel ikke narre mig, unge Mand?“ spurgte Forpagterkonen skjælvende.

„Saavist som jeg er ærlig, er det sandt, og Bevistet herfor er, at han har overdraget mig at meddele Dem det. Han har ikke villet komme selv for visse Aarsagers Skyld, som han ikke har gjort mig bekendt med. Men nu kommer Resten. Mig, Laurent, stjænter han fra idag af en Sum paa ti tusinde Francs, og De kan vel nok gætte, hvad jeg vil bruge den til?“

„De vil vel see at faae gode Renter ud af den,“ sagde Forpagterfken.

„Renter! Nei, det vil jeg ikke. Jeg kjøber Baaden og alle Fisseredskaberne, som den stakkels Fader Daniel vil sælge, og saa er jeg en af Matadorerne i La Houle. Jeg vilde rigtignok have været mere tilfreds, naar jeg ikke skulde være traadt istedetfor min afdøde Ven, der har givet sit Liv hen for at redde mig; men jeg har idetmindste en god Samvittighed; for ikke at lade ham opoffre sig, er jeg sprungen paa Hovedet ud i Vandet. — Ja, Madam Lambert, saadan en Ven er ligesaa meget værd, som det Guld, han veier. Han kunde faae mig til at krybe i et Musehul, naar han var vred. Ja, det var en Mand, det var Daniel!“

Efter denne korte Digtale astørrede Laurent sine Dine, der vare fugtige af Taarer, hvorpaa han henvendte sig til Jenny med disse Ord:

„Jeg har nu udrettet Hr. Kelmères Grinde, Jomfru; hvis De tillader det, vil jeg komme igjen om nogle Dage i Anledning af en anden Sag, der ogsaa vedkommer os begge To. Først da vil jeg faae at vide, om jeg ogsaa har Grund til at glæde mig ved det, som er hændet mig.“

Da han havde sagt dette, smuttede han bort, ganske forbavset over den Dristighed, hvormed han havde udtrykt sig. Sagen er, at man bliver

mindre frygtfuld i samme Forhold, som man føler Fattigdommen fjernere fra sig, og den Laurent, der nylig havde underrettet de to Beboersker af Forpagtergaardens om Commandeur Kelmères høimodige Bestemmelser, var ikke mere den fattige Matros, som, efter at være afmønstret fra Orlogstjenesten, havde derpaa ladet sig hyre til at gaa med et Skib til Newfoundland. Han, som havde været sin Families Støtte, blev nu dens Beskytter, og den Velstand, som han haabede at erhverve ved sit Arbejde, vilde tillade ham at give dem af sine Nærmeste, der vare faldne i Armod, et anstændigt Udfomne.

De sidste Ord, Laurent havde udtalt, gjenslød i det inderste Dyb af Jennys Hjerte. Den unge Pige følte sig endelig befriet for de Sindsbevægelser, der havde forstyrret hendes Fred; hun vidste, hvad hun havde at holde sig til med Hensyn til sine egne Følelser og til Laurents.

Sex Maaneder efter ægtede Laurent Jenny Lambert. Commandeur Kelmère førte selv den unge Brud op til Alteret; var han ikke en Fader for disse Ægtefæller, som han havde valgt sig til Arvinger? Efterat Laurent er bleven Fører og Eier af „Den elskværdige Aglaé“, har han allerede høstet et godt Udbytte af sine Bestræbelser; men Lykken har ikke gjort ham utaknemmelig, og han har givet sin Førstefødte Navnet

Daniel til Minde om den ædelmodige Ven, der opslugtes af Bølgerne ved les Minquiers under sit Forsøg paa at redde ham. I Nolsgaarden la Petite-Marouillère er der blevet noget kjedeligt, siden Jenny ikke boer der mere. Commandeur Kelmère havde tænkt paa at lade sig indrette et Bærelse der, hvor han kunde tilbringe nogle Dage i den smukke Aarstid; men ak! under et tredie Forsøg, som han har gjort, for at drage den Stat, der var Gjenstand for hans Drømme, op af Havets Dyb, har han faaret sig ved et Fald paa Klippen. For Fremtiden er den stakkels Mand ikke synderlig mere rørig end sin Ven, Træbeen, og efter al Sandsynlighed vil det ikke vare længe, førend det unge Egtepar træder i Besiddelse af den Nolsgaard, som de skulle arve.

Miss Nella,

Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

I. Landstedet.

Den lille Ø Colabah danner ligesom et Anhang til den mere udstrakte Ø, paa hvilken Staden Bombay ligger. Skjøndt den næsten overalt er omgivet af sorte Klipper, der pidskes af Passetvindene, frembyder den dog temmelig frugtbare Partier, og Englænderne have der bygget et Antal af disse Lyststeder, som der i Landet kaldes Bungalows, og hvor de holde af at tilbringe den hede Aarstid. Captain Josva Macinson beboede i 1840 en af disse Villaer, der var opført lige paa Bredden af Havet. Genimod Slutningen af Sommeren, da Captainen efter sin daglige Sædvane var staaet op kort før Daggry, gav han sig til at spadserere i sin Have. Morgenvinden sukkede

i de lange Blade paa Coccostræerne, der smykkede de fire Hjørner af hans Huus ligesom Fjederbussene paa en Tronhimmel. De duftende Blomster med de store Bægere, hvis blege Gjenfrembringelser vi beundre i vore ophedede Drivhuse, udaandede deres berusende Bellugt, og Fuglene, pyntede med de livligste Farver, legede og kvadrede gjennem Løvet paa Figentræernes Grene. Paa Havet, der forgyldtes af Morgenrødens første Straaler, saae man overalt en vrimlende Mængde Seil, der vare saa spidse som Havmaagens Vinger. De tunge arabiske Baade, hvis Mandskaber under Raab og Strig bøjede sig over deres Varer, fjernede sig i Retningen af Mascate og Ormuz, medens de slanke malabariske Fisserfartøier langsomt søgte atter ind mod Land. De forsultne Glenter svævede med langstrakt Hals henover Havbredden, og fulgte med et opmærksomt Blik Havets Tilbagetræden, der altid efterlader Masser af Bløddyr og smaa Fiske paa det saaledes afdækkede Sand og i Klippernes Rifter. Paa Landeveien mellem Colabah og Bombay løb Grøntsælgerne og Fisserne hurtigt afsted med nøgne Been og blottet Bryst, ivrige for at komme til Byen, førend Heden og Støvet havde fordærvet deres Varer. Lustningen, der endnu bevarede Paavirkningen af Nattens Kjølighed, hørte snart op at blæse. Insekternes Summen blev stærkere, efterhaanden som de smaa Fugles

Sang tav stille i Buxkene, og Dugdraaberne, der et Dieblif havde glimret som Tusinder af Perler paa alle Planternes Stilke, forsvandt, ligesom Stjernerne udslyttet for Dagens Glands. Solen, der feirrigt hævede sig over Kystens Bjerger, begyndte at opløde Dunstfredsen.

(Fortætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Bærtshuusholder P. Jensen.

Bidskefabrikant P. Høiby.

**Selskabets Bogholderkontor, store Kirke-
stræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søgne-
dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.**

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 30.

Tordagen den 22de Juli 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

I. Landstedet.

(Fortsat.)

Captain MacInson gik da ind og satte sig i sin Sal, hvis store aabne Vinduer tillode Luften frit at circulere. Paa den ene Side af Bærelset gik den malabariske Gartner bort, idet han løstede Haanden op til sin røde Turban, efterat han havde stillet en chinesisk Vase fyldt med smukke Blomster

paa et lille Bord; paa den modsatte Side indtraadte to Tjenere, der ærbødigt overrakte deres Herre hans Kaffe og tyrkiske Tobakspibe.

At drikke en Kop fin Mokka i smaa Drag og indsuge i store Quantiteter Aromaen af Tobak fra Persien midt i en Have beplantet med de prægtigste Træer og ligeoverfor det udstrakte Hav, dette er visselig at svælge i en af den orientalske Epicuræismes fuldstændigste Nydelsler. Saaledes opfattede Captain MacInson ogsaa Diebliffet: aldeles fordybet i sine Tanker, med klar Bevidsthed om den Belvære, han var i Besiddelse af, lod han sine Blikke vanke henimod de fjerne Forbjerges beskyyggede af Palmetræer, mellem hvilke Bagodernes Toppe hist og her hævede sig, ligesom man hos os kan see en Hyrdehytte træde frem mellem Bregner. Han sov, saa at sige, med aabne Dine, da en Silketunikas Kaslen udrev ham af hans Drømmeri. En ung Pige, kledt som Dvinderne der i Landet, gik henimod Captain MacInson.

„God Morgen, Nella,“ sagde Captainen, idet han rakte hende Haanden.

„God Morgen, kjære Fader,“ svarede den unge Pige med et Kys paa Captainens Pande.

Han betragtede i nogle Minutter tavst den unge Pige, der havde taget Plads i et Hjørne af Sophaen. Halvt hvilende paa Hysterne lignede Nella en af disse hinduiske Guddomme med

alvorligt Afsyn, og for hvis Fødder Braminerne hver Dag lægge deres Offer af Blomster og Frugter.

„Naa, Nella,“ sagde Captainen, idet han lod Vandet boble i Røret paa sin Tobakspibe, „hvad er der i Veien idag? Hvad betyder denne lille vrantne Mine?“

„Fader,“ svarede den unge Pige, „jeg er bedrøvet, meget bedrøvet.“

„Femten Aar gammel og meget bedrøvet!“ udbrød Captainen, „det er virkelig en sjelden Ting.“

„Fader, jeg er bedrøvet, og Du veed godt, hvorfor.“

„Hvad for Noget?“ sagde Captainen. „Du er stivfindet, Nella!“

„Maaskee; men, fort og godt, jeg vil see Europa; o, jeg døer af Længsel efter at kjende . . .“

„At kjende . . . hvad?“ spurgte Captainen hurtigt; „Londons Taage, Kjedsommeligheden, hvoraf man faaer Spleen, den Tvang, hvortil det occidentaliske Livs Fordringer fordømme os . . .?“

„Og Fornøielse, Festerne, disse fortryllende Selskaber, hvor Europas Civilisation lægger sig for Dagen i al sin Glæde, det taler Du ikke om, Fader! Det er det, som jeg vil see . . .“

„Javist, det Ubekjendte, det er det, der tiltrækker os, der lokker os Alle, saa Mange som

vi ere," mumlede Captain MacInson; derpaa sagde han, henvendende sig til sin Datter: „Stakkels Barn, disse Fester og disse Fornøielser ere ikke for os! Tro mig, Nella, lad os blive her, lad os forblive i dette Land, hvor Livet ligger udstrakt og behageligt for os. I England vilde vi gjøre en daarlig Figur; her derimod ere vi jevnbyrdige med Radjaerne.“

Den unge Pige svarede ikke; hun lod sit Hoved falde ned paa sit Bryst og udstødte dybe Suf.

„Læg vel Mærke til, hvad jeg siger," svarede Captain MacInson, „jeg vil ikke, jeg kan ikke bosætte mig i dette Europa, som Du saa lidenskabeligt higer efter at lære at kjende. Hvem af os to maa nu underkaste sig den Andens Billie?“

„O, Fader, dersom Du holdt rigtigt af mig!" udbrød den unge Pige.

„Nella," sagde Captain MacInson alvorligt, „Du har der sagt Noget, som gjør mig ondt.“

„Nei, nei," sagde den unge Pige ivrigt, „Du holder ikke mere af mig; Du vil have, at jeg skal døe af Kjedsomhed og Længsel paa den lille Ø Colabah. Lad mig komme med Dig til Europa, jeg beder Dig om det som en Raade, jeg beder Dig om det paa mine Knæ.“

Hun kastede sig paa Knæ, kyskede sin Faders Hænder og vædede dem med sine Taarer. Captain

MacInson løftede hende blidt op. „Mit Barn,“ sagde han, „Du beherskes af heftige Attraer, af vilde Phantasier, som Du lader Dig forlyde med uden Betænktheds. Dersom jeg havde ladet Dig opdrage i England, i et Pensionat...“

„I et Pensionat, indespærret mellem fire Mure og tvunget til at adlyde, jeg!“ udbrød Nella. — „Jeg vilde være død der efter en Maanedes Forløb; af Brede og af Uergrelse.“

„Dersom jeg havde ladet Dig opdrage i et Pensionat, vilde Du have været mere forstandig, Nella,“ sagde Captainen; „men Du havde ikke kunnet leve i denne kolde Himmelegn, og jeg vilde ikke stilles fra Dig. Jeg har holdt altfor meget af Dig, kjære Barn, og jeg bliver nu straffet derfor.“

„O, nei, nei, Du bliver ikke straffet, fordi Du har holdt formeget af mig,“ sagde den unge Pige. „Er den lille Nella ikke sin Faders Glæde, fordi hun holder af ham og kjæler for ham? Jeg vil da være artig idag, artig som en engelsk Miss; jeg vil ikke tale mere til Dig om Noget, der er Dig imod. Det tilkommer mig at give efter, det indrømmer jeg, indtil Du vil stænke mig, hvad jeg beder Dig om, som en Belønning for min Underkastelse.“

Captain MacInson astørrede sin Datters Laarer og trykkede hende i sine Arme med Tegn

paa den meest levende Omhed. Hun havde sagt sandt: Faderen kunde ikke undvære sit elskede Barns Kjærtogn; han elskede hende indtil Svaghed, og, naar han, trods hendes indtrængende Anmodninger, afflog at føre hende til Europa, da var det, fordi vægtige Bevæggrunde holdt ham tilbage i Asien. Udgaæet af en agtværdig, men fattig skotsk Familie, vilde Captain Macinson ikke kunne have levet paa en passende Maade i England med en afflediget Officeers halve Gage i Pension. Skjøndt han ikke nærede meget Haab om at opnaae en høiere Grad end den, som han havde erhvervet sig ved sin Kaarde, passede den active Tjeneste dog for den ham medfødt Foretagelsezaand. Han var i 1840 den indiske Hærs ældste Officeer, og i de fem og tyve Aar, han havde ført Krig i Asien, havde han aldrig tænkt paa at vende tilbage til Europa. Den Permission, som han erholdt med regelmæssige Mellemrum, benyttede han til at jage i de med Kratstof bevogrede Moser og paa Bjergene. Efterhaanden var Indien blevet for ham et andet Fædreland; han elskede dets hyppige Vegetation, dets paa een gang fortryllende og vilde Landskaber, det behagelige og sorgløse Liv, som man der fører, ja, endogsaa dets brændende Clima, hvis farlige Indflydelse hans Nøisomhed og stærke Constitution tillode ham at trodse. Man betragtede ham som

en fortrinlig Officeer, der var i Besiddelse af Tapperhed og Erfaring; men man glemte ham i Krigsdepartementet, hvor der ikke var en Gæste, som talte til hans Gunst. Han havde desuden begaaet en Feil, der maatte skade hans Avancement meget. Kjæd af sin ugifte Stand og henreven af en Lidenkab, der lod ham glemme alt Andet, havde han i en Alder af fem og tredive Aar ægtet en Kvinde, der var født i Indien, og dette Giftermaal, der var indgaaet med Tilfidesættelse af de overleverede conventionelle Former, havde fjernet ham fra hans Baabenbrødres Selskab. Captain Macinsons Hustru var imidlertid Europæerinde gennem sin Fader; hun nedstammede fra en af de franske Eventyrere, der henimod Slutningen af forrige Aarhundrede toge Tjeneste hos Fyrsterne af det maharattiske Forbund; men paa sin Moders Side tilhørte hun den indfødte og overvundne Race. Trods sin personlige Ynde maatte Captain Macinsons Hustru leve i Afsondring, uden at turde vise sig blandt de engelske Damer. Hendes Mand, der med god Ret roste sig af at være af det rene skotske Blod, tilbragte ikke destomindre lykkelige Dage med hende, som han havde udvalgt sig til Livsledsagerinde; han bar med mandig Fasthed Følgerne af sit Skridt og fortrød aldrig den Beslutning, han havde taget; men hans

Lykke skulde være af kort Varighed. Efter en fem Mars stille Lykke, der var saameget desto blidere, som Verdens Larm aldrig forstyrrende nærmede sig den, mistede han den Egtfælle, for hvis Skyld han havde havt Mod nok til at opoffre en Deel af sin personlige Anseelse. Ved sin Død efterlod hun ham som Erindring om en altfor hurtigt forsvunden Lykke en Datter, der nu blev sin Faders eneste Glæde.

(Fortjættes.)

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Fhv. Styrmand, Konduktør Emmerik Victor
Byrting.

Selskabets Bogholderkontor, store Kirke-
stræde Nr. 3, 2den Sal, er aabent hver Søgne-
dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Borger-Bennen.

otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 31.

Tordagen den 29de Juli 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

I. Landstedet.

(Fortfat.)

Nella, der blev opdraget, saa at sige, paa Captain Mackinsons Bnæ — han forandrede hyppigt Bolig og levede ofte under sit Telt — blev aldeles ikke indviet i den europæiske Opdragelses Hemmeligheder. Hendes eneste Lærerinde havde været hendes indiske Amme, Gaorie, der var født i

Melleminiens Bjerger. Nella var da, hvad Naturen havde gjort hende til: med sin Faders ædle Stolthed forenede hun sin Bedstefaders, den franske Eventyrers, kaade Lystighed; endvidere havde hun efter sin Moder arvet disse Udbrud af Hestighed, disse skiftevisse Anfald af Afslappelse og Livlighed, af Lædighed og Energi, som det knibste Europa i sit strenge Sprog har betegnet med Navnet Luner.

Efterat Captain MacInson var bleven Enkemand, var der ikke længer Noget til Hinder for, at han gjenindtog sin Plads blandt det engelske „Selskab;“ men, hvadenten nu Smagen for Ensomheden havde vundet Magt over ham, eller han ønskede at forblive sin tabte Hustrus Minde tro indtil sit Livs Ende, nok er det, han vedblev at holde sig udenfor den officielle Verden; kun modtog han fra Tid til anden Besøg af nogle unge Officerer, som fandt, at de kunde drage Fordeel af deres Samtaler med ham, og som tillige morede sig ved at passiare med Nella. Der var i dette Barns lidet udviklede, men velbegavede Natur en Umiddelbarhed, der var fuld af Gnde; hun holdt i Særdeleshed af at udspørge Europæerne og lyttede med en overordenlig Begjærighed efter Alt det, der blev talt rundt omkring hende om Samsundsforholdene og Skiffene i Occidenten. Af den Grund opstod der hos hende en ivrig Længsel efter at see det Land, hvorfra de unge

Mennesker, der besøgte hendes Fader, vare komne, og hun nærrede det lidenskabelige Ønske selv at befinde sig midt inde i det civiliserede Liv, hvorom hun gjorde sig en ligesaa ufuldkommen som tiltrækkende Forestilling. I Overensstemmelse med sin dobbelte Herkomst havde hun de naive Instincter, der tilhøre Qvinderne i hendes Land, og de forføngelige Attraaer hos unge Piger, som ere opdragne til at glimre. Ingen, ikke engang hendes Fader, vilde have havt Mod til at underrette hende om, at hendes Guds usikre Farve vilde maaskee kunne forbyde hende Afd gangen til hine gyldne Sale, ved Tanken om hvilke hendes Drømmes Fred forstyrredes. Midt under disse Illusioner og denne Uvidenhed om Occidentens Sæder vorede Nella i Alder og Skjønhed under Indiens straalende Sol.

II. Heren.

I December Maaned samme Aar stod der en smuk, stjerneklar Nat to Bærestole ved Døren til det Landsted, der beboedes af Capitain Macfinson.

„Sir Edgar,“ sagde denne, idet han henvendte sig til en ung Mand, der stod i Nærheden af et af Salens Vinduer, „Alt er færdigt. Derksom De vil, kunne vi tage afsted.“

„Jeg er til Deres Tjeneste, Captain,“ svarede Sir Edgar. „Det begynder at blæse fra Havet, og det vil ikke vare længe, førend Maanen kommer tilsynne.“

Et Dieblif efter havde de to Herrer iført sig deres Flonels Jagtfrakker og fastgjort Spænderne paa deres lange Gamascher af hvidt Dvælg.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Fyrbøder Christen Christensen.

Handskemager Christian Julius Schiel.

Instrumentmager C. A. Lerras Dattter,
Caroline Lerra.

Musikfer Niels Emil Emanuel Guld-
brandsen.

Manufakturhandler Ferdinand Fraß.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Ekstrakt

af

2det Kvartals=Regnskab 1876

for

det forenede Understøttelses=Selvskab.

Indtægt.

	Kr.	
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. N.	3,853	—
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal	91 Kr. 75 Dre	
anviist for dette Kvartal	6,345 24	
Hs. Majestæt Kongens Bidrag	40 Kr. " Dre	
	6,476 Kr. 99 Dre	
deraf er indkommet. 5,839 Kr. 58 Dre	5,839	—
Restance, ultm. Juni d. N.	637 Kr. 41 Dre	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 88de Aargang, Nr. 14—26 inkl.	1,616	—
4. Renter:		
1/2 Aars Rente til 11te Juni d. N. af 200,000 Kr.	4,000 Kr. " Dre	
1/2 Aars Rente af 800 Kr.	16 Kr. " Dre	
1/2 Aars do. af Heimanns Legat 400 Kr.	8 Kr. " Dre	
1/2 Aars Rente af B. M. Goldschmidts Legat 100 Kr.	2 Kr. " Dre	4,026
Eibeshygs Legat til 11te Juni d. N.		1,100
Af Summer indsatte i Sparekassen		113
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal	1,102 Kr. " Dre	
anviist for dette Kvartal	3,894 Kr. " Dre	
do. do. ny Laan	640 Kr. " Dre	
	5,636 Kr. " Dre	
deraf er indkommet.	4,500 Kr. " Dre	4,500
Restance ultm. Juni d. N.	1,136 Kr. " Dre	
6. Taget til Indtægt, to Pensions Portioner	25 Kr. " Dre	
7. Ligeledes to anviste Gratifikationer	80 Kr. " Dre	
	Kr.	21,049
		6

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1876.

Overensstemmende

B. Peterfen.

D. F. —

Udgivt.

	Kr.	Øre
1. Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	12 Kr. 50 Øre	
anviste for dette Kvartal	2863 Kr. " Øre	
	2875 Kr. 50 Øre	
udbetalte i Kvartalet	2850 Kr. 50 Øre	2,850
taget til Indtægt	25 Kr. " Øre	50
uaffordrede ultm. Juni d. A.	" Kr. " Øre	
2. Lønninger		1,260
3. Andre Administrationsomkostninger.		364
4. Ugebladets Trykning		522
5. Gratifikationer		
uaffordrede fra forrige Kvartal	380 Kr. " Øre	
deraf udbetalt	300 Kr. " Øre	300
taget til Indtægt to anviste Gratifikationer	80 Kr. " Øre	
uaffordrede ultm. Juni d. A.	" Kr. " Øre	
6. Afdrag paa Laanet i Banken		11,000
7. Renter af do. i do.		202
Saldo, Kassebeholdning, ultm. Juni d. A.	4,550	49
	Kr.	21,049
		61

N. P. Petersen.
Selskabets Kasserer.
konst.

⇒ Kassekontrollen.

— en. C. N. Laurrup.

A. E. M. Larsen.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 32.

Torsdagen den 5te August 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i R. S. Calbergs Officin.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franste.)

II. Hæren.

(Fortsat.)

Det gjaldt et Jagtparti i Pantwells Sumpe, der udstrække sig over den maharattiske Kyst i nogle Miils Afstand fra Den Bombay. Hele Vinteren samle Wænderne og Bekkafinerne sig der i stort Antal. Ved et Signal givet af Captainen vare alle Tjenestefolkene paa Benene; Koffene og

deres Hjælpere gik foran og bare Kjøkkentøiet samt Mundforraadet; derefter kom „Drengene“, hvem Omsorgen for Tobakspiberne var overdraget; Huushovmesteren sluttede Troppen. Porteurerne skyndte sig snart afsted med deres Bærestole i smaat Trav, og hele Toget forsvandt bagved Havens Træer.

Skjøndt det allerede var silde, sov Nella dog ikke. Neppe var hendes Fader taget afsted, førend hun følte det Ønske opstaae hos sig at ledsage ham. Den Løffel, som hun skjodesløst gængede paa sin lille Fod, kastede hun hurtigt langt bort og vækkede sin Amme Gaorie, der laa og sov udstrakt saa lang, som hun var, paa et Tæppe.

„Gaorie!“ sagde Nella til hende, „skynd Dig at staae op, kald paa mine Porteurer og lad os tage afsted.“

„Hvor vil Du hen paa denne Tid, lille Nella?“ spurgte Ammen, idet hun gned sine Øine.

„Jeg vil følge med Fader paa hans Udflugt langsmed Kysten. Kom, skynd Dig!“

„Men Captainen vil skjænde; desuden er han ikke alene.“

„Fader vil netop ikke skjænde, fordi der er en Fremmed med ham. Hurtigt! Hurtigt! Skaf mig min Bærestol, førend det bliver for silde.“

Medens Gaorie fandt sig i at adlyde Nellas Befalinger, havde denne sat sig paa det nederste

Trin af Trappen, der førte fra Salen ud i Haven. Utaalmodig efter at komme afsted nynnede hun for sig selv, idet hun slog i Sandet med sin Hæl, da en sort Skikkelse hævede sig ved Siden af hende. Nella blev forfærdet og udstødte et Skrig; hun saae lige tæt ved sig en gammel, næsten nøgen Kvinde med en rynket Hud og en knoklet Isse, besat med graae Haar.

„Hvem er Du? Hvad vil Du mig?“ spurgte Nella.

„Jeg er sulken; giv mig en Haandfuld Riis til at mætte mig med,“ sagde den gamle Kone.

„Der er ikke mere Riis paa denne Tid; gaa længere bort, stakkels gamle Kone; gaa! Jeg bliver bange for Dig. — Gaorie! Gaorie!“

• Ved sin unge Hersterindes Kalde kom Gaorie, og Bærestolen umiddelbart derefter. Da hun ved Stjernelyset opdagede den hæslige, magre, knoklede Kvinde, hvis sorte Hud var halvt afbleget af Alderen, blev Gaorie slagen af Forfærdelse: „Det er en Hex,“ sagde hun skjælvende; „se, lille Nella, hvor hun ryfter sit lange Haar henne i Alleen, hvor vi skulle gaae. Af ethvert af hendes hvide Haar vil der komme en Hex frem ligesom hun; dersom vi overskride den vanhellige Kreds, vil der times os en Ulykke, lille Nella! — Lad os blive her og see at finde en Haandfuld Riis til hende.“

„Tiden løber,“ svarede Nella; „dersom vi tøve, vil Baaden, som venter paa Fader, være stødt fra Land;“ og, idet hun henvendte sig til Porteurerne, raabte hun: „Hurtigt! Hurtigt! Løb nu, I der!“

Porteurerne ilede nu i Løb ind i den Allee, som Heren nylig havde forladt. Gaorie, der skjælvede endnu mere for sin Herskerinde end for sig selv, holdt sig ved Bærestolens Dør; men den gamle Her viiste sig ikke mere, hvad enten hun nu var gaaet ud af Haven, eller hun var krøbet bagved Stammen paa et Figentræ, hvis nedhængende Grene dannede en umaadelig Løvhytte ved overalt at trænge sig ned i Jorden. Da Gaorie gik henover det Sted, hvor hun troede, at Heren havde rystet sine Haar, forekom det hende, at hun følte ligesom Buset af en usynlig Hvirvel, der dreiede sig rundt midt i Mørket. Hun gav sig derfor ogsaa til at skynde paa Porteurerne, og i sin Skræk betragtede hun med smertelig Angst den Bærestol, hvori hendes kjære Nella befandt sig. Maanen begyndte at komme tilsynne og kastede phantastiske Skygger langs henad Veien. To eller tre af disse store Flagermuus, hvis Vingestrækning ligner en Krages, fløi omkring Træerne, idet de lydløst bevægede deres krogedevinger. Havet slog imod Strandbredden med en sørgmodig Klang, og Vinden sukede i Cocus-

palmerne, hvis Blade ved at guides mod hinanden frembragte en Lyd lig den, som naar Hagel falder paa Tagsteen. Der var i Alt dette ikke Andet, end hvad der var meget almindeligt; men Gaories forud indtagne Sindstemning saae deri onde Barster. Nella derimod tænkte kun paa den Fornøielse, der ventede hende, at hun skulde gjøre en Udflugt paa Kysten i Selskab med sin Fader, fra hvem hun aldrig var adskilt. En Fremmeds Nærværelse foruroligede hende vel en Smule; men Nella var en Evadatter, og Nysgjerrigheden gav hende Mod.

Da hun nærmede sig Strandbredden, var Baaden, hvori hendes Fader, Sir Edgar og hele deres Følge befandt sig, ifærd med at sætte sig i Bevægelse. Det var et stort Fartøi med to trekantede Seil. Besætningen, bestaaende af hedenste Malabarere, havde under Forstavnen ophængt en Krands af smaa Blomster for at gjøre Bandenes Guddom gunstig stemt imod sig. Da Alt var færdigt ombord, manglede der ikke Andet end at udspænde de spidse Seil for Binden, der satte dem i en flagrende Bevægelse langsmed Kærne.

„Let Ankeret!“ raabte Captain MacInson. De malabariske Matroser vare ifærd med at adlyde, da Huushovmesteren, førende Haanden op til Banden, sagde ganske sagte til Captainen: „Jeg hører Nogen kalde; det er Gaorie.“

Det var virkelig Gaorie, der, bestandig opfyldt af Forestillingen om den gamle Kone med de hvide Haar, og frygtende for at see Baaden fjerne sig før hendes Herskerindes Ankomst, nu raabte langt borte fra med forpustet Stemme: „Vent! vent! Frøkenen kommer.“

Captain Macinson sprang hurtigt i Land, og han befandt sig Ansigt til Ansigt med sin Datter, der gik ud af sin Bærestol støttet paa Gavries Arm. Nella var iført lange tyrkiske Beenklæder og et stort Schawl, der indhyllede hende fra Hovedet til Fødderne.

„Naa, Nella,“ sagde hendes Fader til hende, en Smule forbavset over at see hende komme, „Du vil ogsaa være med?“

„Ja, jeg vil,“ sagde den unge Pige; „naar Du ikke vil føre mig til Europa, saa er det da det Mindste, Du kan gjøre, at tage mig med Dig paa Dine Udflugter ved Kysten. Hvem ledsager Dig paa denne Jagttour?“

„En ung Mand, der er nylig kommen her og er bleven anbefalet til mig, Sir Edgar Tideforth.“

Nella havde taget sin Fader under Armen og blev af ham ført ombord paa Fartøiet. En Lampe oplyste svagt Kabinen, der var stor nok til at rumme ti Personer. Sir Edgar stod op, meget forundret over paa et saadant Sted og til

en saadan Tid at see denne unge Pige komme, hvis Tilværelse han var uvidende om, og som viste sig i en saa besynderlig Dragt. Da Captain Macinson selv forestillede ham for Nella, hvem han kaldte sin Datter, naaede Sir Edgars Forbavselse sit Hødepunkt; det forekom ham, at han saae her Typen for en af disse yndige og saa fiint formede Skikkelser, som de hinduiste Kunstnere holde af at male paa deres Manuscriptpergament. Lampens usikre Lys gav Miss Nellas mat farvede Kinder ligesom et Gjenskin af blankt poleret Guld, og de smaa Perler, som hun bar i sine Øreløkker, udstraalede ikke nogen livligere Glans, end hendes sorte Dine. Nella følte sig selv en Smule generet ved at befinde sig der, i dette snevne Rum, ligeoverfor en Ubekjendt, hvis Stemme hun kun havde hørt igjennem Døren til sin Faders Stue, og hun forblev tavs i nogle Dieblkke. Maaskee var Grunden hertil ogsaa den, at Sir Edgars aristokratiske Ydre, hans ædle og elegante Skikkelse, hans mildt alvorlige blaae Øie indgjød hende en Smule Frygt. Captain Macinson bemærkede meget godt, at disse to unge Mennesker, der vare fødte og opdragne under saa forskjellige Himmelegne, søgte gjensidigt at udforske hinanden uden at forstaae hinanden. Det faldt ham heller ikke vanskeligt at forklare sig Sir Edgars Forlegenhed, da den

unge Englænder havde hørt ham kalde Nella sin Datter. Skjøndt det kostede ham Overvindelse at fortælle de enkelte Begivenheder af sin Fortid, maatte han dog sætte sin unge Ven ind i de vigtigste Episoder af den.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Oppte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Tordagen den 12te August 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Miss Nella,
Erindringer fra Indien.
(Efter det Franske.)

II. Hæren.

(Fortset.)

Han henvendte sig først til sin Datter med disse Ord: „Kjære Nella, det var lidt dristigt af Dig at komme og opspøge os her i Mulm og Mørke.“

„Men Du havde jo glemt mig, Fader,“ svarede hun, „og jeg troede, at det vilde være

Dig hjært, naar jeg viiste Dig, at jeg altid tænker paa Dig."

"Godt, Nella," sagde Captainen, "tag saa med, naar Du endelig vil. Jeg har jo desuden vænnet Dig til at have Din Willie næsten i Alt. Ja, Sir Edgar, Fædrene ere altid svage. Dette Barn er min eneste Trøst; uden hende vilde jeg være alene i Verden." — Der undslap Captainen et Suk, idet han tilspøiede: "Det er seent, kjære Nella, meget seent; gaa ind i Din Kabyt og hvil Dig."

Nella adlød; efterat hun kjærligt havde trykket sin Faders Haand, gjorde Sir Edgar et dybt Suk for hende, hvorpaa hun svarede ved sagte at bøje Hovedet.

"Lad os nu gaae op paa Dækket og passiare sammen," sagde Captain Mackinson. "De seer, hvor mild Luften er. Indiens Beboere, disse Solens forkjælede Børn, kalde denne deilige Mars-tid Vinter, hvor Morgenerne ere kjølige, Dagene varme, og Aftenerne milde."

"Vore regnfulde Sommere kunne ikke maale sig med December her," svarede Sir Edgar; "Himlen har en beundringsværdig Dybde. Millioner Stjerner funkler som ligesaamange Perler ophængte paa Firmamentets Hvælving, og Maanen, der glimrer som et Staalspeil, synes at svæve

over Bjergene for at betragte sit Billede i de gjennemsigtige Bænde."

"Ja, Sir Edgar, der er i disse begunstigede Himmelstrøg en Ynde, der fængsler, og den meest hærdede Sjæl maa tilsidst i et givet Dieblif underkaste sig dens Indflydelse. Tjenestens Krav udsætte os stundom for uforudseete Farer, ligeoverfor hvilke den tappreste Officeer i Armeen er vaabenløs. I disse hemmelighedsfulde Egne, gennem hvilke vi drage som Seirherrer fra Himalaya til Ceylon, fra Indus til Birmanernes Land, ere Bjerge, Floder, Plantevært, kort sagt, Alt storartet, overalt hersker denne frygtelige Sol som en Despot, hvis Straaler forvirre vore stakkels Hoveder. Hvor vanslægtede de Befolkninger, iblandt hvilke vi maae leve, end ere, saa bevare de dog ikke destomindre Præget af en gammel og agtværdig Civilisation; man føler, at et Pust af denne vældige, dybe Poesi, der var de oprindelige Folkeslags Hæder, er gaaet over paa dem. Deres Trossætninger og deres Monumenter, der ere mærkede i Hjørnet af en indtil Banvid exalteret Indbildningskraft, ere alle Gaader, som Bidebegjærligheden anstrænger sig for at begribe, og den, der vover sig ind i deres Sagnfredses Wildgang, staaer Fare for ikke at finde ud af den igjen. Forestil Dem, Sir Edgar, en Officeer, der tilbringer sin Ungdom i selve Indiens

Hjerte, langt fra Alt, hvad der minder ham om Europa; han kan vel nok ynkes over den hinduiske Folkeaands monstrøse Drømme, han kan ganske vist nok foragte disse Tusinder af Menneſker, der bøje ſig under et grovt Fleerguderis Nag; men han vil maafkee ikke forblive ufølsom for de ydre Former af dette Samfund, der endnu har ſin Glands. Stolt over at gjennemſtreife ſom Herre diſſe berømte Egne, hvor ſaamange mægtige Dynaſtieder have regjeret, over at beherſke diſſe Madjaer, der ere Fanger i deres forgyldte Paladſer, vil han uden Tvivl hengive ſig til Hovmodsdrømme; men Hændelſen kan føre ham imøde paa hans Vei et Dvindeansigt, hvis Profil, modeleret med Gude, ſynes formet efter en baktriſk Medaille, og Europæeren vil, rørt og fortryllet, forgjæves ſøge at kjæmpe mod den Lidenſkab, der betvinger ham. Denne Dvinde, der er i Befiddelſe af Ungdommens hele Friſthed, er iført en orientaliſk Dragt beſaaet med Guldstjerner; der er i hendes Arer netop tilſtrækkeligt meget europæiſk Blod til at paatrykke hendes Anſigt den Faſthed, der fattes den hinduiffe Typus. Man er langt, meget langt borte fra ſit Fædreland, ſom man maafkee aldrig vil gjensee; man har hverken Forældre eller Venner, ſom man kan ſpørge tilraads. Og deſuden taler Lidenſkaben høit i den brændende Zone. Man forglemmer, at der gives Beſlutninger,

hvori det er Ens Pligt at lægge mindre Bøssi end Eftertanke. Hvor meget man end er skotff Adelsmand, bliver man dog draget henimod dette Billede, der er gaaet forbi En som et Syn, som en Personification af dette feagtige Østerland, hvormed „Tusind og Een Nat“ har opfyldt vor unge Phantasi. — Veed De hvad, Sir Edgar, der er i disse Mesalliancer, som vore Fordomme bryde Staven over, en eiendommelig Tillokkelse, et hemmelighedsfuldt Trylleri lig den blege Klarhed, som denne lysende Himmel udbreder omkring os.“

Captain Macinson havde udtalt disse sidste Ord med en bevæget Stemme; de Grindringer, som han i Almindelighed bevarede tavst skjulte i sit inderste Hjerte, vare nu blevne vækkede hos ham og bearbejdede ham, som om det var en Sværm Bier, hvis Kube man har stødt til med en uforfigtig Haand.

Efter et Diebligs Tavshed fortsatte han: „Nu veed De, Sir Edgar, hvem min Datter er, hvorfor jeg elsker hende indtil Svaghed, hvorfor jeg lader hende frit udfolde sig under den glødende Sol som en tropisk Plante. Jeg vilde aldrig kunne gjøre en engelsk Miss af hende; og hvorfor skulde jeg desuden forsøge at paalægge hende Tvang? Det er mig en Tilfredsstillelse i hende at gjenfinde det levende Billede af hendes Moder.“

Nu er hun imidlertid voksen, og Gud veed, hvad der skal blive af dette stakkels Barn, der allerede trakter efter at kjende denne europæiske Verden, som hun slet ikke er skabt for."

Medens Captain MacInson talte saaledes, fjernede Skibet sig hurtigt fra Bredden; drevet frem af Lustningen, der fyldte dets store, spidse Seil, vuggede det sig blødt fra Høire til Venstre, og bag Roret dannede der sig en huul Stribe af Skum overalt funklende af phosphoragtigt Lys. De malabariske Matroser laae udstrakte i Forstavnen, halvt vaagende, halvt indslumrede. Med deres store sorte Legemer indhyllede i de lange Stykker hvidt Bomuldstøi, som de sædvanligviis bære svøbte omkring Hovedet, lignede de Spøgelses. Sir Edgar sad i Bagstavnen ved Siden af Captain MacInson og tænkte paa de fortrolige Meddelelser, som denne Sidste nylig havde henvendt til ham. Den halvveis asiatiske og saa malerisk klædte unge Pige, som han havde bemærket ved en Lampes Skin, begyndte at besjæftige hans Idbildningskraft; han længtes efter at see hende ved Dagen; men det vilde endnu vare adskillige Timer, førend Morgenrøden viste sig, og Captain MacInson slog Sir Edgar paa Skulderen, idet han sagde til ham med dæmpet Stemme: „Alt jover nu baade paa Landjorden og paa Vandet, min unge Ven. Lad os gaae ned i Kabytten og

forsøge paa at faae os en ordenlig Søvn, istedetfor at sidde her og drømme. Dagen, der forestaaer os, vil være anstrengende, og vi trænge til at hvile os, førend vi begynde Jagten."

Sir Edgar og Captain Macinson gif ned at lægge sig paa de Senge, der vare opstillede i Kahytten, og de havde luffet Vinene, da de bævende Toner af en indisk Mandolin lode sig høre i det lille Værelse, der laa bagved det, hvori de selv opholdt sig. Med Instrumentets noget skarpe Forspil forenede sig snart Lyden af en klar og klokkereen Stemme.

Det var Nella, som gjentog denne Sang, der er saa bekjendt i Indien:

„Pappegøie! Men hvor er Du dog gaaet hen?"

Hendes Sang lignede mindre Vocalmusik end den bengalske Bogfinkes Qviddren. Blandet med Bølgernes Bladsken mod Skibets Sider var den snarere istand til at fremkalde Sønnen end til at fjerne den. Captain Macinson troede sig derfor ikke forpligtet til at afbryde sin Datters uskyldige Morstak. Desuden slumrede han næsten strax ind. Hvad Sir Edgar angif, da lyttede han til denne besynderlige Musik, til disse fine, afbrudte Toner, der syntes at trille ligesom Dugdraaber paa en Blomsterkalks Blade, og han troede at høre Omqvædene, som Perierne synge i de per-

siste Fortællinger. I det han uforbeholdent hengav sig til sine Drømme, sagde han med Forbavselse til sig selv: „Er denne ubestrikelige Ynde, der er udbredt over alle Ting i Orienten, et Gjenstykke fra de første Tidsalder, hvis ædle Storhed de occidentalske Folkeslag aldrig have været i Besiddelse af?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skreddermester J. J. Thomsens Døttre,
Agathe Marie Frederikke, Ane Jensine.

Skomagermester Charles J. Røikjær.

Kunstdreiermester Ivar Andreas Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Titte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 34.

Tordagen den 19de August 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-
selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar
agte at ansøge om **Paan**, **Gratifikation** eller
Pension tilkjendegives, at Ansøgninger herom,
fra 15de til 30te Septbr. førstkommende, hver
Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages
af Selskabets Bøgerholder, p. Inspektør, J. Em.
Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem
et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af
Lødbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Anføgning, forsaavidt angaae **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 19de August 1876.

B. Peterjen. D. F. Olsen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Miss Nella,

Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

III. Fartøiet.

(Fortfat.)

Dagen brød endelig frem; Den Elefantas afrundede Klipper, der hævede sig som en uformelig Masse, svagt oplyst af Maanens blege Straaler, begyndte at farves med et rosenrødt Skjær. Bjergene paa den maharattiske Kyst, hvis udtungede Spidser ligne Fæstninger, forsynede med Taarne og Udbygninger i forskjellige Mellemrum, lade Solens første Straaler passere gennem deres dybe Abninger. Søvinden blæste med mindre

Kraft, og Palmetræerne, hvoraf der er en større Overflødighed paa disse sandede Bredder end af Ghyelen paa Bretagnes høie Kyst, bevægede kun svagt deres uhyre, vifteformede Kroner. Paa den azurblaa Himmel, hvis Freenhed ingen Sky forstyrrede, svævede nogle store Gribbe med runde Binger; utallige Skarer af Vandfugle, Bekkasiner og Brokkfugle, som, skræmmede af en forbifarende Falk, pludseligt hævede sig op i Luften, gavede tilkjende, at Panwells Sumpe vare i Nærheden. Nella, hendes Fader og Sir Edgar indtog deres Morgenkaffe paa Skibets Dæk.

„Seer De den lille Bugt fuld af Siv, som skjærer sig ind dernede paa vor venstre Haand under disse Masser af Skov?“ sagde Captain Macdonson. „Det er der, vi skulle lande. Vi ville være der inden en Time, naar blot vore Søfolk kunne finde sig i at benytte Aarerne.“ — Han henvendte sig da til Malabarerne, der sadde paa Gul i Forstavnen og fortæredede hele Haandfulde af Riis, hvidere end Sne, idet han sagde til dem: „Bjerg Seilene og tag fat paa Aarerne!“

„Hvorfor skulle vi skynde os?“ sagde Sir Edgar. „Lad mig nyde denne prægtige Morgenstund; disse tause Dale, der strække sig langs Siderne af de afbrudte Bjerger, og som alle ere prydede med en yppig Plantevært, bringe mig til at tænke paa det Dieblif, da den første

Morgenrøde oplyste Verden Dagen efter Skabelsen. De minde mig om de Malerier, hvortil Miltons Bers have inspireret Kunstneren Martin. Beundrer De ikke ligesom jeg, Miss Nella, dette umaadelige Landskab?"

"Jo," svarede Nella med et Smil, "Alt dette er smukt; men det, der faaer mig til at henfalde i Betragtninger, veed De, hvad det er? Det er det store Skib, som gaaer derhenne for fulde Seil. Om tre Maaneder vil det være i Europa."

"Ganste vist er det en Belgjerning af Forsynet at være født i Europa," bemærkede Sir Edgar, "og han, der har seet Dagens Lys paa denne Civilisationens Jordbund, maa ønske ogsaa at lukke sine Dine der; men der er i vore nordlige Egne triste og strænge Aarstider, der gjør, at vi finde Deres Lande, som Solen altid opvarmer, saa overordentlig fortryllende."

"Parserne, Gebrernes Sønner, paastaae, at Solen er Verdens Sjæl, og de opreise Templer for den. Skulde De være af deres Sect, Sir Edgar? De veed altsaa ikke, at Indiens Sol bringer i saa Dieblikke Alt, hvad der er yndigst paa Jorden, til at falme og affvides?"

"Maaskee," svarede Sir Edgar; "men troer De, Miss Nella, at Livet udvikler sig i sin Fylde der, hvor Skyggen hersker altfor ofte paa Lysets Beføstning?"

„Men det er den uophørlige Kamp mod et fjendtligt Klima, som De har at takke for Deres glimrende Civilisation, og det er i Deres lange Nætter, at disse straalende Fester finde Sted . . .“

„Hvor Godmodet og Forsængeligheden sætte hinanden Stævne,“ afbrød Captain Mackinson. „Her holder Naturen bestandigt Fæst, og Alle have Deel deri, den Fattige saavel som den Rige.“

„Miss Nella,“ sagde Sir Edgar, idet han fæstede gjennemtrængende Blikke paa den unge Pige, „Blomsten, der udfolder sig i fri Luft, har ikke Grund til at misunde dem af sine Søstre, der ere fordømte til at udvikle sig i Drivhuse; disse Sidste synes maastee smukkere, fordi de glimre under en mørk Himmel; men hiin har mere Livskraft, og dens Duft er behageligere.“

„De taler i Billeder ligesom Orientalerne,“ sagde Nella med et ironisk Smil; „jeg er altfor vant til dette Sprog, til at jeg skulde finde Fornøielse i at høre det.“

„Nuvel da, saa vil jeg tale mere ligefrem, efter som De vil det saa, Miss Nella.“

„Jeg hører paa Dem,“ sagde den unge Pige, idet hun lænede sig mod en af Skibets Master i en Stilling, der var paa eengang gracieus og opmærksom.

„De er ung, meget ung, Miss Nella,“ sagde Sir Edgar, „og allerede føler Deres Aand sig

hendragen af en glødende Nysgjærighed mod det Ubekjendte, hiinsides Havene. I det De, Solens Datter, forsmaaer denne mægtige Natur, der omgiver Dem, drømmer De om en taaget Verden, der forekommer Dem meget smuk, fordi De farver den med Gjenfinnet af Deres Inderbildningskraft."

"De taler atter i Billeder," afbrød Miss Nella ham; "De holder altfor meget af Poesi, Sir Edgar."

"Jeg tager imod Bebreidelsen," sagde denne, "paa den Betingelse, at De deler den med mig. Der er megen Poesi i Dem, Miss Nella, ja, der er ikke engang synderlig Andet end Poesi, og jeg lykønsker Dem i den Anledning; thi det er ved Hjælp af den, at en ædel Sjæls Livsytringer lægge sig for Dagen. Digterne have desuden den Fortjeneste, at de kunne skjule i deres Vers og udtrykke i Billeder Alt, hvad der er dybest og sandest i det menneskelige Hjerter."

"Tag Dem i Agt, Sir Edgar, De er nær ved at philosophere som en Brahmin fra Benares."

"De har Ret, Miss Nella; jeg vilde forville mig, dersom De ikke drog Omsorg for at bringe mig paa rette Vej igjen. Hvad jeg vilde sige Dem, indskrænker sig til dette: ligeoverfor dette umaadelige Panorama, der opruller sig omkring os, foran denne vidunderlige Horizont, hvor de afbrudte Bjerger, badede af et blændende Lys,

synes at hæve sig op af Oceanets Skjød, er der kun en eneste Ting, sagde De, der fængsler Deres Blikke: dette Skib, der seiler for fulde Seil imod Europa. Herpaa vil jeg svare Dem, Miss Nella: Idet De med altfor megen Iver ønsker Dem, hvad der er langt borte fra Dem, idet De drømmer om en indbildt Lykke i en ukjendt Verden, maa De vogte Dem for, at De ikke lader en virkelig Lykke, som De kun behøver at gribe efter for at komme i Besiddelse af, gaae uændset forbi."

(Fortættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nelsgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 35.

Tordagen den 26de August 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan**, **Gratefikation** eller **Penjion** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra 15de til 30te Septbr. førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Anføgning, forsaavidt angaae **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, jærlig Væge=Attester, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller urigtige Angivelser ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra sige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 19de August 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. N. Lantrup.

J. Gm. Larsen.

Miss Nella,

Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

III. Fartøiet.

(Fortsat.)

Disse Ord bleve udtalte i en Tone, der var paa engang fast og venlig. Nella svarede Intet; hun syntes bevæget af de Betragtninger, der fremstillede sig for hendes Sjæl. Det var første Gang, hun fandt Leilighed til at føre en længere, fornuftig Samtale, og hun fandt Behag deri. Hidtil havde de unge Officerer, som besøgte hendes Fader, moret sig med at lade hende sladdre løst og fast som en snakkende Fugl. De ansaae

den lille Nella for et forkjælet Barn, hvis Opdragelse var bleven meget forsømt, og som i Mangel af Dømmekraft var i Besiddelse af en levende og let bevægelig Phantasi. Sir Edgar derimod havde nu underholdt sig med hende i en alvorlig Tone, som om han havde befundet sig ligeoverfor en ung Pige, der var opdraget i Europa. Denne Forekommenhed fra hans Side havde rørt Nella; hun følte sig mere frygtfuld i Sir Edgars Nærværelse; hans tilbageholdne Bæsen indgjød hende Agtelse, og hun var paa den anden Side tilbøielig til at høre paa ham med Tillidsfuldhed. Sagen er, at der gives et Dieblif i enhver ung Piges Liv, da hun bliver fjed af den intetfigende og overfladiske Tale, der føres rundt omkring hende; uden at vide det længes hun efter en Underholdning, der er mindre ubetydelig, og hvori Livets store Spørgsmaal blive behandlede paa en Maade, der ligger indenfor hendes Faaevne; et saadant Dieblif var maastee nu indtraadt for Miss Nella.

Smidlertid nærmede Skibet sig Strandbredden, og Captain Mackinson, der var gaaet ned i Kabinhytten efter sine Jagttredskaber, kom atter op paa Dækket. „Sir Edgar,“ sagde han til sin unge Ven, „der seer De Moradset, vi skulde jage i. I Aften ville vi komme tilbage igjen og spise til

Middag i Skibet, hvorpaa vi ville seile hjem til Colabah, naar det begynder at lufte op."

"Jeg følger Dem, Captain," sagde Sir Edgar. Derefter vendte han sig til den unge Pige: „Miss Nella," sagde han til hende, „vi ville løbe som gale Menneſker for at forfølgge nogle uskyldige Dyr, der svømme fredeligt omkring i dette Moradses Bunde; og hvorfor? For at gjøre os tilgode med deres Kjød paa de Bildes Biis. Den civiliserede Mand har sine uforſtandige Tilbagefald til det primitive Liv . . . Saa ere Qvinderne meget fornuftigere!"

"De ere mindre driftige," svarede Nella muntert, „deri beſtaaer hele deres Fortjeneste. Og dog gives der Dieblikke, hvori de kunne maale ſig med Dem, mine Herrer."

"Det vilde rigtignok være net," bemærkede Captain Macinſon, „at ſee en ung Pige gaae paa Jagt, i Særdeleſhed i diſſe Egne, hvor man er udfat for farlige Sammentræf."

"Mændene ere altid tappre," vedblev Nella, „fordi deres Mod udgaaer herfra" — hun førte ſin Haand op til Bunden, idet hun ſagde dette — „og vi ere kun modige i enkelte Dieblikke, fordi vi følge Hjertets Stemme. En heldig Jagt, mine Herrer! Fra Skibets Dæk ſkal jeg være Bidne til Deres herlige Bedrifter."

Efterat Captain Macinſon havde trykket ſin

Datters Haand, sprang han i Land, ledsaget af Sir Edgar, der gik med langsomme Skridt, som om han havde forladt Fartøiet imod sin Villie. I samme Dieblik forlode Huushovmesteren og Kokkene Skibet, hvorefter de anbragte Frokosten under en Gruppe Træer dybest inde ved Bugten; i nogle Skridts Afstand fra Jægerne kom to Tjenere, hvis Hverv det var at opsamle Bildtet. Snart lød der Geværskud gennem Sivene, til stor Misfor nøielse for de Indspøgte, der have Affky for enhver Blodsudgydelse. Siddende paa Fartøiets Dæk fulgte Miss Nella med Vinene Sumpfluglenes Bevægelser, medens de i en tætsluttet Skare fløi over Jægernes Hoveder. Hvert Dieblik faldt et af disse Lustens hurtige, bevingede Væsner, rammet af et dødbringende Skud, ned paa Jorden, fredsene under Faldet som et viskent Blad, der af Binden rives bort fra den løvrige Green paa et gammelt Træ. Ammen Gaorie holdt sig stadigt ved Siden af Miss Nella; hun skjærmede sin unge Hersterindes Bænde under en stor Bambusparasol. En Maler vilde have fundet Fornøielse i at gjenfremstille disse to Qvinder, der vare saa forskellige med Hensyn til Alder og Udseende og indhyllede i den samme Skygge, medens Alt var Lys omkring dem. Gaories Ansigt, der havde denne fulsorte Farve, som Hinduerne sammenligne med det glindsende Skjær af en Ravens Vinge,

udtrykte den passive No, som Banen til at adlyde giver. Med sine nøgne Fødder og Arme, disse Sidste prydede med Ringe af Sølv, med sit fyldige Haar, der var flettet i Nakken, sine uforholdsmæssigt store Drenlokker og fine blottede Hoster lignede hun en af hine besynderlige Statuer, som man opstiller i Nicher under Pagodernes Spilegange. Hun tænkte ikke paa Noget; hendes store Dine forbleve fæstede paa den unge Bige, der var betroet til hendes Omsorg, og hvis mindste Dnsfe endogsaa hun søgte at aflure. Nella derimod var hensunken i en tankesfuld Stilling; indhyllet i Folderne af sit Schawl, hvis fine Stof gjengav dets afrundede Skuldre, med Hovedet sænket forover og Hagen støttet paa det Indre af Haanden, syntes hun at henvende Spørgsmaal til sig selv. Hendes regelmæssige Ansigt, hvis noget forte Træk gjentog den meest accentuerede Type hos de indiske Qvinder, der tilhøre de høiere Kaster, bar Præget af denne drømmende Sørgmodighed, der er eiendommelig for Orientens Folkelag; hun syntes paa eengang forbausset og lidende.

„Lille Nella,“ sagde Gaorie til hende, „Solen staaer allerede meget høit; lad os gaae ned i Kahytten.“

„Jeg befinder mig vel her,“ svarede Nella,

„Heden forkræfter mig ikke. Dersom jeg havde
vovet det, vilde jeg have fulgt med Jægerne.“

„Lille Nella,“ sagde Gaorie, „det lader til, at
Du er træt. Ak, dersom denne onde Dvinde blot
ikke havde forhejet Dig!“

„Kald mig ikke længer lille Nella,“ bemærkede
den unge Pige; „jeg er ikke meer noget Barn,
forstaaer Du.“

(Fortjættes.)

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 36.

Torsdagen den 2den September 1876.

Aldgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Paau**, **Gratefikation** eller **Pension** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra 15de til 30te Septbr. førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Anføgning, forsaavidt angaae **Gratefikation** eller **Benjion**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Værrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 19de August 1876.

B. Petersen. O. F. Olsen. C. N. Laurrup

J. Em. Larsen.

Miss Nella, Erindringer fra Indien. (Efter det Franske.)

III. Fartøiet.

(Fortsat.)

„Hvad gjør det til Sagen? Vi tale jo et Sprog, som de Fremmede ikke forstaae.“

„Ei stille!“ sagde Nella utaalmodigt; „Din Tale trætter mig og kjæder mig.“

„Det er sandt,“ mumlede Gaorie, „Nella er ikke længer noget Barn; hvor hun dog er forandret! Og det er Hexen, som er Skyld derti. Den stakkels Amme vil herester kun være et ydmygt Lyende, som ikke har andre Pligter end at tie og adlyde.“

„Hvor det gamle Fruentimmer er uopdragent og tosjet!“ udbrød Nella, som tabte Taalmodigheden.

„Ja, jeg er kun en stakkels Dvinde fra Kandeishjergene,“ svarede Gaorie; „men Din Moder, der saae Dagens Lys i den samme Egn, behandlede mig med Godhed. Da hun lukkede sine Dine, var Du kun et Barn, en smuk lille Pige, blid og god som hun. Endnu igaar viste Du Dig velvillig imod mig; men nu har Herren rørt Dig med sin forbandede Finger, og Du taler haardt til mig, som en engelsk Miss vilde gjøre det, der var steget i Land her igaar.“

Nella sjernede sig nogle Skridt; men Gaorie fulgte hende; hun holdt bestandigt Parasollen opslaaet over sin unge Hersterindes Hoved, og, idet hun vedblev at give sine Tanter frit Løb, sagde hun: „Nella, en ond Aand har pustet paa Dig. Du støder mig tilbage, Du skammer Dig ved mig, Du skammer Dig ved det Land, hvor Du er kommen til Verden. Skulde Du tilfældigvis indbilde Dig, at Englænderinderne ere smukkere end Du, fordi deres Hud er ligesaa hvid som Maanens Skive?“

„Gode Gaorie,“ afbrød Nella hende, idet hun gjorde en Anstrengelse for at beherske sig, „Du har ikke sovet godt inat, og Du taler som En, der drømmer.“

„Jovist!“ svarede Gaorie; „Du troer, at jeg drømmer; men det gjør jeg slet ikke. Mon jeg ikke seer meget godt, at den gamle Her med de hvide Haar har kommet Skinsygens Gift i Dit Hjerte? Denne Fremmede, der jager med Din Fader, har ganske vist Dine, der ere mere blaae end Himlens Dyb; Silken er ikke mere blød og bøjelig end hans krøllede Haar, og i sin Holdning ligner han en Brinds. Men er Du, Nella, ikke en Perle blandt Indiens Piger? Dine Tindinger have større Glans end Guldet i Dine Armbaand, og Antilopen paa vore Bjerger vilde græde af Ergrelse ved Synet af Dine store Dine.“

Nella forsøgte at smile; men en Taare standfede paa hendes Dielaag. „Gaorie,“ sagde hun, „det er taabeligt af mig, at jeg er kommen her; gid jeg var bleven hjemme!“

„Jeg havde altsaa dog Ret i at sige til Dig: Hvortil nytter det at løbe efter Din Fader? Og dersom vi saa endda ikke havde mødt dette hæsle gamle Fruentimmer!“

„Hvert Ord sitrer endnu i mine Dren,“ sagde Nella med dæmpet Stemme, idet hun skjulte sit Hoved i sine Hænder.

„Hvad har hun da sagt til Dig, stakkels Lille?“ udbrød Gaorie med Skræk.

„Det er ikke om Dvinden, jeg taler,“ svarede Nella, „men om den Fremmede, som følger med

Fader. Alt, hvad han sagde, var saa forstandigt og saa belevent. Det ærgrede mig, at jeg maatte give ham Ret, og dog var jeg stolt af, at han gjorde sig den Uleilighed at tale alvorligt med mig. Kjære Gaoric, jeg er ikke mere, hvad jeg var igaar; jeg føler mig saa urolig og saa bekyntret; men jeg vil altid være Din lille Nella. Lad os gaae ned i Kahytten; jeg vil faste mig i Dine Arme der, for at jeg rigtigt kan græde ud."

Gaoric hjalp sin kjære Miss Nella med at gaae ned ad Trappen, og, idet hun satte hende paa sit Skjød, gav hun sig til at vugge hende, for at hun kunde slumre ind. I nogle Dieblifte græd og hulkede den unge Pige; men hendes trofaste Ammes Kjærtegn beroligede tilsidst hendes Sindsbevægelse, og hun faldt i en dyb Søvn.

IV. Klapperflangen.

Da Nella atter aabnede Dinene, kunde Klofken omtrent være tolv om Middagen. Skibet laa fortøiet i Munden af en lille Flod, der har sit Udspring i de nærliggende Bjerge; der samledes en larmende og paa sin Viis lykkelig Befolkning for at adlyde den brahmanste Lovs Forkrifter. Mændene sadde paa Bredden og foretog

deres Kenselser med den samvittighedsfulde Nøiagtighed, som Fuldbyrnelsen af en religiøs Bligt kræver. Dvinderne, der stode i Vandet op til Bæltstedet, vadsede deres lange sorte Haar, medens Børnene boltrede sig omkring dem ligesom Tritoner. Nogle Skridt derfra saae man Bøfler med skruppet Hud og flade Horn gnave af Vandplanternes Stilke, medens de iagttoges langt borte fra af smaa Hyrder, som laae mageligt udstrakte i Skyggen af gamle Træer. Det var en af disse Scener af det primitive Liv, som man træffer paa overalt i Indien, som bringe Anden Hvile og glæde Diet. Nella var atter steget op paa Fartøiets Dæk; hun gav sig til i Laushed at betragte disse hinduiske Arbejderfamilier, som i deres naive Uvidenhed troede at rense deres Sjæle, idet de rensede deres Legemer, og, hvor vant hun end var til dette Skuespil, betragtede hun det dog opmærksomt, som om det havde været ganske nyt for hende.

„Gaorie,“ sagde hun til sin Amme, da denne nu ogsaa kom op paa Dækket, „lad os gaae i Land og spadserere lidt. Jeg har i lang Tid ikke været udenfor Den Colabah, og jeg trænger til at see Landet igjen. Vi ville gaae hen og spise nogle Frugter dernede, bagved disse Rhynger Bambusrør. Det gjør saa godt i Forbigaaende at blande sig lidt imellem disse fattige Folk, der leve

tilfredse og glade, fordi deres Ønster ere saa be-
skedne."

Miss Nella og Gaorie stege i Land; denne
Sidste bar en Kurv paa sin venstre Høfte, saaledes
som Fruentimmerne pleie det i hendes Land, og
med den høire Haand holdt hun Parasollen op-
flaaet over sin unge Herskerindes Hoved.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Assistent ved Jernbanen, Malmsteens Enke.

Snedkersvend Sophus Møller.

Detailhandler Chr. Jørgensen.

Billardsnedker C. F. Albert Blichfeldt.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 37

Torsdagen den 9de September 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i A. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

De af det forenede Understøttelses-
selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar
agte at ansøge om **Vaar, Gratifikation** eller
Penjon tilkjendegives, at Ansøgninger herom,
fra **15de til 30de Septbr.** førstkommende, hver
Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages
af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em.
Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem
et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af
Løvbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Ansøgning, forsaavidt angaae **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Værrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemacerne maa udfyldes med den største Ansigtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældere, særlig **Løge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Saan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige **Næringsvei**, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til **Næringsstanden** henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 19de August 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. R. Laurup.

J. E. M. Larsen.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

IV. Klapperflangen

(Fortsat.)

Det faldt ikke værsfelig i de smaa Haver, der stødte op til Arbeidernes Hytter, at finde Bananer, Mangoer og Appelsiner af Størrelse som Meloner. Da Kurven var fyldt, førte Gaorie Miss Nella til det Sted, som denne havde betegnet. Det var et udyrket Jordsmøn, gennemskaaet af en udtørret Flod, der kun randt i den fugtige Aarstid; store, glatte og rene Steen, dannede ligesom Vænke paa Bredden af Floden, og hist og her høvede der sig umaadelige Bambus-

rør, hvis Stammer, kraftige forneden og elegante oventil, udbredte sig i colossale Reg. Skyggen var uigjennemtrængelig ved Foden af disse Bambusrør, og Stedet særdeles vel valgt til et landligt Maaltid. Efter at have spist nogle Frugter stod Nella op for at følge Flodens udtørrede Leie henimod Strandbredden; hun gik langsomt og plukkede adspredt de Blomster, som den halvvarme Vinter i disse Himmelegne lader udfolde sig paa de altid grønne Lianer.

„Min lille Nella,“ raabte Gaorie til hende, „hvor gaaer Du hen saa ganske alene? Vent! jeg vil følge med Dig; vent efter mig!“

„Lad mig være alene,“ svarede den unge Pige, „jeg skal ikke gaae langt bort; denne Flodfeng danner Krumninger, der altid ville føre mig til et Sted, hvorfra Din Stemme kan naae mig.“

Hun vedblev da at gaae, idet hun fulgte Flodens lunefulde Bugtninger og bestandigt indhyllet i Skyggen af de Træer, som Passatvindenes Regn havde ladet vore paa dens Bredder. De uskadelige Fjirbeen løb under hendes Fødder, Insekterne summede omkring hendes Pande, og Fuglene kviddrede over hendes Hoved. Alt omkring hende levede dette milde og righoldige Liv, som under Tropene rører sig i Skabningen paa den Tid af Aaret, da Solen ikke er nær nok til

at brænde den med sin Jld. Nu og da raabte Gaorie: „Nella! Nella!“ Og den unge Pige svarede paa denne Raalden med et Skrig, der beroligede den trofaste Amme. Lidt efter lidt hørte denne op at være bekymret for hende, medens Nella, behersket af Døstet om at drømme uforstyrret og i Ensomhed, fordybede sig meer og meer imellem Bambusrørene. Da den unge Pige endelig saae, at hun var kommen for langt bort, vilde hun gaae tilbage igjen, og, for at gjøre dette desto hurtigere, forlod hun Flodleiet, der med Lethed vilde have ført hende til hendes Udgangspunkt. Noget forfærket over at befinde sig alene vovede Nella ikke meer at kalde; hun frygtede for at hidbrage i sin Nærhed en eller anden Hindu af mistænkeligt Udseende. Da nu Gaorie tre Gange forgjæves havde raabt paa hende, gif hun for at opsoge hende; men, i en altfor stærk Sindsbevægelse til at kunne tænke efter, hvilken Vej hun skulde tage, løb hun paa Lykke og Fromme i en Retning, der var modsat den, som kunde føre hende paa den unge Piges Spor.

„Hvor kan det dog falde hende ind at gaae saadan ganske alene?“ sagde Gaorie halvt sagte. „Jo, det er ganske vist, den onde Dvinde har forheret hende. — Dersom dette forbandede gamle Fruentimmer nogensinde kommer paa min Vej...!“

Medens Gaoric som et Bytte for den meest levende Angst søgte sin unge Hersterinde paa alle Kanter, gif denne, ikke mindre urolig, med Forsigtighed, ligesom Gazellen, der skjæver for at see Løvens Mantel reise sig i Beiret midt i Dræknens Sand. Hendes Fod ilede hen over Støvet og Græsset uden at efterlade noget Spor; Tausheden, der omgav hende, tillod hende at høre sit Hjertes Banker. Da Nella var kommen til et Sted, der var ikke langt borte fra en Hyrdebytte, ved Synet af hvilken hun atter fik en Smule Mod, satte hun sig ned under en tæt Busk for at udhvile sig. Da hun strakte Hovedet op over Løvet, bemærkede hun til sin store Overraskelse Sir Edgar, der sov tætved under en Gruppe vilde Palmetræer. Den unge Jæger syntes overvældet af Træthed; han havde lænet sit Hoved paa en Rod, og hans blonde, silkebløde Haar flagrede i Uorden omkring hans Tindinger. Forvirret over dette uventede Møde vedblev Nella at være ubevægelig og betragtede Sir Edgars ædle og skønne Træk gjennem de tornefulde Grene. Frygten for at vække ham og blive opdaget af ham holdt Nella fastnaglet til det samme Sted; hun puttede sig ind under Busken, idet hun skjulte sig der ligesom Himalayas Fasan, der trykker sig ned imod Jorden for ikke at blive seet af Ornen med de mægtige Kløer. Bludseligt hørte hun

Gaorie, der nærmede sig under sin uafbrudte Søgen efter hende, og hvis fjerne Stemme bragte den unge Pige til at skjælve; hun trak sig sagte tilbage fra sit Skjul og støttede sig paa sine Hænder, for at gjøre saa liden Støi som muligt, naar hun stod op. Da hun stod opreist, kunde hun ikke modstaae Dusket endnu engang at kaste sine Øine paa den unge, slumrende Jæger; i dette Dieblif saae hun en Slange af den frygteligste Slags, en Cobra-di-Capello, der gav sig til at krybe henimod Sir Edgar, idet den rullede sine Ringe med denne mistænksomme Langsomhed, der er eindommelig for Krybdyrene. Slangen var ikke i Besiddelse af sin sædvanlige Kraft. Temperaturen var ikke varm nok for den; imidlertid kunde den lugte et Bytte og bevægede sig med raast Beslutning fremad imod Jægeren. Kella saae Faren, og hun følte sig greben af Svimmelhed. Krybdyret berørte næsten sit Offers Ansigt; endnu et Minut, og dets spidse Tand vilde gyde en dødbringende Gift i Sir Edgars Arer. Bækkede hun Jægeren, vilde hun udsætte ham for at gjøre en Bevægelse, der kunde bringe ham Undergang; han kunde støde Panden imod eller med Haanden berøre det truende Hoved paa Udyret, der lidt efter lidt fik mere Liv og udvidede sin Hals paa en ganske overordenlig Maade. I dette Dieblif hentede Kella Styrke

fra sit Mod, fra Dvindens Mod, der har sit Sæde i Hjertet; hun ilede henimod Slangen, hun tirrede den, idet hun viftede med sit Sommerklæde og drog dens Opmærksomhed og dens Brede over paa sig. Forbauset over dette pludselige Angreb, sprang Dyret, der havde reist sig paa sin Hale, henimod den unge Pige.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hfr. Hilma Fessel, Datter af Skæddermester C. A. Fessel.

Snedker C. W. Schulke.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 38.

Torsdagen den 16de September 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Galberg's Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan**, **Gratefikation** eller **Bension** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra 15de til 30te Septbr. førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Anføgning, forsaavidt angaae **Gratesifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratesifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har **Arav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Værr** i den økonomiske **Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Noiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden hørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 19de August 1876.

B. Peterjen. D. S. Olsen. C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Miss Nella, Erindringer fra Indien. (Efter det Franske.)

IV. Klapperflangen.

(Fortsat.)

Hun veg tilbage; men det rasende Uhyre fortsatte sin Forsølgelse; forfærdet, gjennemisnet af Skræk udstødte Nella et Skrig. Sir Edgar, der paa eengang blev revet ud af sin Slummer herved, reiste sig og greb sit Vaaben; han saae hurtigt Faren, som den unge Pige var udsat for, Skuddet gik af, og gjennemboret af Hagl udaandede Slangen i Støvet.

„Store Gud!“ udbrød Sir Edgar, idet han greb Nellas Haand; „hvor det dog var en Lykke,

at jeg forvildede mig under Jagten! Det er Forsynet, der har ført mig netop herhid, for at jeg skulde redde Dem for denne frygtelige Slanges Tand."

Altfor bevæget til at svare hørte Nella sig under Sir Edgars triumpherende Blik. Hendes Skræk lagde sig snart; men hun følte sig dybt ydmyget ved at see, at Sir Edgar ikke kunde have været Vidne til den modige Handling, som hun nylig havde udført. Hun havde vovet sit Liv for ham, og han havde ikke løbet den mindste Fare for hende; alligevel maatte han ansee sig for Dagens Helt.

"Sir Edgar," sagde hun til ham, idet hun gjorde BOLD paa sig selv, "De vil ikke tale til min Fader om det, der nylig er skeet."

"Vær rolig, Miss Nella," svarede Sir Edgar; "det vilde ikke passe sig, at jeg roste mig for Captain Mackinson af den lille Tjeneste, som jeg har været saa lykkelig at yde hans Datter."

"Jeg er Dem uendelig forbunden," svarede Nella. "Men Fader maa være ved det Indre af Bugten, i Nærheden af de store Træer, som De seer dernede."

"Om et Dieblif vil jeg være hos ham," sagde Sir Edgar; "men kan jeg lade Dem forblive ene her, Miss Nella, paa dette øde Sted?"

"De kan godt gaac," sagde Nella; "der seer

jeg min troe Gaorie komme løbende henimod mig. — Kan De ikke see hende? Nu standser hun for at snakke med en lille Hyrde. Jasten sees vi igjen, Sir Edgar, og, fremfor Alt, ikke et Ord om vort Møde!”

Sir Edgar traf sig tilbage i den Retning, som Nella havde betegnet ham, og den unge Pige gik bort med Gaorie, der hurtigt var løbet hen til hende.

„O, min lille Nella,“ sagde Ammen, idet hun trykkede sin unge Herskerinde i sine Arme, „vil Du da have, at jeg skal gaae fra Forstandens idag? Men hvad feiler Dig dog? Du seer saa underligt paa mig, uden at svare.“

„Mit Hjerte er som sammenpresset; jeg har aldrig i mit Liv været saa bange“

„Men hvad var det ogsaa for en Uforsigtighed at drage denne Slanges Opmærksomhed hen paa Dig?“

Nella løftede Hovedet. — „Hvem har sagt Dig det, Gaorie?“

„Den lille Hyrde, der har seet Alt. Han opholdt sig derhenne, ganske tæt ved, hvor han laa henstrakt i Græsset og skjultes af Træernes Skygge. Da Skuddet gik af, blev han bange og gav sig til at løbe bort. Jeg standsede ham for at spørge ham, hvad der gik for sig, og han fortalte mig, at Du havde . . .“

„Ti stille!“ sagde Nella; „lad os vende tilbage til Skibet, og tal aldrig meer om den Sag.“

Miss Nella og Gaorie vare komne ombord paa Skibet flere Timer, førend Captain MacInson og Sir Edgar vare vendte tilbage fra Jagten. Ved Mattens Frembrud lettede man Anker, og, medens Huushovmesteren var beskæftiget med at anrette Middagsmaden, udfoldede Fartøiets to store Seil sig for Vinden. Dagen havde givet et godt Udbytte; to til tre Dusin Vandfugle, Vænder, Bekkasiner og Brokfugle, der laae udstrakte paa Gulvet i Kabytten, afgave Vidnesbyrd om Jægernes Dygtighed. Sir Edgar havde fjernet sig fra Mosen efter kun at have affyret nogle Skud; den største Deel af Bildtet var altsaa bleven nedlagt af Captain MacInson. Denne viste sig meget munter under Maaltidet, og han gav sig til at spørge med sin Ledfager i Anledning af dennes Flugt.

„Veed De hvad, Sir Edgar,“ sagde han, idet han tilbød denne et Glas Portviin, „Jægerne i Bombay ville lee af Dem. Hvad for Noget? Løber De for Bildtet?“

„Jeg vilde undersøge det Indre af Landet,“ sagde Sir Edgar.

„Og hvad Resultat har Deres Undersøgelse bragt Dem?“ spurgte Captain MacInson leende.

„Interessante Ting, der ere ganske nye for mig. Jeg tilstaaer, at, da jeg følte mig træt, faldt jeg i Søvn under nogle Palmetræer. Jeg sov meget fast, da en Lyd pludseligt vækkede mig. Jeg reiser mig op og opdager foran mig den yndigste Gazelle, som man kan tænke sig, og en Slange, der er ifærd med at snoe sig omkring den.“

„Og De har dræbt Slangen? Det var en ridderlig og heroisk Handling, Sir Edgar; men det er dog ikke det, man kalder Jagt. Spørg Nella, hvormange Bøfler jeg har nedlagt i Neilgerrhies Bjerge, og hvormange Tigre jeg har dræbt med min Karabin i Kandeish Sumpe.“

Nella vendte sine store, sorte Dine mod Sir Edgar, og, idet hun fæstede et bedrøvet Blik paa ham, sagde hun: „Tro mig, fald aldrig i Søvn paa Jagten i vort Land, med mindre De er sikker paa, at der er i Nærheden en eller anden hengiven Ven, som vaager over Dem.“

Efter at have sagt dette trak den unge Pige sig tilbage til det lille Kammer, der var forbeholdt hende agterude i Skibet. Hun holdt sig indelukket der indtil det Dieblis, da Støien, som de malabariske Matroser gjorde ved at give Seilene op, underrettede hende om, at Fartøiet var stødt til Land. Sir Edgar tog Afsted med Captain Mackinson og steg i sin Barestol for at vende hjem. Nella og hendes Fader kom tilbage

til deres Villa paa samme Maade. Porteurerne passede paa at holde Bærestolene ved Siden af hinanden. Captain Macinson, der var kommen i Gang med at passiare, henvendte ofte Ordet til sin Datter. — „Det har været en smuk og en heldig Dag, Nella,“ sagde han, da de næsten vare naaede til Villaen; „vi have haft et Jagtparti, som man kun har det i disse Egne. Jeg har moret mig ganske overordenligt. Naa, og Du, mit kjære Barn?“

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Ndelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 39.

Lørdagen den 23de September 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan**, **Gratefikation** eller **Pension** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, p. Inspektør, J. Em. Varsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for

Anføgning, forsaavidt angaae **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidsættelse af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulde dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 19de August 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Miss Nella,

Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

IV. Klapperflangen

(Fortsat.)

„Jeg er altid lykkelig, naar jeg er sammen med Dig, Fader.“

„Vor Ven,“ vedblev Captainen, „trænger til at uddanne sig. En rigtig Jæger maa ikke have dette sentimentale Væsen, ikke komme med disse poetiske Udbrud. Det bliver nødvendigt, at han deeltager med mig i en ordenlig stor Jagt, for at han kan vænne sig til Anstrengelse og Fare.“

„Troer Du, han bliver her endnu nogen Tid?“

„I detmindste til efter Passaten,“ sagde Captainen, „og indtil da have vi fra nu af sex Maaneder for os. — Hallo, J der! Stands! Vi vil gaae tilfods igjennem Haven, for at Huushovmesteren kan faae Tid til at lade Lamperne tænde.“

Borteurerne holdt stille ved Indgangen til Haven. Gaorie hjalp sin unge Frøken med at stige ud og gik ved Siden af hende, medens Captainen ilede med lette Skridt gjennem Hovedalleen. Maanen straaede med livlig Glæde, og Plantegrupperne, der bestode af Buskværter med store Blade, af Aloernes og Dragetræernes Familie, farvedes med et Lys, der var hvidere end Sølv. Midt imellem denne milde og gjennemsigtige Klarhed, saaes den hæslige gamle Dvinde, der havde forfærdet Gaorie den foregaaende Nat og paa det samme Sted. Hun gik et Skridt fremad, vendte om igjen og rystede sine graae Haar, idet hun fremmumlede nogle uforstaaelige Ord. Gaorie gyste, og, idet hun traf Nella henimod Salens Dør, der aabnede sig paa vid Gab for at indlade Captain MacInson, gjentog hun med qvaelst Stemme: „Ve os, ve os, Nella!“

V. **Basjaten.**

Captain MacInson havde lovet Sir Edgar at indvie ham i alle de Arter af Jagt, der udøves i Indien. Han holdt sit Ord saa vel, at hans unge Ven, over al Maade udmattet af denne uafbrudte Række af Jagtfester, efter ikke lang Tids Forløb begyndte at føle Virkningerne af Bombays farlige Klima. En Dag, da han, undermineret af Feberen og neppe istand til at holde sig opreist, spadserede i Captain MacInsons Have, nærmede Miss Nella sig ham. Hun havde opgivet sin Phantasidragt og fulgte nu de engelske Moder med en samvittighedsfuld Nøiagtighed.

„Sir Edgar,“ sagde hun med venlig Stemme, „De har trodsset vor Sol, og den hævner sig. Tag Dem i Agt!“

„Jeg iagttager strengt,“ svarede den Syge, „den Læges Forrifter, til hvem Deres Fader har betroet mig.“

„Vil De lyde mit Raad? Jeg skal . . . tage Mod til mig og sige Dem det.“

„Er jeg da dødsdømt?“ spurgte Sir Edgar, idet han betragtede hende med et Blik, som Feberen gjorde funklende.

„De er meget syg, og Lægerne have endnu ikke opdaget Hemmeligheden at helbrede Alle dem, som de behandle. Jeg beder Dem, Sir Edgar,

reis! Gaa ombord paa det første Skib, der seiler til Europa. Forandringen af Luft vil alene kunne frelse Dem."

"De jager mig bort?" sagde Sir Edgar, idet han forsøgte at smile.

"Ja, jeg jager Dem bort fra et Land, hvor De maaskee ikke vil have en Maaned at leve i; jeg jager Dem bort fra Dødens Skygger, der ellers snart vilde udstrække sig imod Dem."

"Skulde dette virkelig være Tilfældet, troer De da, at Døden indjager mig Skræk? Jeg elsker dette Land, dette uheldbringende Clima, denne frygtelige Sol."

"Sommerfuglen elsker ogsaa Vordlysets Flamme, men brænder sig i den. Reis, Sir Edgar, det er et . . . Benneraad, jeg der giver Dem. Vend tilbage til Deres Moder, som maaskee ikke vilde kunne overleve Deres Død! Uden Tvivl veed hun ikke, at De er syg, og De fører hende bag Lyset ved at skjule det for hende."

Der saaes en Taare paa Sir Edgars Kind; Nella vedblev: „Hust paa Deres Moder! Tænk De ikke undertiden med Sørgmodighed paa de Steder, som hun beboer, og hvor De har ladet hende forblive alene?"

"Ganske vist tænker jeg derpaa, og meget ofte," svarede Sir Edgar. „Wales, der altid befyldes af Bølgerne og om Vinteren er indhyllet

i tætte Taager, er det Land, hvori hun boer. Jeg saae hende i Tankerne herfra vante alene om paa de Klipper, hvor jeg sagde hende Farvel. Hun boer paa et Herresæde af et temmelig trist Ydre; det er bygget ved det inderste Punkt af en dyb Bugt, der om Sommeren er beskygget af knuddrede Egetræer. Det har en malerisk og vild Beliggenhed, der sætter i en tungsindig Stemning.“

„Egemeget, vend tilbage til dette Sted, Sir Edgar! de taagede Himmelegne passe for den hvide og fine Hudfarve. Forsynet, som har bestemt os til at leve under en Himmel af Ild, har givet vor Hud et dunklere Stjær, som Solen ikke kan forandre.“

„Og hvormange af Albions blege Døttre vilde ikke misunde Dem denne friske Colorit, hvorover De synes at beklage Dem, Miss Nella!“

„Jeg beklager mig ikke over Noget,“ svarede Nella med Værdighed; „gaa, vend tilbage til disse Albions blege Døttre, som De kalder dem! — Naar De atter befinder Dem iblandt dem, vil De sige til dem, at de ere i Besiddelse af større Glands end Dalenes Lilie . . . Stille! Ikke et Ord, om De behager! De anstrenger Dem ved at tale, og forøger Feberens Styrke.“

Nella lod Sir Edgar overveie det Raad, som

hun nys havde givet ham. Han vedblev i nogen Tid at fæste sine Dine paa den unge Pige, hvis Ord endnu gjenslød i hans Øren. Han spurgte sig selv, om Miss Nella ikke havde villet forfrække ham for at faae Leilighed til at lee over hans Lettroenhed; men han opgav strax denne Formodning og tøvede ikke med at betragte det Raad, han havde modtaget af hende, som meget alvorligt meent.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hørkræmmer Stæhrs Datter, Julie Charlotte Margrethe.

Skibskapitain Fr. Gorms Enke, Amalie.

Porcellainshandlerste H. Henrichsen.

Landmand Stounders Døttre, Laura Bida, og Betsy Andrea.

Fotograf Rudolph Fræg.

Dekonom Fræg's Datter, Louise Marie.

Selskabets Bogholderkontor,
 Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 40.

Tordagen den 30te September 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i R. G. Calbergs Officin.

Miss Nella,
Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

V. Asiaten.

(Fortfat.)

Det kostede ham Overvindelse at forlade saa hurtigt og som en besejret Mand dette Indien, som han havde foresat sig at undersøge i alle Retninger. Trods de Feberghysninger, der gjennemfoer hans afkræftede Lemmer, kunde han ikke troe, at hans Liv var i Fare. I Løbet af en Time

vaklede han ubestemt hid og did, uden at vide, om han skulde blive eller reise. Da han endelig, udmattet af selve denne Uvished, der piinte ham og forværrede hans Onde, opsøgte Captain Macinson, blev denne forskrækket over Blyfarven i hans Ansigt og sagde til ham, idet han trykkede hans Haand: „Det er paa Tiden, min Ven, reis!“

To Dage efter sad Sir Edgar paa Dækket i Tremasteren l'Euphrate, der seilede til Europa, og han kastede et Afskedsblik henimod Terrassen ved det gjæstfrie Huus, hvor han havde fundet en saa hjertelig Modtagelse. Captain Macinson red paa Strandbredden; i Nærheden af ham galoperede hans kjære Datter Nella paa en lille vælig Hest. Den unge Amazones blaae Slør, der bevægedes af Vinden, lod hende træde endnu tydeligere frem for Blikket. Da Skibet, efter at være seilet uden om Kæffet paa Den Colabah, havde klaret Forbjerget, satte Nella med sin Hest ud i Havet, lod den reise sig i Veiret paa Bagbenene, gjorde derpaa en dristig Bending med den og ilede tilbage til sin Fader. Sir Edgar, der betragtede hende igjennem en Kikkert, følte sig rørt og bevæget; han forbandede Feberen, der tvang ham til at forlade denne Bred, og velsignede den unge Pige, der havde været ærlig nok til at jage ham bort fra den. Som det altid

gaaer, naar man fjerner sig fra et Land, man ikke mere skal gjensee, Erindringen om de Dage, han havde tilbragt der, antog i hans Tanke Formen af en skjøn Drøm. Det forekom ham, at han under Colabahs Palmetræer efterlod en Deel af sig selv. Saalænge hans Dine kunde skjelne Miss Nella, holdt han dem rettede mod Strandbredden, og han mindedes den Dag, da hun for første Gang havde viist sig for ham paa Skibets Dæk, saa livlig og let, som om Alt, hvad der paa hiin Vintermorgen under den tropiske Himmel var i Besiddelse af Ynde og Friskhed, fandt en Afpeiling i hende. Lidt efter lidt undrog Skibet, der førte ham ud imod det aabne Hav, ham Synet af Nella; men hun kunde endnu see den hvide Masse af de store Seil, der som en Sky glede hen over Vandene. Denne Gang var det ikke længer det ubestemte Dasse at lære Europa at kjende, der bragte hendes Hjerte til at banke; dette Skib, der snart skulde forsvinde i Rummet, førte ham bort med sig, i hvem hun havde troet at finde Idealet af en fuldendt Gentleman, og herefter var for hende Europa med al sin Civilisation concentreret i Sir Edgar alene.

Solen var gaaet ned, og Nella red endnu bestandigt paa Strandbredden, idet hun i Afstand fulgte sin Fader, som lod sin Hest galopere paa

Sandet. Der var ingen Lustning mere. Seilene paa de store Skibe og paa de smaa Fartøier forbleve ubevægelige over hele det umaadelige Hav, der stødte smaa suffende Bølger imod Bredden. Da det var blevet mørkt, kom Captain Macinson og hans Datter tilbage for at drikke The. Nella satte sig til Bordet, uden at sige Noget; hun var bedrøvet og adspredt. Den gode Gaorie, der stod bagved hende, sagde ganske sagte til hende: „Spiis dog, lille Nella!“ Men den unge Pige rystede langsomt paa Hovedet og lod den varme Drik blive kold uden at røre ved den.

„Du er træt, Nella,“ sagde Captainen; „jeg troer, at vi har redet for længe. — Naa, nu er da Sir Edgar reist, og Kirkegaarden i Colabah kommer ikke til at gjemme Kesterne af ham. Staffels unge Mand! Han har ikke Kræfter nok til at jage her i Moserne.“

„Du har behandlet ham saa ubarmhjertigt,“ sagde Nella; „altid til Hest over Bjerg og Dal!“

„Jeg vilde som hans Bært yde ham, hvad Landet formaaer, mit Barn; det lod til, at han befandt sig vel hos os. — Om fjorten Dage vil Sølufsten nok have helbredet ham, og han vil komme til England tyk og fed som Sønnen af en rig Familie, naar han forlader Universitetet. — Men hvem er det, der sniger sig der bagved Bordet?“

Gaorie havde udstødt et Rædselskrig; hun omgav Nella med begge sine Arme som for at beskytte hende imod en frygtelig Fjende. Den gamle Her, der allerede to Gange havde vjist sig i Midten af Haven, aftegnede sine sorte, spøgelseagtige Omrids i Skyggen; hendes Haar, der vare hvidnede af Alderen, gave hendes rynkede Ansigt et ildevarslende Udtryk. Hun udstrakte sine fjødløse Arme imod Bordet, som om de vare de knuddrede Grens af et Træ, der var sødet i Ilden.

„Gaa Din Bei, Du!“ raabte Captain Macin-son. „Det er dog virkelig Toppunktet af Synisme at vise sig her i en saadan Tilstand af Røgenhed. Gaorie, sæt hende udenfor, og bring hende Noget at spise ude i Haven.“

Gaorie nølede med at adlyde; hun vovede ikke at røre ved dette Legeme, der var vanhødet af Alderdom, og som syntes at have hjemme under Jorden. Captainen maatte selv tage Tiggersten ved Haanden og føre hende ud af Salen. Da den gamle Kvinde var kommen til det sidste Trin af Havetrappen, lod hun sig falde saa lang, som hun var.

„Kom her, Folk!“ sagde Captainen med høi Stemme, „bær hende ind i Stalden, og giv hende Noget at spise.“

Tjenestefolkene kom med Lys; ved Synet af

det aldeles sammensaldne Fruentimmer, der nu laa heelt krumbøiet, bleve de slagne af Rødsel.

„Gun døer!“ sagde Huushovmesteren. Og den hele Lyendeskare traf sig tilbage i nogen Afstand af Frygt for at besudles ved at berøre et Lig. De befandt sig der Allesammen, gjorde Støi, gesticulerede, løb frem og tilbage omkring den Gamle, der tilfidsst udaandede. Livet forlod uden Kamp dette Legeme, der var blevet opslidt ved en Tilværelse af næsten et Aarhundrede, og som i Løbet af de sidste tyve Aar havde kun faaet en utilstrækkelig Næring af de Forbigaaende.

„Gaa og hent Materen*),“ sagde Captain Macinson, der blev kjed af at see alle sine Folt i denne larmende Bevægelse omkring den gamle Kone, som havde hørt op at leve.

De løbe nu i Forening henimod Havens Yderkant til et Skuur, hvor Materen og hans Kone sadde begge To sammenkrøbne, langt borte fra Herrens Blikke. Det var en lille Mand med en sort Hudfarve, tætte Haar og spinkle, men elegante Legemsformer; hans Overskjæg, der var snoet i en opadgaaende Krumning, og hans hvide Musselinshue, der sad paa det ene Øre, gavede ham et vist Udseende af Lapseri. Han stod op

*) Et mandligt Lyende, hvem Huset's laveste Forretninger paahvile.

med den Værdighed, der passer sig for en Mand, som staaer i Begreb med at udføre en Handling, hvortil han har udelukkende Ret. Da Tjenestefolkenes Kreds havde udvidet sig for at gjøre Blads for ham, greb Materen med begge Armene den gamle Kones affjælede Legeme og bar det bort paa Ryggen med ligesaa megen Sigegyldighed, som om han havde faaet det Hverv at kaste Liget af sin Herres Indlingshund ud paa den sandede Strandbred. Tiggerstens Kester bleve henlagte ved Havet paa en saadan Maade, at den stigende Flod maatte føre dem bort med sig. Efterat Materen havde fuldbyrdet sin Mission, gik han atter til sin eensomme Bolig, satte sig hos sin Kone og gav sig roligt til at ryge en Stump Cigar, som han havde fundet i en af Havens Gange.

Nella, hvis inderste Væsen var bleven dybt bevæget ved Sir Edgars Afreise, blev end mere urolig over denne Tildragelse, og hun tilbragte en søvnløs Nat. Gaorie, der laa paa et Tæppe ved sin Hersterindes Fødder, kunde heller ikke lukke et Øie; hun saa bestandigt staae foran sig dette sorte, graahaarede Spøgelse, som hun tiltroede Evne til at neddrage de største Ulykker over hele Huset. Genimod Morgenstunden lød der et voldsomt Tordenstrald fra Syd; det var Behudelsen af Regntiden. Det var en kvælende

Hede, og tykke Skyer ophobede sig rundt omkring i Horizonten som Bjerger med Kobberlands. Træerne, der vare medtagne af otte Maaneders brændende Tørke, lode deres rødlig Blade hænge, og, skjøndt Søvinden kun blæste svagt og i uregelmæssige Mellemrum, dannede der sig dog hist og her, paa Veiene og paa Strandbredden, Hvirvelvinde, der førte Masser af Støv og Sand op med sig i en betydelig Høide.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Maler P. F. Jensen.

Opvarter Ludvig E. M. Timmermann.

Brændehandler Julius Konnow.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 41.

Torsdagen den 7de October 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franske.)

V. Basjaten.

(Fortsat.)

I flere Dage vare Skyerne, udspilede som fyldte Læderflasker, stegne op over Firmamentet og spredte sig i Rummet uden at skjenke den tørstige Jordbund en eneste Draabe Regn; violette Lyn sønderreve kun hver Aften deres Sider, og Tordenens Rullen bragte de nærliggende Høie til

at ryste. Det var, som om Passaten, førend den begyndte at rase paa Kysten, vilde advare Indbyggerne om at tage sig i Agt. Alle Lærredshusene, der vare anbragte omkring Bombay, og i hvilke de engelske Officerer tilbringe den tørre Aarstid, vare blevne tagne bort; de mange Baller Bomuld, der havde været opstillede i Havnen ligesom Fæstninger, vare nylig komne i Huus under Skure. Menneffene, Dyrene og i Særdeleshed Planterne ventede med Utaalmodighed disse regnfulde Maaneder, der give hele Naturen nyt Liv, men som ogsaa undertiden udslynge ødelæggende Storme over Kysten ligesom Cutch-Bugten til Ceylon.

Endelig faldt de første Regndraaber, og Fuglene lode Luften gjenlyde af deres glade Qviddren. Høiene forandrede næsten strax deres Farve; Løvet, der var fvedet af Solens Jld, fik igjen overalt sin grønne Tone. Jorden udsendte varme Dampe, der paasthyndede Vegetationen endnu mere, og Tusinder af fine Planter, der vare visnede paa Grund af Tørken, som de andetsteds visne ved Kuldens Indvirkning, kom nu frem paany og bedækkede den fornygede Jord. Med Regnskylleene, der uophørligt gjentog sig, kom dernæst Søvind, der hævede store Bølger foran sig og rystede med Voldsomhed Træernes Grene. Snart var der indtraadt en Orkan som

en frygtelig Opvaagnen af denne rolige Natur, der i saa lang Tid havde syntes at slumre. De forpidstede Kokospalmer hviiede sig under Stormens Magt; Skummet fra Bølgerne, der rullede op paa Sandet, sprøitede hen over Terrassen i Haven, fra hvis Midte Captain Macinsons Villa hævede sig. Brændingerne, der betegne Yderkanten af den lille Ø Colabah, forsvandt under de uhyre Bølger, som trængte ind paa dem med en frygtelig Larm, og bestandigt fore de knyttrende Lyn forbi de høie Bjerge, der bedække den maharattiske Kyst med deres takkede Spidser. Dagens sædvanlige Glands havde givet Plads for et dybt Mørke; Solen, der fortsatte sin skjulte Gang bag de ophobede Skyer, gjennemhede disse uigjennemsigtige Masser og tvang dem til at opløse sig i Strømme af Regn.

Intet Skib viiste sig paa det oprørte Hav; de arabiske Fartøier, der ikke havde kunnet tage affted før Passaten, havde truffet sig tilbage til de bedst skjærmede Dele af Kysten, og Fisserbaadene, der laae skjulte i de inderste Kroge af de smaa Vig, ventede paa Slutningen af Uveiret for atter at søge det aabne Hav. Captain Macinson vovede at foretage nogle faa Spadsertoure udenfor Huset; sædvanligviis tilbragte han sine Dage med at ryge og at gjennemløbe de Aviser, som Dampskibene bragte over den persiske

Bugt. Fængslet til det Indre af Huset gav Nella sig til at studere historiske Bærter; hun flammede sig over endnu at være saa lidet belæst i sin Alder; men ofte, medens hendes Blik var fæstet paa de aabne Blade foran hende, fløi hendes Aand urolig gjennem Rummet, og hun tænkte paa de Farer, som man er udsat for paa Havet under Pasfaten. En Morgen, da Vinden blæste med mindre Hæftighed, og da Himlen var bleven en Smule opklaret, red hun ud med sin Fader for at trække frisk Luft paa Strandbredden. Gaorie stod paa Terrassen, hvorfra man havde Udsigt til Havet, og betragtede sin unge Herskerinde, der red sin Dvdlingshest med megen Dude; Alt, hvad Nella foretog sig, var for hendes Amme en Anledning til Beundring og Stolthed.

„Naa, Nella,“ sagde Captainen til sin Datter, „i Galop! — Din Hest er utaalmodig, og Du strammer Tømmen paa den! — Du er ikke længer denne unge, livsglade Pige, der før var saa ubefindig, saa dristig indtil Forvovenhed, og som vilde altid ride i strakt Carriere.“

„Det er sandt, Fader,“ sagde Nella; „jeg er bleven mere adstadig; men har Du ikke selv mange Gange raadet mig dertil?“

„Ganske vist; men man maa heller ikke blive forsagt. — Du overdriver altid Tingene, Nella; snart er Du saa lystig, saa der er ingen Ende

paa det, snart er Du saa bedrøvet, at Du bliver ligefrem modløs. — Lad os nu see! Er Du parat? *J Galop!*“

Nella gav sin Hest frie Tøiler og gennemlede ved sin Faders Side et Rum paa to hundrede Skridt; derpaa standsede hun pludseligt og udbrød:

„Lad os nu holde op! Min Hest har traadt feil og var nær ved at falde.“

„Du havde slappet Tøilerne altfor meget,“ svarede Captainen; „det var Din Feil.“

„Maafkee,“ sagde Nella; „men Du seer, at min Hest halter en Smule; dens ene Forbeen har faaet en Skade; jeg vil ikke overanstrengende.“

„Lad os saa tage hjem da, naar det forholder sig saaledes,“ sagde Captainen; „men Du maa tilstaae mig, Nella, at det er ubehageligt at gaae Glip af en saa smuk Morgen paa denne Aarstid, hvor smukke Morgener ere saa sjeldne.“

Nella svarede Intet; hun holdt sine Blikke fæstede paa Signalstangen, der var opreist paa Inderkanten af Den Colabah. Der var nylig bleven heist et Flag paa den, og den unge Pige ønskede utaalmodigt at kjende Betydningen af dette telegrafiske Tegn. Saasnart hun var kommen hjem i Dagligstuen, tog hun Signalbogen, gennembladede den med Opmærksomhed og undersøgte alle Nummerne, indtil hun læste denne Sætning:

„Skib i Havsnød og søgende at naae Havn.“ En ubestemt Frygt bemægtigede sig hende, og det Første, hun foretog sig, var at kalde paa Gaorie.

„Min gode Amme,“ sagde hun til hende, „ude i den aabne Sø er der et Skib i Havsnød — — Naa, Du svarer ikke! — — Hvorfor seer Du saadan paa mig?“

„Kjære, lille Nella, fra det Øverste af Terrassen har jeg seet en fort Masse, som Bølgerne dreve deres Spil med. Gaierne har fortæret en Deel deraf; men jeg har dog gjenkjendt Resterne af Heren.

„Du har seet et Bunt Alger, som Stormen har løsrevet fra Havbunden, og intet Andet,“ svarede Nella; „men jeg har seet Signalet, som svarer til dette Nummer: „Skib i Havsnød og søgende at naae Havn.“

„Nei, nei,“ vedblev Gaorie, „jeg kan ikke fjerne denne Tanke fra mig: der er en stor Ulykke, som truer os.“

„Jeg troer det ogsaa,“ svarede Nella; „jeg føler Noget der, som bebuder mig det. — Hør! Hørte Du ikke ligesom Echoet af et Kanonstød? Jeg kan ikke holde det ud længere her, Gaorie, lad os løbe ud paa Strandbredden!“

Captain Mackinon viste sig paa Havetrappen i samme Dieblif, som hans Datter stod i Begreb

med at gaae ud i Forening med Gaorie. „Fader,“ sagde Nella, „for Guds Skyld gaa med mig!“

Et Kanonstuds lod sig atter høre, og mere tydeligt. „Kan Du see,“ sagde Nella, „der er tæt herved et Skib i stor Fare. Vi maae bringe det Hjælp!“

„Du har tabt Hovedet, Nella,“ sagde Captainen, idet han greb sin Datters Haand. „Dette Skib er endnu langt borte fra Kysten; hvad kunne vi gjøre for at frelse det? Uden al Tvivl er der allerede afgaaet Fartøier fra Marinebureauet for at hjælpe det med at komme ind paa Rheden.“

„Ja men,“ gjensvarede Miss Nella, der søgte at komme bort fra sin Fader, „hvis det nu var det Skib, som Sir Edgar er paa?“

„Det er ikke umuligt; Vindstødene ude paa Havet kunne godt have berøvet det dets Master og kastet det ind igjen i Farvandene her.“

„Fader, Fader!“ udbrød den unge Pige, „vil Du lade ulykkelige Mennesker, som anraabe om vor Bistand, omkomme saa nær ved os? Jeg beder Dig, jeg bønfaller Dig, lad os gaae ud til dem, hvem de saa er!“

„Skæffelige Barn!“ mumlede Captain Mactinson. „Nu er hendes Anfald af Forvoventhed kommen over hende netop i det Dieblig, da jeg anklagede hende for Kujoneri. Lad os da saa tage afsted, Nella, og følg Du med os, Gaorie!“

Nella og hendes Fader stege i deres Bærestole og lode sig føre til Yderkanten af Den. Skyerne vare atter komne tilsynne paa Horizonten i Forening med Høivandet, og det begyndte paany at blæse; snart faldt der Regn, og midt imellem de store Bølger, der svulmende hævede sig i Beiret, opdagede Nella Skroget af et Skib uden Master.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Dampskibsexpeditør W. D. A. Gundel.

Fuldmægtig Kleines Datter, S. C.

Skibsrigger J. D. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 42.

Lørdagen den 14de October 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Miss Nella, Erindringer fra Indien.

(Efter det Franste.)

V. Passaten.

(Sluttet.)

„Der er det, Fader! der er det!“ sagde den unge Pige, idet hun, trodsende Regnen, løb hen over Klipperne, der vare blevne glatte af Havvandet.

„Kjender man Navnet paa dette Skib?“ spurgte Captain Mackinson ham, der var ansat til at betjene Signalerne.

„Efter dens Drægtighed og øvrige Udseende at dømme, maa det være l'Euphrate,“ svarede Betjenten.

„L'Euphrate!“ afbrød Nella; „seer Du, Fader, jeg har kun gjættet altfor rigtigt. — O, min Gud! mon Chalouperne, der ere tagne afsted for at hjælpe det, kan føre det i Havn?“

„Dets Kælinger ere knuste, og det har mistet alle sine Baade,“ sagde Signalmanden.

„Nella!“ udbrød Gaorie, der gjorde forgjæves Anstrengelser for at holde en Paraply over sin unge Hersterindes Hoved, „Nella, kjære Lilla! vær dog rolig! Jeg kan jo slet ikke komme til at skjærme Dig imod Regnen.“

„En Damper! Der er en Damper, som gaaer henimod det!“ raabte Nella; „Chalouperne vilde heller aldrig have kunnet bugserer det. Hvor den dog gaaer langsomt, den Damper!“

„Den har Vinden og Strømmen imod sig,“ indvendte Captain Mackinson.

„Det er en gammel Lavtryks-Damper,“ bemærkede Signalmanden; „den vil have Dødt ved at føre dette store Skib i Havn.“

Efter mange Anstrengelser kunde Damperen endelig faae fat paa det Loug, som Besætningen paa „Euphrat“ fastede ud til den. I nogen Tid faae man det skibbrudne Fartøi følge Skumstriben, som frembragtes af Damperens Rjøl, og det

trods de voldsomme Stød, der bibragtes det ved den svære Bølgegang. Men, da de nærmede sig Oerpunktet af Den Colabah, begyndte Strømmen, der blev mere rivende ved Farvandets Indsnævring, at kaste Damperen og dens Bugseertoug nærmere ind imod Strandbredden. Forgjæves søgte det Skib, der førte det andet, igjen at komme midt ud i Farvandet; Euphrat, hvis besfadede Roer ikke længer styrede Skibets Gang, slæbte sig afsted som en død Masse, over hvilken Strømmen havde altfor megen Magt. Touget, som fastholdt Braget til Bugseerdamperen, gik itu ved et Stød, som Duvningen frembragte, og, efterat det store Skib var kommet i Drivt og havde tilbagelagt et Stykke Vei paa henved 200 Alen, strandede det fuldstændigt paa Skjærene. Stødet var saa stærkt, at det lagde sig paa Siden og fyldtes øieblikkeligt med Vand.

Alt, hvad der var af menneskelige Væsner paa Skibets Dæk, blev slynget overbord. Nogle indspødte Matroser af Besætningen naaede ved Svømning Redningschalupperne, der havde holdt sig i Nærheden af Skibet; Andre stræbte at komme ind til Land ved at klamre sig fast til Ballier og Marer. Man saae disse Sidste kæmpe imod de store Bølger og sammen med dem Officerer og Passagerer, der ikke havde kunnet tages op i de overlæssede Baade. Captain Madinson maatte

lægge Haanden paa sin Datters Skulder for at forhindre hende fra at styrte sig ud i de fraadende Bølger.

„Nella, Nella,“ sagde han, „bliv her! det er mig, der maa vove mit Liv for hans Skyld.“

„Nei, nei,“ svarede Nella, „jeg tillader ikke, at Du udsætter Dit Liv . . . for min Skyld . . . Jeg seer ham, jeg seer ham, . . . Sir Edgar!“

Ved dette Skrig hævede den Skibbrudne Hovedet over Bølgerne, og Nella styrtede sig henimod ham; han holdt sig med Vanskelighed over Vandet, som hans udmattede Arme med Anstrengelse arbejdede sig igjennem. Captainen svømmede kraftigt bagefter sin Datter, der med Fortvivlelsens Forvovenhed kastede sig ud i Afgrunden, medens Gaurie stod paa Strandbredden og udstødte smertelige Suk.

„Kom hen til mig, Fader!“ raabte Nella, der følte sine Kræfter svigte for Strømmens Magt; „hjælp mig! Jeg har hans Haand, jeg holder den.“

Captain MacInson var en fortrinlig Svømmer; med sin ene Arm støttede han sin Datter, der begyndte at synke. — „Jeg holder ham,“ raabte Nella bestandigt, „jeg holder ham, jeg har ham!“

Men Captainen maatte ved en rask Bevægelse trække sin elskede Datter til sig; thi Sir Edgars svigtende Haand var ifærd med at drage

hende ned i Dybet. Da den skibbrudne unge Mand ikke længer havde Nogen, der holdt ham oppe, sank han og forsvandt strax, uden at have nogen Fornemmelse af sin Død, som om han steg ned paa Havets Bund for at indslumre paa et Leie af Alger. I dette Dieblik blev Nella, der var falden i Afmagt, baaren tilbage til Strandbredden af sin Fader; Regnen, der blandede sig med Bølgernes Skum, vædede den unge Piges stivnede Legeme, og Gaorie udstødte Klagekrig, idet hun knælede ved Siden af hende.

Da Nella vaagnede af sin Bedøvelse, laa hun i sin Bærestol, og hendes Fader vaagede ved hendes Side.

„Alt er forbi,“ sagde hun med en Stemme, der blev afbrudt af Gulken. „Lad os skynde os bort fra disse sørgelige Klipper!“

Reisen tilbage til Billaen lignede et Ligtog. Da Nella var bleven lagt paa sin Seng, skjulte hun sit Hoved ved sin troe Gaories Bryst, og, idet hun brast i Graad, undslap hende disse Ord: „To Gange har jeg vovet mit Liv for at frelse hans. Første Gang fik han det ikke at vide, og jeg har været meget ulykkelig derover; anden Gang har han seet, har han forstaaet, hvad jeg vovede for ham, og jeg har følt Trykket af hans kolde Haand igjennem Bølgerne.“

„Ak!“ sagde Gaorie ganske sagte, „denne Ulykke maatte komme; Herren havde udseet sig sit Offer, hun har taget det; gid hun vil lade os i Fred for Fremtiden!“

Fra denne Dag af havde Nella for bestandigt mistet sin Munterhed og ungdommelige Lystighed. Trøstesløs over at see sin Datter være et Bytte for en saa dyb Sørgmodighed, og af Frygt for, at hun skulde hentæres af sin Rummer, tilbød Captain Macinson hende gjentagne Gange at reise med hende til Europa.

„Tak, Fader,“ svarede Nella ham, „Europa, saaledes som jeg har drømt mig det, er ikke der, hvor Du troer det, hiinsides Havet; det er paa Colabahs Kirkegaard.“

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr
af
Friedrich Gerstäcker.

I.

Barfassen.

Det engelske Skib „Boreas“, Capitain Dilytt, af Sydney i Australien, bestemt til Calcutta, var sejlet mod Nord, for at benytte den kortere Vej gjennem Torresstrædet. Derved forkortede det sig rigtignok den lange Vej om hele det australiske Continent, men maatte saa ogsaa løbe igjennem en temmelig farlig Passage, den saakaldte Barrier-Reefs, og befandt sig pludselig med Dagens Frembrud og under en heftig Storm fra Østen,

jaa nær ved Klipperne, at det ikke kunde komme bort derfra.

Capitain Dilytt var en udmærket Sømand, men han havde en stor Fejl; han drak og var som Følge heraf bleven raa og grusom mod sine Folk, som ogsaa hadede ham derfor af Hjertets Grund. I Sydney løb næsten hele Mandskabet fra ham, han fik dem fanget igjen ved Hjælp af udsatte Præmier, og de havde nu i Virkeligheden et sandt Helvede paa Skibet.

(Fortsættes.)

J. G. Galvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Kgl. Kapelmusikus F. W. Dreves.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Vennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 43.

Lørdagen den 21de October 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

I.

Barkassen.

(Fortsat.)

Den fælles Livsfare udjævnedes naturligviis i dette Tilfælde Alt. Søfolkene arbejdede med Døden for Dje, thi bleve de fastede paa den yderste Klipperække, knustes Skibet til Atomer, og i den frygtelige Brænding vilde ikke en Sjæl ombord

være kommen derfra med Livet. Men dette vidste Capitainen ligeledes. Hans Skib var redningsløst fortabt, men da de bleve drevne ind mod Revene, opdagede han en Abning i Korallerne, og med Fortvivlelsens Mod vendte han Bougen af sit ulykkelige Fartøj lige mod den tordnende Brænding. Det lykkedes ham virkelig ogsaa at komme bag efter de rasende Bølger, hvor „Boreas“ naturligviis løb fast, og ved det første Stød den fik, gik dens Master overbord.

Skibet var strandet, men kunde ikke mere naaes af de fremstormende Brændingsbølger, thi Korallerne, bag hvis yderste Muur det forulykkede Skib laa, afsperrede den højtgaende Sø fuldstændig fra denne Jundsø. Udenfor maatte det storme som det vilde, herinde kunde det i det Højeste kruse Overfladen, men aldrig svulme Bandet op til en Bølge, og da de havde Plads nok til at sætte deres Baad ud, kunde de gjøre sikker Regning paa temmelig let og uden nogen særdeles videre Fare at naae en af Øerne i det ostindiske Archipel.

Capitainens Opsørsel ombord havde ikke kunnet undlade at fremkalde en fjendtlig Stemning imod ham. Rigtignok afholdt den tilvante Subordination Folkene fra at foretage noget directe imod ham, thi han forblev bestandig deres Capitain, hvem

de skylde Lydighed — men de fandt sig ikke længere i Alt hvad han vilde byde dem.

En af dem, den tydske Hans, skulde ligesom Stormen brød løs, tampes, og det ikke engang for en Forseelse. Skibets Undergang frelste ham fra denne Straf, og Capitain Dilytt vilde nu, for idetmindste at hevne sig, lade ham blive alene tilbage paa Braget, skjøndt selv hans første Styrmand udtalte sig derimod. Men Matroserne havde faaet nok af hans Tyranni og erklærede nu, at Contracten med „Boreas“ var løst med dennes Stranding, og at de havde en Ret til at frelse sig paa hvilkenomhelst Maade de fandt for godt. Tre af dem, en Englænder Bill, og to Frankmænd Jean og François lagde derfor, da Capitainen havde ladet Barkassen bringe i Søen, Beslag paa den lille Jolle. Capitainen var rasende derover, men han havde tabt Magten, og da han var ude af Syne med sit Fartøj, sejlede Jollen med Resten af Mandskabet bagefter.

Den første Baad gled nu saa rask som mulig affted. Stormen havde givet efter ved Dagens Frembrud — eller egentlig strax efter at den havde drevet Skibet ind paa Klipperne — og Brisen blæste netop frisk nok over fra Østen, til at kunne gribe Barkassens Sejl og fylde det.

I Baaden befandt sig ni Personer, Capitain Dilytt, hans første Styrmand Mr. Black, den

anden ved Navn Owens, Skibets Steward, Koffen, en Neger, som Mandskabet ligefrem kaldte „Doctor“, Lømmemanden og tre engelske Matroser, Jack, Bob og Jim. Den første Styrmand eller Mat, som han kaldes paa engelske Skibe, sad ved Roret, den anden sørgede for Sejlene og Capitainen, der havde gjort sig et Leje af en medbragt Matrasse, saae vranten over den sidste Scene ombord, med sammentrukne Djenbryn ned for sig, og tiltalte — egentlig mere end nødvendig — en Flaske Brandy, der ved Siden af ham var indflemt mellem Baadens Væg og Matrassen, for ikke at falde om.

Mr. Black havde fuldt op at gjøre med at styre Baaden, thi de vare langtfra at være i Torresstrædets egentlige Farvand, men i en af de derfra udgaaende Canaler, hvor Korallerne overalt stirrede dem imøde og ofte kun lod dem have ganske smalle Passager, gjennem hvilke de kunde sno Barkassen. Det brede Sejl var ogsaa til Hinder for Styrmanden. At holde Cours var der ikke til at tænke paa, han maatte bestandig søge at undgaa de synlige Hindringer, som stillede sig i Vejen for ham, og Bob, den ene Matros, blev derfor beordret forud i Baaden, for strax at kunne melde Styrmanden enhver ny Fare.

Og desuagtet var det mangengang ikke muligt at undgaa dem alle; to Gange kom de til at sidde fast, og anden Gang saaledes mellem et Par

Koralgrene, at de behøvede en heel Time for fuldkommen at arbejde sig fri og flot igjen.

Capitainen brød sig imidlertid ikke om noget. Ligefom han havde den sandsynlige Skyld i at Skibet for hans umaadelige Drukkenskabs Skyld gif tabt, saaledes laa han nu doven og ærgerlig udstrakt paa Matrassen og vedblev at drikke. Til at føre en Baad var Styrmanden sikker nok, hvorfor skulde han da bryde sig dermed — han var Capitain.

Ligesaadan søgte Stewarden at holde sig tilbage fra Arbejdet, men Maten fandt det ikke nødvendigt at have to dovne Menneſker ombord og i det snevre Rum, og saasnart han derfor lagde Mærke dertil, maatte den Anden tage alvorligt fat. Endelig kom de løs igjen og havde nu kun et eneste vanskeligt Sted at passere. Mellem alle disse Koraller syntes det nemlig, som om den Styrende, — da Sejlet forhindrede ham i at see langt bort, havde taget fejl af den rigtige Canal — maaske gaves der heller ingen anden, da de pludselig kom til at sidde fast paa et grundet Sted, der her i en smal Arm skilte dem fra Indløens dybe Vand. Men ogsaa herfor blev der Raad. Medens Alle sprang over Bord — kun Capitainen rørte sig ikke paa sin Matrasse — lettedes ikke alene Barkassen, men de kunde ogsaa flyde til fra alle Sider. Derved gled Rjolen

langsomt over Sandet, og efter en Times Forløb, i hvilken Stewarden i Særdeleshed stønnede og pustede, fik de andengang deres Baad flot.

Nu havde ogsaa Capitainen rejst sig op og var gaaet forud, for at oversee Terrainet, thi overalt laa rundt omkring smaa, ofte kun af Sand med lave Buske bestaaende Der, og selv Maten overlod Roret en kort Tid til den anden Styrmand, for tilligemed sin Foresatte at raadslaa om den Cours de skulde tage.

Efter det Kort, de førte med sig, gik der tre store Canaler igjennem Torresstrædet, af hvilke den nordligste skulde være den dybeste, den mellemste den sikreste og den sydligste den nærmeste. For Baaden var uden Tvivl alle tre lige sikre, thi der fandtes Vand nok, men Mr. Blad foreslog dog alligevel at følge den, i hvilken de nu befandt sig og som han antog for at være den mellemste — thi idetmindste efter hans Beregning maatte de være løbne ind i denne.

Capitain Dilytt derimod følte sig ikke tilfreds i Baaden. Han ønskede saasnart som muligt at naae en eller anden indisk Handelsplads, thi mod Nord fandtes der ingen flere paa den australske Kyst, efterat Englænderne havde forladt den eneste, som de havde der i Bugten ved Carpentaria. Han holdt derfor paa ubetinget at holde mere mod Syd. Derved fik de ogsaa noget af Austra-

liens Nordkyst at see, og vare, som han antog, tillige fuldstændigt sikrede mod den Fare, atter at komme ind mellem de fordømte Koraller og maasse endog i en falsk Canal, hvor de muligviis slet ikke fandt nogen Udvej og maatte vende om igjen.

Mr. Black syntes ikke at være saa ganske enig med ham heri. Den Canal, i hvilken de nu sejlede, syntes at være bred og god; Hindringer viste sig intetsteds, og mødte de virkelig saadanne, fik de jo dog Tid nok til at falde af mod Syd og anløbe den egentlige Kyst af det australiske Continent. Desuden havde de her under alle Omstændigheder mest Haab om at blive indhentet af et eller andet Skib. Men Capitain Dilytt, der havde omtrent tre fjerdedeels Flaske Brandy i Hovedet, holdt fast ved sin engang udtalte Mening, og da de atter saae sig lige over for en tynd, med grønne Buske bevoxet Ø, fik den anden Styrmand Befaling til at falde mere af, og lade de Banker, der laa forude, blive liggende tilhøjre.

Da det i det Hele taget ikke kunde gjøre hverken fra eller til, hvilket Farvand de i det Hele taget benyttede, thi alle tre løb ud i det indiske Ocean, havde Maten heller ikke noget derimod, og nu tog Baaden en sydvestlig Cours, der snart bragte den ind i en ganske aaben og bred Canal og syntes ikke længer at lægge den rinaeste Hindrina i Veien for deres videre Rejse.

Efter deres Kort befandt de sig her paa den yderste Nordspids af Australien, Cap York, som de ogsaa troede at kunne øjne i Syd, idetmindste saae det ud der som en lang Stribe Land, men der laa ligesom en Taage over det, og henimod Solens Nedgang maatte de kaste Anker, eller lande paa en af de smaa, omkringskrøede Sandøer, da de ved den nedgaaende Sols Straaler paa Bandspejlet ikke længere kunde see, om en eller anden Korallbanke lurede under Overfladen. De anløb derfor en af de nærmeste Øer, hvor de idetmindste kunde tænde dem en Fld af de Buske, som sparsomt voxede der, for at faa varmt Vand til The eller Grog. De sov ogsaa bekvemmere i det varme Sand, end i Baaden, hvor man ikke engang var istand til ordentlig at kunne udstrække sine Lemmer.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Lørdagen den 28de October 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

I.

Barkassen.

(Fortfat.)

Da de vaagnede den næste Morgen, fandt de, at de laa højt og tørt oppe paa Sandet. De havde forsømt Floden og vare blevne fiddende. Der var saaledes ikke andet at gjøre, end taalmodigt at vente paa den tilbagevendende Flod,

thi det vilde have været vanskeligt, ja maaske endog umuligt at flæbe den tomme Barkasse over Sandet, og desuden maatte de først aldeles have tømt den. Hvad gjorde ogsaa et Par Timers Udsættelse — de havde Levnetsmidler og Vand i saa tilstrækkelig Qvantitet, at de idetmindste kunde holde ti til tolv Dage ud dermed, de havde Viin og Brandy for fire Uger, og efter de sidste Strabadser kunde en kort Hvile slet ikke være afvejen.

Med Floden bleve de ogsaa flot igjen og kunde nu fortsætte deres Vej, der endnu samme Aften ved en meget svag Brise idetmindste bragte dem det første Fastland i Syne. Efter den Observation, som Mr. Blacé stillede Klokken tolv om Middagen, maatte det Land, der laa for dem, være Cap York, den nordligste Spids af Australien, men de holdt sig i tilstrækkelig Afstand derfra, for ikke at blive forulempede af de Sorte, som maaske strejfede om der.

Derfra havde de Golfen ved Carpentaria tilvenstre og fuldstændigt frit Vand. Mr. Blacé talte endnu engang indstændigt om at holde mere nordlig, thi han paastod ikke med Urette, at de kun i den Retning kunde haabe at træffe et gennem Torresstrædet sejlene Skib, da disse for det meste undgik den langt vanskelige Sydpassage; men Capitain Dilytt vilde ikke. Han angav heller

ikke nogen Grund, men sagde blot, at han holdt det for bedre, naar de bleve ved den australiske Nordkyst, og da han unegtelig havde Overcommandoen, maatte hans Folk adlyde ham, — men tilfredse vare de ikke dermed.

Havde Vejret seet truende ud, vilde Capitainens Forsigtighed maaske nok have kunnet forsvares, nemlig i en aaben Baad at holde sig saa meget som muligt i Nærheden af Kysten, for der, i Nødsfald, at søge Beskyttelse bag et eller andet Forbjerg og lade Stormen bruse forbi. Himlen var imidlertid klar og blaa, Vinden neppe stærkere end en almindelig frisk Brise, og Maten rystede ogsaa misfornøjet paa Hovedet. Men Capitain Dilytt, der aldrig afstod fra det, han engang havde bidt sig fast i, blev ved hvad han havde sagt, og lod nu holde lige over mod Golfen ved Carpentaria, for først at faa Land i Sigte og derpaa sejle langs Kysten.

Forøvrigt behøvede de rigeligt tre Dage for at komme til Golfen, uden at lægge bi om Matten, thi efter Kortet havde de her fuldkommen frit Vand og ingen Klipper eller Sandbanke mere at befrygte, før de naaede Cap Arnheim, mod hvilket de nu styrede i lige Retning. De holdt ogsaa ganske nøjagtigt Coursen, men aldeles ubekjendte med Strømningerne i disse Bunde, maatte de i ethvert Tilfælde være satte formeget mod

Syd og altsaa drevne ind i Golfen, thi da Morgenen gryede den fjerde Dag efterat de havde passeret det egentlige Torresstræde, opdagede de aldeles mod Forventning Land paa deres højre Haand, istedetfor paa deres venstre, hvilket Capitain Dilytt strax paastod maatte være Westjøløen, og at Australiens Nordkyst laa længere mod Syd. Men da de endnu i nogen Tid beholdt denne Cours, fandt de, at de ikke havde med nogen lille Ø at gjøre; det saae snarere ud som fast Land, og Capitain Dilytt fulgte endelig denne gang Styrmandens Raad at lube noget mere op og beholde Den eller Fastlandet, hvad det nu var, paa Bagbords Side.

Det viste sig ogsaa, at Maten havde havt fuldkommen Ret, thi de bleve ved at sejle til om Middagen Kloffen tolv, uden at finde en Udgang mod Vest, og da de Kloffen tolv toge deres Observation, viste det sig, at de endnu maatte være idetmindste fem til sex engelske Meil fra det egentlige Cap.

Men med alt dette havde de nu forsømt en lang Tid og det Værste var, at de i det varme Vejr havde brugt mere af deres Vandforraad, end de egentlig skulde. Capitainen drak uophørlig — først Brandy og derpaa for at slukke den derved fremkaldte Tørst, Vand. En rigtig Inddeling af deres lille Forraad blev derved gjort

umulig, thi man kunde som Følge heraf heller ikke negte Folkene at bruge saa rigeligt af det Materiale, der ved et Skibbrud tilhørte dem alle lige meget, som de følte Tørst til. Men Maten vidste nøjagtigt, hvor lang en Vej de endnu havde at tilbagelægge, og at de lige saa lidet turde gjøre Regning paa at finde Vand paa den Kyst, langs med hvilken de sejlede. Det var jo netop formedelst Vandmangel, at man havde forladt og opgivet den engelske Coloni i Golsen ved Carpentaria.

Dertil kom endnu, at — maasse ved Landets Nærhed — Binden næsten ganske tog af og knapt udfyldte Sejlet. De kom kun meget langsomt afsted, og dersom der her, og i den frygtelige Hede, skulde indtræde fuldkommen Bindstille, kunde de saa det meget besværligt. En anden ubehagelig Opdagelse var den, at de afgjort havde Strømmen imod sig, hvilket de rigtignok ikke kunde bemærke, saalænge de vare i frit Vand. Men jo nærmere de kom Landet, desto tydeligere blev det, og tilsidst kunde de ikke skjule for sig selv, at de næsten ikke kom af Stedet. Men hvorledes vilde det saa gaa, naar de her og med den tunge Barkasse, maatte gribe til Marerne.

Capitain Dilytt syntes kun at bryde sig meget lidet derom — han vilde jo dog ikke være kommet til at ro, thi det var Folkenes Sag, og med

Stewarden ved Siden af sig, der maatte blande ham det ene Glas Brog efter det andet — den ublandede Brandy syntes dog at angribe hans Hals altfor meget, bortsov han den halve Tid og lod derpaa Solen skinne paa sit allerede rødbrændte Ansigt den øvrige Deel af Tiden.

Endelig naaede de henimod Aften det egentlige Cap og dermed det nordvestlige Hjørne af Golfen, men det Mr. Black havde frygtet for, skete virkelig nu — Vinden sov fuldstændig ind og vaagnede kun igjen, omtrent to Timer efter Solens Dpgang, til en svag, neppe mærkelig Brise, med hvilken de nu ogsaa, begunstiget af Strømmen, der brød sig ved Cap, langsomt sejlede langs med den mørke Strandbred. Men ogsaa denne svage Brise døde henimod Morgenen, og da Solen endelig steg op over Havspejlet, laa Søen død og ubevægelig som smeltet Bly — og næsten ligesaa varm rundt om dem.

Nu var der ikke længere noget Valg, Folkene maatte gribe til Marerne, og dette udpressede mangt et Suf af den dovne Steward, da han maatte tage fat paa det uvante og i dette Klima dobbelt svære Arbejde. Og hvor langsomt bragte de ikke trods dette Vaaden fremad — hvor skrækkelig langsomt. Søfolkene, der ikke vare fjendte med det Lands Natur ved hvis skovbeflædte Bredder de sejlede, fastede længselsfulde Blik

derover. Der fandtes Skygge, og i Skoven i ethvert Tilfælde Kilder med frisk, sprudlende, koldt Vand, ved hvilket de kunde have forfrisket sig. Hvad gjorde det, om de kom en Dag tidligere eller sildigere over til de ostindiske Der.

Capitainen maatte have lignende Tanker. Han var vaagnet og sad oprejst paa sin Matrasse, hvorfra han stirrede over paa den skovbeklædte Strandbred. Men han kunde efter al Sandsynlighed endnu ikke tydelig kjende den — det maatte formodentlig glimte for hans Øjne; han stak derfor sin Haand ud af Baaden, vaskede sine Øjne med Søvand, og derpaa Hovedet, i Særdeleshed Panden, der ordentlig brændte. Uvilkaarligt og af gammel Vane strejfede hans Blik med det samme Sejlet og Horizonten saavelsom Himlen — men Sejlet hang slapt ned fra den lave Mast, paa Himlen var der ikke mindste Skygge af en Sky at see, og i Horizonten hverken Sejl eller Land, med Undtagelse af et Par smaa, lyse Sandøer, der laa ligeover for Cap.

„Hør engang, Mr. Black,“ sagde Capitainen, efter et længere Ophold, som han havde brugt til fuldstændigt at samle sine Tanker, „det er en fordømt varm Plads her; hvorledes seer det egentlig ud med Vandet?“

„Meget flent, Capitain,“ sagde den første Styrmand, der om Natten havde truffet Aftale

med den anden, „vi have brugt meget i de sidste Dage, og da vi ikke veed, hvor længe vi forblive i Søen, kan fra i Dag af ingen af os faa mere end et vist Quantum daglig.“

„For Fanden,“ brummede Capitainen, „det manglede endnu. Jeg har jo dog sagt til det Kjødhoved af en Steward, at han skulde tage saa meget som muligt med ombord.“

„Der var ogsaa temmelig rigeligt,“ sagde Maten, „men i de første Dage er der formelig bleven ødslet dermed, og det maa ophøre, ellers ville vi allesammen komme til at dø af Tørst.“

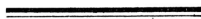
(Fortsættes.)

J. G. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Ndelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Lørdagen den 4de November 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

I.

Barlæsen.

(Fortfat.)

Capitainen svarede ikke strax, men saae atter en lang Tid stille og misfornøjet ud over Søen.

„At der heller ikke skal komme et eneste ford ... Skib,“ brummede han endelig, „som kunde bringe os bort fra denne affhyelige Plads.“

„Bed dette Bindsille,“ sagde Styrmanden, „ligge de ligeledes fast, og desuden ere vi ogsaa her ude af enhver Cours, som de kunne have. Havde De fulgt mit Raad, Capitain Dilytt, og ladet os holde mere nordlig, vilde vi have været sikke paa at træffe et eller andet Skib, thi De veed, at der var nogle, som forlod Sydney efter os og ligeledes vilde gaa igjennem Strædet. Men her vil neppe komme noget, og jo før vi kunne holde Coursen mod Nord, jo bedre.“

Capitainen vendte Hovedet mod Landet, men han havde endnu ikke nydt noget, han maatte først fylde sin Mund.

„Steward, hvor er Vandet?“

„Her, Capitain,“ sagde Maten, idet han rækkede ham en Flaske, som han allerede havde fyldt, „jeg har fordeelt Vandet i Morges. Enhver af os faaer en saadan Flaske om Dagen. Vi maa indrette os saaledes, at vi komme ud dermed.“

Capitainen kvalte en Sed mellem Læberne, men Mr. Blac sagde det saa roligt og bestemt, og han vidste at han var saa aldeles i sin fulde Ret, at han ikke godt kunde indvende noget derimod. Naar han som Foresat ikke selv gav et godt Exempel, hvad kunde han da vente af sine Folk? Men det var dog saa en egen Sag, at der ikke blev taget mere Hensyn til Capitainen.

Folkene roede langsomt videre, Tømmer-

manden afløste Stewarden, fordi Capitainen vilde have ham hen til sig. De vare komne forbi den lille Arnhem-Bai og nærmede sig atter Landet, hvor man opdagede Høje og en med tæt Skov bevokset Strandbred.

„Og skulle vi ikke holde mere mod Nord, Capitain Dilytt?“ spurgte Mr. Blacq igjen.

„Lad os først engang see, hvorledes Landet seer ud,“ sagde Capitainen; „derovre maa der dog et eller andet Sted findes Vand. For Fanden, den næste Ø vi have er Timor, og der vil mangle forbandet lidt i otte Grader. Dersom vi ikke træffe noget Skib og beholde Bindstille, komme vi ved Gud i Djævelens Rjokken.“

„Men her paa Land finde vi intet Vand, Capitain, det kan De fuldkommen stole paa,“ sagde Maten; „jeg har et Par Dage før vi sejlede fra Sydney talt med en Landsmand, der har tilbragt et Aar i Carpentaria-Colonien. Det er et trøstesløst Land og Jordbunden ikke andet end Sand og Salt. Forøvrigt tør vi ikke engang fordrifte os til at forlade Kystens umiddelbare Nærhed, thi der strejfer flere Bander af Sorte omkring, og jeg har ikke Lyst til at falde i Hænderne paa dem.“

„Og have vi ikke Geværer og Munitioen hos os,“ sagde Capitainen mørk. „De frygter dog vel ikke noget af det sorte Paf?“

„Frygter,” sagde Sømanden foragtelig, „jeg frygter ikke for dem, men vil heller ikke til ingen Nytte løbe dem lige i Gabet, og duer i det Hele taget ikke meget paa Land. Saalænge jeg har blaat Band under mig, er jeg paa min Plads, med Buske og Træer vil jeg ikke have noget at bestille. Gjør De blot denne ene Gang, som jeg siger, Capitain; De skal faa at see, at vi ville træffe et eller andet Sejl, og ude i Søen faa vi sikkert ogsaa mere Vind. Her i Nærheden af det varme Land kan der jo ikke opstaa et eneste Lufttræk, dersom ikke en flyvende Storm fra Søen fejer over det, og,” tilspøjede han med dæmpet Stemme, „Folkene ville vel ogsaa blive kjede af at ro. Det er et haardt Arbejde i denne Hede.“

Medens Maten talte, havde Capitainen ikke vendt sit Blik fra Kysten, som nu ikke længer var saa meget langt borte. Han tog den lange Riffert, der laa ved Siden af ham, og undersøgte Strandbredden meget nøjagtigt.

„Jeg skal sige Dem noget, Mr. Blad,” afbrød han endelig Taussheden, „vi ville dog først bese Kysten noget nøjere, hvilket vi her kunne gjøre i al Bequemmelighed.“

„Det troer jeg nok, naar vi vide os Armene af Led med den fordømte Koen,” sagde Stewarden, men klogeligt ganske sagte hen for sig.

„Finde vi da,” vedblev Capitainen, „at den

overalt har den samme bakkede Character, uden noget virkeligt Indsnit, ligesom her, at der saaledes, efter al Formodning, ikke udmunder nogen Flod i Søen, godt, saa har jeg Intet derimod, saa ville vi holde Deres Cours mod Nord. Men viser Landet tværtimod Indsnit af en Flod, hvilket man, det maa De indrømme mig, meget godt kan see fra Søen, saa har jeg i Sinde først at fylde vore Vandtønder der, og saa kunne vi i al Sikkerhed holde hen mod det indiske Archipel."

„Men, Capitain Dilytt,“ sagde Mr. Black, „De synes ikke at kjende Landets Character. En Flod gavner Dem ikke det mindste her, thi alle de Floder, der selv i New-South-Wales udmunde i Søen, have kun Vand saa langt op, som Ebbe og Flod naaer, og Vandet er enten ganske saltagtigt eller dog i ethvert Tilfælde brakket, og saaledes ikke drikkeligt.“

„Det er Snak, Mr. Black,“ svarede hans Foresatte; „Brakvand kan kun frembringes ved en Forening af sødt og salt Vand; De indrømmer altsaa selv, at der højere oppe findes sødt Vand.“

„Jeg siger i New-South-Wales.“

„Det vil ikke være anderledes her. I ethvert Tilfælde gjøre vi Forsøget; thi jeg vil ikke sætte mit Mandskabs Liv og Sundhed paa Spil ved med et Fingerbøl fuldt af Vand at holde ud i

den aabne Sø, da vi her have Skovland og Bjerger i Læ."

Maten traf paa Skuldbrene og svarede intet videre. Capitainen var Overbefalingsmanden og havde følgelig som saadan ogsaa Ansvaret for Alt, hvad der senere kunde indtræffe. Han havde gjort sin Pligt og saaledes Intet senere at bebrejde sig.

Barfassen nærmede sig bestandig mere og mere Kysten, ved hvilken de allerede kunde kjende den lette, men mærkelige Brænding. Strandbredden syntes virkelig at være bedækket med tæt Skov lige ned til Havspejlet, og kun en meget smal Strimmel Coralsand traf sig hen mellem Skoven og Strandbredden. Nogle Høje viste sig ligeledes tyndt bevogede, andre, men længere borte, vare nøgne, maaske ligesom det hele omkringliggende Land, der kun ved den bestandig fugtige Strandbred vidnede om en yppigere Vegetation.

Capitainen lod ikke til at have fundet synderlig Behag i Kystens Udseende, thi han gjennemgik atter og atter med Rifferten den hele Strækning, uden at dvæle længe paa noget særegt Punkt.

Binden havde nu aldeles tabt sig, det var ogsaa muligt, at den havde vendt sig mere mod Sydøst, og derved blev opholdt af Bjergene eller

Højene, men intet Lustpust viste sig, og Solens brændende Hede havde truffet Blærer paa det roende Mandstabs Hals og Arme. Men hvad skulde de gjøre? Blive liggende her og vente paa at Vinden skulde komme igjen, kunde de ikke, thi derved vilde de kun have forværret deres Stilling, idet de fuldstændigt opbrugte deres Vandforraad. Der blev altsaa intet Andet tilovers for dem, end netop at ro saalænge de endnu havde Kræfter dertil.

Stewarden maatte nu ligeledes tage sin Part med, og selv den anden Styrmand afveylede regelmæssig med Folkene, medens Mr. Black blev ved Roret. Kun Capitain Dilytt brød sig ikke om Noget, betragtede blot nu og da Landet gjennem en Riffert, og drak, da der maatte spares paa Vandet, saa meget mere Brandy.

Imidlertid havde de passeret den lille Melville-Bai og seilede nu om den nordvestlige Spids af den. Da opdagede Capitainen, lige ved Solens Nedgang, et Indsnit i det faste Lands Bjerger, hvorved naturligtviis hans Overbeviisning om, at der maatte findes ferskt Vand derovre, blev endnu mere bestyrket. Rigtignok turde de ikke fordriste sig til at anløbe den fremmede Kyst ved Nattetid; men han besluttede heller ikke at forlade denne Plads, før de havde overbeviist sig om Alt. Der fandtes enkelte smaa Der rundt om, og han lod

derfor Folkene ro i Aftenkølingen til Kloffen otte eller ni, og bad derpaa meget høfligt, men bestemt Mr. Blad at styre hen til en af de nærmeste Sandbanker og lægge til der for Natten. Den næste Morgen vilde de da tage Bestemmelse om, hvad der videre var at gjøre og hvilken Cours de skulde tage.

(Fortsættes.)

J. G. Galvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Sukkervarefabrikant E. A. Mønsted.

Konditor H. W. Mønsted.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 46.

Lørdagen den 11te November 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

I.

Barbasjen.

(Fortsat.)

Mr. Blac var ikke tilfreds med dette. De maatte hellere have benyttet den kølige Nat til at komme et dygtigt Stykke bort fra Kysten, men desuagtet svarede han ikke et eneste Ord, forandrede blot Coursen, og snart laa de, med

Bougen i Sandet, ved en af de smaa Banker, hvor Folkene sprang fornøjet i Land, for atter engang igjen at kunne udstrække de næsten sammenknugede Lemmer.

II.

Søgen efter frisk Vand.

Paa den nordligste Side af Bankens højeste Punkt voxede rigtignok nogle Buske, og Matroserne havde ingen ringe Lyst til at tænde sig en Ild deraf, men det forbød Mr. Blacé dem paa det Bestemteste, thi fandtes der virkelig paa Fastlandet og i deres umiddelbare Nærhed fjendtlige sorte Stammer, var det just ikke nødvendigt at de før Tiden behøvede at underrette dem om deres Ankomst, da Ilden maatte kunne sees fra hele Kyststrækningen.

Selv Capitainen satte et suurt Ansigt op til dette Forbud. Han havde ligeledes glædet sig til varmt Vand, for at kunne lave sig en anstændig Grog med sin Part Vand, som han havde opsparet særlig for denne Aften; men han vilde heller ikke gjerne give en Modbefaling, og tav derfor stille. Fandt de Vand i Land, hvilket han intet Djeblif tvivlede om, haabede han under alle Omstændigheder den paafølgende Aften at kunne

Lægge til ved en af de smaa Øer, og i saa Fald behøvede de ikke længere at bryde sig om de sorte Slyngler i Land, han var idetmindste bestemt paa at ville have sin varme Grog.

Saaledes tilbragte de Natten meget godt og sov fortræffeligt i det varme Sand og den milde Luft under denne Brede. Af Insecter bleve de heller ikke generede, og var der noget som endnu manglede dem, da var det maasse en frisk kold Kilde, for engang igjen at kunne drikke sig rigtig mæt i Vand. Men derovre laa jo Landet; Capitainen syntes at være tilbøjelig til at ville sejle derhen, imorgen ganske tidlig kunde det maasse ogsaa lykkes dem, og derpaa gif det over til det ostindiske Archipel — dersom blot ikke den fordømte Koen havde været.

Alle maatte imidlertid ikke overnatte paa Sandbanken; Mr. Black vilde ikke have det. To af dem maatte sove i Baaden, da man aldrig kunde vide, hvad der muligen vilde ske, thi Maten syntes at tiltro de sorte Beboere paa denne Deel af Jorden alle mulige Sletheder. Ja, han beordrede endog en Mand til at holde Vagt, og det saaledes, at de bleve afløste hver Time. Han vilde selv overtage den sidste Vagt om Morgenens, da de vilde, naar de havde et Angreb til Hensigt, næsten hver Gang opsatte det til lige umiddelbart før Morgendæmringen, og han tiltroede ikke de Andre noget rigtigt Blik for en saadan Fare.

Desuden var det ogsaa nødvendigt at lade en Mand være paa Post, for at holde Barkassen flot, at den ikke i Ebber skulde komme højt og tørt op paa Sandet, og da med sin ulige Ladning kunde faa et Læf. Forøvrigt viste Matens Beskymringer sig med Hensyn til de Sorte at være ganske ugrundet, thi de bleve ikke generede i mindste Maade, og intet forraadte hele Natten, at der vidt og bredt fandtes andre mennekelige Væsner end de. Ja selv da Dagen brød frem, undersøgte Mr. Black med sin lange Riffert omhyggeligt hele Strandbredden, men forgjæves, intetsteds viste sig en opstigende Røg, og ligesaa lidet var der ellers noget at opdage paa hele Kysten. Maaske var denne lille Halvø, som den maatte være efter Kortet, for Djeblikket aldeles ubeboet, thi at Australiens vilde Stammer ikke havde noget blivende Opholdssted og vandrede fra Sted til Sted, vidste han godt.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Oppartningskone, Enke efter Arbeidsmand
Sverisen, Amalia.

Extrakt

af

3die Avertals=Regnskab 1876

for

det forenede Understøttelses=Selvskab.

Indtægt.

	Kr.	
1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. N.	4,550	≡
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal	637 Kr. 41 Øre	
anbiist for dette Kvartal	40 " " "	
	677 Kr. 41 Øre	
deraf er indkommet	265 Kr. 25 Øre	≡
Restance, ultm. September d. N.	412 Kr. 16 Øre	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 88de Aargang, Nr. 27—39 inkl.	1,581	
4. Renter:		
1/2 Aars Rente til 1ste September d. N. af £ 9100 — £ 182 à 18 Kr. 16 Øre	3,305	≡
Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal	1,136 Kr. " Øre	
anbiist for dette Kvartal	3,828 Kr. " Øre	
	4,964 Kr. " Øre	
deraf er indkommet.	3,932 Kr. " Øre	≡
Restance ultm. September d. N.	1,032 Kr. " Øre	
Kr.	13,633	≡

Kjøbenhavn, den 30te September 1876.

Dereensstemmend

B. Petersen.

D. F

Udgift.

	Kr.	Øre
— Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal.	" Kr. "	Øre
anviste for dette Kvartal.	2,785 Kr. 50	Øre
	<u>2,785 Kr. 50</u>	<u>Øre</u>
udbetalte i Kvartalet.	2,785 Kr. 50	Øre
uaffordrede ultm. September d. A.	" Kr. "	Øre
— Lønninger	1,445	"
Andre Administrationsomkostninger.	137	85
— Ugebladets Trykning	406	"
— Gratifikationer	"	"
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. "	Øre
deraf udbetalt	" Kr. "	Øre
uaffordrede ultm. September d. A.	<u>" Kr. "</u>	<u>Øre</u>
Afdrag paa Laanet i Banken	5,000	"
Renter af do. i do.	63	38
Saldo, Kassebeholdning, ultm. September d. A.	3,796	21
heraf i Sparekassen 100 Kr.		
	<u>Kr.</u>	<u>13,633 94</u>

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

— Kassekontrollen.

—n. C. N. Laurrup.

N. Em. Larsen.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Lørdagen den 18de November 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 7de December 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtskjselskabet's Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

- 1 Administrator,
- 1 Revisor og
- 3 Repræsentanter, der ville have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 11te Novbr. 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

II.

Søgen efter frist Vand.

(Fortsat.)

J saa Tilfælde vilde rigtignok et Besøg paa dette Land, for om muligt at finde Vand, ikke være forbunden med ringeste Fare, om end Maten, efter det han havde hørt om Landet, kun lovede sig lidet Udbytte deraf. Men Capitainen vilde det, og det var ogsaa forsaavidt godt, da man derved undgik siden at gjøre sig Bebrejdelser for ikke at have forsøgt det Yderste for at fornye deres

meget sammensmeltede Vandforraad. Rigtignok forsømte de derved en heel Dag af deres Fart, men han trøstede sig med, at der heller ikke denne Morgen var den ringeste Brise. De havde dog igjen maattet tage fat paa Aarerne, og der er Intet, som Søfolk hade mere, end at drive en Baad frem paa denne Maade.

Capitain Dilytt havde imidlertid hørt roligt paa alt dette og hverken bekymret sig om Bagt eller nogetsomhelst andet. Paa sin Madras, som var trukket op paa Sandbanken, drak han endnu om Aftenen sin „stive“ Grog og røg sin korte Pipe, derpaa trak han et tyndt uldent Tæppe over sig, for at holde Natteduggen borte, og sov roligt til Solen den næste Morgen steg op over Horizonten og Mr. Blæk vækkede ham, da de ikke turde spille et eneste Djeblif mere.

Deres Frokost var snart nydt, thi da der denne Morgen blev spist koldt, behøvedes der ikke lang Tid for at faa det færdig; Barkassen var ligeledes, ved Matens Omsorg, bleven holdt flot, og da Alle igjen havde indtaget deres Pladser, roede de hurtigt og villigt henimod Landet.

Mr. Blæk stod foran i Baaden med Rifferten og undersøgte Kysten, medens Capitain Dilytt denne Morgen selv havde grebet Roret, for at holde henimod det Sted, som han allerede havde lagt Mærke til den foregaaende Aften, og som,

saavel efter de omliggende Høje, som efter Buskene paa Strandbredden, nøjagtig havde Udseende af, at en eller anden lille Strøm maatte løbe ud i Havet.

Jo mere de nærmede sig Landet, desto tydeligere traadte dette frem, og da de befandt sig ligesom Stedet, opdagede de Mundingen af en omtrent hundrede Skridt bred Bugt, der gik heelt ind i Landet.

„Naa, Mr. Blad,“ sagde Capitain Dilytt, der nu havde overladt Roret til den anden Styrmand og var traadt hen til Maten; „hvad har jeg sagt Dem? Er det maaske ikke en Flod? Dersom vi havde fulgt Deres Raad, svømmede vi nu ude i Søen og arbejdede os af alle Kræfter ind i dette Bindstille, indtil Folkene tilsidst bleve ærgerlige og trætte og ikke kunde mere.“

„Jeg vil oprigtig ønske, Capitain Dilytt, at De havde Ret,“ sagde Maten; „men endnu er det ikke afgjort, thi det kan lige saa godt være en lille Bugt?“

„Hvorledes, troer De det endnu ikke?“ sagde Dilytt gnavent.

„Her staaer altfor mange Mangrovebuske,“ sagde Styrmanden, trækkende paa Skuldrene; „de kunne ikke trives i sødt Vand, men det kan dog være muligt, at vi et Stykke oppe i Bugten kom til en Kilde. I ethvert Fald maa vi gjøre For-

løget, og ville saaledes snart faa at vide, hvorledes det forholder sig."

Nu blev der ikke talt et eneste Ord mere, thi det lille Fartøj holdt lige mod Mundingen, og Mr. Blacq rystede blot sagte paa Hovedet, da han saae overbord, og paa Havbunden, i det Høieste paa to Fods Dybde, kunde kjende Korallbankerne, som her trak sig lige over den lille Bugt. Korallerne, saavel som Mangroven eller Mangeltræet, kunne nemlig ikke taale det søde Vand, og Mundingen af en større Flod var det heller ikke, thi ellers vilde Indsejlingen under alle Omstændigheder have været meget dybere. En lille, fattig Rilde kunde naturligviis ikke have saa megen Indflydelse, men dog været tilstrækkelig til at forøge deres Vandforraad.

Men da de naaede Bugten, blev en langt større Opmærksomhed nødvendig, og det saa meget mere, som der maatte passes paa, om de ikke her i det Indre, trods den Omstændighed, at de i Morges ikke havde opdaget nogen Røg, dog traf paa de Indsødtes Canoer, der vilde findes paa dette Sted, saafremt de i det Hele taget havde været ved denne Kyst. Men der viste sig ikke fjerneste Spor til noget; tvertimod hang de elastiske, lange Grene af det vidunderligste Træ i Berden, Mangroven, overalt i tætte, næsten uigjennembrængelige Fjests ned paa Vandspejlet, og Mr.

Blad kunde ikke opdage en Blet, hvor en lille Baad vilde have været i Stand til at lande. Neppes en Cano vilde have kunnet arbejde sig ind i denne Vegetation, følgelig maatte Nabningen i denne Løvlabrynth være at søge højere oppe.

Baaden fulgte langsomt sin Cours, og de kunde allerede see, at Bugten, saafremt Jndsnittet ikke gjorde nogen Bøjning deroppe, vilde gaa en Miil ind i Landet. Capitainen syntes heller ikke videre om Bugtens Udseende. Han kjendte ligeledes meget godt den Egenstabs hos Mangroven, at den ikke kan taale sødt Vand, men han kom ogsaa til at tænke paa, at han ved nogle Flodmundinger havde seet dem idetmindste saa langt, at Floden kunde naae dem og beskytte deres tusindfold i hinanden sammenslyngede Rødder, og hvorfor skulde det ikke ogsaa være Tilfældet her?

Baaden gled imidlertid stedse længere og længere ind i Bugten. Bag Manglarerne laa højere Land, thi man kunde tydeligt see en anden Træsforts mærke, skinnende Løv stikke skarpt af mod Mangrovens lyse Grønne. Men efter dette maatte Mangrovestriberne idetmindste være tredsindstyve til firsindstyve Skridt bred, og at de ikke kunde gjennembryde denne Strækning med nogen Baad, vidste selv Matroserne, thi de havde allerede ved den første Baadslængde sejlet sig fast i de elastiske buesformige Rødder. Ligesaa umuligt

var det at hugge sig en Vej gennem dem, da de fleste af disse Hindringer laa under Vandet.

De nærmede sig bestandig mere og mere den bageste Deel af Bugten, der imidlertid kun meget lidt forsnævrede sig. Ved Strandbredden syntes der at være en Mængde vilde Duer og Bapegøier, thi de saae flere Gange hele Sværme af disse, af hvilke de sidste sfrigende fløj fra Træ til Træ og ofte bedækkede hele Toppe af disse. Nu havde de endelig naaet den øverste Kant, uden ved nogenstomhelst Fordybning af Buskene at opdage videre Indsnit; de sejlede endog langsmed hele den øverste Strandbred, og da der ikke var andet at see end ene og alene Mangrovebuske, vilde Capitainen endelig gjøre det fortvilede Forsøg at bryde igjennem dem. Men det maatte de snart opgive, thi efterat de havde højet de nedhængende og let eftergivende Grene tilbage og stude det lille Fartøj derind, saae de et saadant Virvar af Rødder, Grene og Stammer, at det selv for en Cano vilde have været umuligt at trænge igjennem. De maatte nu sørge for igjen at bringe Barkassen i frit Vand, thi havde Ebben overrasket dem i Manglarerne, kunde de have været sikke paa at blive holdt fast i dette Virvar otte eller ni Timer.

„Netop som jeg tænkte,“ sagde Mr. Black tørt, da de igjen naaede den aabne Bugt; „intet

Band her, og jeg troer heller ikke, at vi vil finde noget, selv om vi marschere en heel Dagsrejse ind i Landet."

(Fortsættes.)

J. S. Galvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Slagtervend William Frederik Holmstrøm.

Bogmand Frandsens Datter, Mathea Gunild.

Metalarbejder Carl Senika Larsen.

Snedermester C. J. Dihver.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 48.

Lørdagen den 25de November 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 7de December 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtskjselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

- 1 Administrator,
- 1 Revisor og
- 3 Repræsentanter, der ville have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 11te Novbr. 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

II.

Søgen efter frist Vand.

(Fortsat.)

„De troer det ikke, Mr. Blac,” sagde Capitain Dilytt i et intet mindre end godt Humeur, „men De maa undskyldte, at jeg er af en anden Mening. Vi have rigtignok taget fejl, hvad denne Bugt angaaer, men jeg kan erindre at have læst, at de australske Floder ved deres Munding næsten alle have salt Vand, og først efter en kort Strækning op i det Indre danne en Række af Vandhuller. Disse ville vi ligeledes finde der.“

„Men hvorledes ville vi komme der, Capitain?“

„Gjennem Manglarerne her lader det sig naturligviis ikke gjøre. Vi maa i Søen igjen; hist henne eller strax hvor vi komme forbi i Morgen løber det højere Land lige ned til Stranden, og de Mangrovebuske, som staa der, ere ikke sex Fod høje og synes blot at staa ved Randen; vi kunne anløbe det overalt, og det skal øjeblikkelig ske.“

„Og derefter sende en Patrouille i Land?“

„Naturligviis.“

„Og naar den møder en sort Stamme?“

„Ja hvad saa? Have vi ikke vore Beværer og Munitiøn nok? Vi skulle give de sorte Hal-lunker Bæst, dersom de ere saa uforstammede at angribe os. Forøvrigt behøve vi kun at affyre et eneste Skud, og kunne da stole sikkert paa, at de ville være sporløst forsvundne i deres Bjerge. De holde virkelig ikke Stand.“

Mr. Blac traf paa Skuldrene; han vidste meget godt, at det ikke kunde hjælpe at sige imod, naar hans Foresatte engang havde udtalt en Mening. Capitainen kjendte nu hans Aufsuelse angaaende en Landing, og vilde han ikke følge den, kunde han ikke gjøre Noget ved Sagen. Capitainen bar da ogsaa selv ethvert Ansvar for Udfaldet.

Barakassen havde imidlertid paany vendt sig mod Indgangen. Folkene vare ikke rigtig tilfredse

med, at de havde gjort den forgjæves Vej i Bugten, men da Capitainen saa afgjort paastod, at de ikke langt derfra maatte finde Vand, begyndte de selv at tro det. Forøvrigt skulde de endnu en Gang i Land, og dette er bestandig en stor Tillokkelse for Matroser, især naar de ere blevne saa kjede af Skibslivet, som Tilfældet var her ombord paa „Boreas“ — rigtignok ved den samme Capitain. Under alle Omstændigheder var det en Afvevling, og da Søfolk i det Hele taget ikke tænke saa særdeles langt ind i den nærmeste Fremtid, brød de sig heller ikke meget om, hvorledes det vilde gaa siden. Saa lang kunde Væjen gjen- nem det indiske Ocean til de nærmeste Der da heller ikke være, og kom der kun engang igjen en Brise, saa at de kunde blive fri for den fordømte Roen, vilde de løbe hurtigt hen mod de herlige Der, som laa der mod Nord, og som forunderlig nok ved deres hele Vegetation stak saa mærkeligt af mod det fjerne Australien, at man ordenlig troede sig henfat i en ny Verden.

De toge nu raff fat paa Narerne for at komme hurtigt ud af den af Land omgivne Bugt, og det varede ikke en halv Time, saa gled Barkassen atter ude langs Strandbredden ved den svage, neppe mærkelige Brænding, indtil Capitainen vilde bestemme en Plads, hvor de skulde lægge til.

Rigtignok befandt de sig altfor nær under Land til at kunne faa et Overblik over Rysten, og at lade Folkene ro længere ud, vilde Capitain Dilytt heller ikke gjerne, thi de vilde derved spille en Mængde Tid og maasse have trættet sig til ingen Nytte. Den ene Blads var ogsaa lige saa god som den anden, og da de naaede et Sted, hvor Capitainen tæt bag Manglarerne og neppe tyve Stridt fra den egentlige Strandbred kunde see det dunkle Løv af nogle højtstammede Træer, og de lange spidse Blade af en Pandanusart, vinkede han ad den anden Styrmand, at han skulde styre derhen, og saa Minutter senere skurede den jernbeslagne Forstavn paa Koralsandet.

Bed Land vare de, saa meget var sikkert, og Mangrovebuskene stode ogsaa her saa tyndt og sparsomt, at de ikke længere kunde lægge dem nogen Hindring i Vejen; man kunde næsten være kommet igjennem overalt; men fremfor Alt maatte man nu bestemme, hvorledes Folkene skulde fordeles, for baade at gjøre et Strejftog i det Indre og ikke at lade Barkassen være uden Beskyttelse. Hvem vidste, om der dog ikke opholdt sig Sorte i Nærheden, især dersom der virkelig fandtes Vand; i saa Fald var intet sandsynligere, end at de med en, nu maasse skjult Cano, assøgte Rysten, hvorefter de i ethvert Tilfælde vilde føre Baaden med sig som et kostbart Bytte.

Capitainen selv var allerhelst bleven ombord, om ikke for andet, saa for sin Mageligheds Skyld, men han skammede sig ogsaa for Mr. Black, der syntes at frygte for, at der kunde være nogen Fare i Land. Han vilde vise ham, at han i det mindste ikke var bange, og dernæst tiltroede han heller ikke den Anden et saadant Terrainkjendskab, at han efter det bakkede Lands Udseende kunde bestemme det rigtige Sted, hvor en Bæk eller en Kilde løb, thi paa en virkelig Flod troede han nu heller ikke længer.

Bed at vælge iblandt Folkene var det i Særdeleshed vigtig at medtage saadanne, der forstod at omgaaes med Jldvaaben, og dertil ere egentlig Matroser sjelden brugelige, naar de ikke paa et Krigsskib ere blevne særdeles dresserede dertil. Bob erklærede paa Capitainens Spørgsmaal, at han tidligere havde skudt meget og kunde træffe et Maal, medens Jim meente, at han ikke kjendte stort andet til et Gevær, end at det kunde gaa af foran, naar man trykkede bag paa, og at et Gaandspiger var ham kjærere, thi med dette stod han for sin Mand. Tømmermanden vilde heller ikke kjende noget til Skydning, og Stewarden forsikkrede, da han mærkede, at han muligvis kunde blive benyttet til denne Kunst, at han vilde gjøre Alt, hvad man forlangte af ham, kun ikke affyre noget Gevær.

„Ja,“ sagde Capitain Dilytt, „dersom det er Tilfældet, saa ville vi benytte Dig som Transportstib til at bære Provisionerne, thi ombord er Du heller ikke til nogen Nytte. Altsaa, Jim, Du bliver i Baaden, thi vi maa lade en ordentlig Sømand blive tilbage der; Tømmermanden kan gjøre Dig Selskab, men jeg vil raade Eder ikke at komme Glaskerne for nær. Vi andre Syv ville da være fuldkommen tilstrækkelige til at gjøre den korte Tour, og, Jim, saasnart vi have sat Foden paa Land, skyder Du Baaden fra og roer et lille Stykke ud i Søen, hvor Du da kan lade det lille Anker falde. Skulde J her saa Dje paa de Sorte, skjøndt jeg ikke troer, at vi have de Carnailler i tyve Miles Omkreds, saa skyder Du et Skud; Du kan dog vel affyre et Gevær?“

„Ja, Capitain, det kan jeg, og ogsaa lade det igjen; men med at træffe er det noget usikkert.“

„Naa, det gjør ikke noget; hold kun hen efter den Retning, hvor Du bemærker noget, og sørg saa for, at J blive flot, for at de ikke skulle svømme ud til Eder.“

„Men, Capitain Dilytt,“ sagde Mr. Black, „vil De ikke lade Mr. Owens blive tilbage? Vi Sex ere ogsaa nok, og dersom der skulde passere Noget med Baaden og vi mistede den, vilde jo Alt være tabt; thi jeg troer ikke, at noget Stib,

som vi kunne vente Hjælp af, kommer forbi denne Del af Kysten."

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Bagersvend Holger Falkenstjerne.

Smedesvend Ferdinand Falkenstjerne.

Bagersvend Frederik Hansen.

Bagersvend Heinrich Ulm.

Portner Hans Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kasserekontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Torsdagen den 2den December 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 7de December 1876, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentant-orsamling i Efterslægtsjelskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de
ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøt-
telseselskab, den 11te Novbr. 1876.

B. Petersen. D. F. Olsen. C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

II.

Søgen efter frist Vand.

(Fortsat.)

„Vi ere i det Hele taget kun sex Mand, Mr. Blac,” sagde Capiteinen; „thi Stewarden kunne vi ikke regne for noget; Jim og Lømmemanden forstaa særdeles godt at omgaaes med en Baad og ville forøvrigt ikke have andet at bestille end ordentlig at hvile sig. Flere Døve kunne vi ikke godt undvære. Jim, tag og splids hurtigt to og to af de tomme Brandyflasker sammen, saa at en-

hver af os kan hænge et Par om Halsen. Ere alle Geværerne i Orden?"

„Jeg har selv efterseet dem i Morges. Men det var maaske sikkrere først at affyre dem, dersom vi ikke gjorde for megen Larm dermed.“

„Det er heller ikke nødvendigt; de ville nok gaa af eller maaske snarere slet ikke blive brugte — det er kun for ikke at gaa ubevæbnede i Land. Du, Stewart, pakker imidlertid to Flasker Vand, tre Flasker Brandy og saa meget Brød og Rjød sammen, som til et Par Maaltider — mere behøve vi ikke. Maaske ere vi ogsaa tilbage inden Middag, men det er dog sikkrere. Mr. Black, vil De hænge den store Riffert om Dem, jeg vil tage mit lille Teleskop.“

Maten tøvede — Capitainen havde rigtignok Ansvaret for Alt, hvad der angik Skib eller Mandskab, men hvad kunde det hjælpe dem, dersom der virkelig tilstødte Baaden en Ulykke? At han aldeles ikke kunde stole paa Tømmermanden, vidste han. Han var en falsk, spytslikkerst Karl, der bestandig snakkede Capitainen efter Munden, forøvrigt udhygtig og doven til ethvert Arbejde og saa forhadet blandt Folkene, at ingen undtagen Stewarden vilde omgaaes ham. Jim var derimod en udmærket Matros, men desværre ogsaa, saa snart der gaves den ringeste Lejlighed, hengiven til Drik — og vilde han undlade at benytte sig af

Lejligheden heri Baaden? — Nejpe Men Mr. Black havde altfor meget af en Sømand hos sig til længe at hengive sig til en saadan Frygt. Han kjendte rigtignok den Fare, i hvilken han befandt sig, bedre end Capitainen og undervurdere den ikke; men, for F—, Capitain Dilytt løb jo samme Mexico som han, og vilde han absolut gaa letfindigt tilværks, nu vel, saa maatte han ogsaa senere betale sin Part med af Gildet.

De fornødne Forberedelser vare snart trufne. Folkene havde jo faaet deres Geværer eller Skibssabler leverede. Enhver fik nu tolv Patroner og de tvende Flasker til at hænge om Halsen, for strax at medtage et Vandforraad, og Capitain Dilytt belæsejede nu den ulykkelige Steward ikke alene med de bestemte Provisioner, men ogsaa med sex tomme Flasker, for at bringe dette Quantum til dem, der bleve tilbage i Baaden — blev det for tungt, kunde senere Folkene bære det — og derpaa gav han ham endnu, da de vare komne i Land, sit eget Dobbeltgevær, da han, som han sagde, maatte have Hænderne frie for Riffertens Styld.

„Naa naa,“ stønnede Stewarden sagte hen for sig, da han ogsaa fik denne Byrde, „det mangede endnu, og i denne Hede — havde jeg vel dog ikke sagt, at jeg ikke kunde flyde. Gid Fanden

have hele Søværnet, naar det ogsaa hører til med, at man i Land skal være et Muulæsel."

Men alt dette hjalp slet ikke, Capitainen tog ingen Notice af ham, og neppe ti Minutter efter satte det lille Tog sig i Bevægelse, brød igjennem det smalle Manglarebelte og naaede snart efter højere liggende og tørt Land, hvor ogsaa Understoven, formedelst de stærkt løvfulde ranke Træer blev holdt nede, og de kunde saaledes rask marschere videre fremad.

Mr. Black, der allerede engang havde tilbragt et Aar i Australien og der saa temmelig var bleven bekendt med de forskjellige sorte Stammers Sædvaner, saae imidlertid opmærksomt paa Jorden, om han dog ikke et eller andet Sted kunde opdage Spor af en Indfødt, men der var intet at bemærke, og dersom de virkelig skulde opholde sig i det Indre, syntes de endnu ikke at være komne ned til denne Deel af Havkysten. Hvad skulde de ogsaa her? — fiske, hvor de øjensynlig ikke havde nogen Cano, eller jage — men her gaves vel ikke noget Bildt, med Undtagelse af de vilde Fugle og Skovfrugter.

En af Folkene — Rokken — bukkede sig og tog en Frugt op; den saae næsten ud som en stor Blomme, og smagte, da han forsigtigt tog den i Munden, delikat, og slukkede, skjøndt den just ikke var sastrig, dog fortræffelig Tørsten. Nogle

Skridt længere borte fandt de nu ogsaa Træer, af hvilke Binden havde nedblæst saa mange Frugter, at de næsten bedækkede Jorden. Men desværre vare Myrerne allerede faldne over dem og havde været saa virksomme, at der kun fandtes saa gode iblandt dem. Kun de, der overmodne i den sidste Tid vare faldne paa Jorden, vare endnu uberrørte og da virkelig ogsaa saa søde som Sukker, og med en Smag ligesom Dadler. Folkene fyldte, medens de gik, deres Sommer dermed, for at spise dem undervejs.

Capitainen havde et lille Compas hos sig, tog sin Retning efter dette og besluttede at flaa ind paa en Cours, der maatte bringe dem omtrent hen bag Manglarerne i Bugten, fordi han nu en Gang havde sat sig i Hovedet, at der under alle Omstændigheder maatte findes en Bæk. De kunde ogsaa temmelig uhindret holde denne Retning, thi dette Bustads stod dem her aldeles ikke i Vejen, og Straaningen af den Række Høje, som viste sig hithenne, antydede desuden selve Stedet. De vare ogsaa, nøjagtig holdende denne Streg, neppe komne to hundrede Skridt frem, før Skoven pludselig lysnede sig — enten laa der en Sø eller ganske aabent Land, og nu ilede de raff afsted for at naae dette Sted.

Det varede heller ikke længe; Landet gik opad, og de naaede saaledes ikke alene Skovens

Grændse, men ogsaa tillige næsten enhver anden Vegetation. Kun sparsomt Græs voxede hist og her og Landet bestod af et guulagtigt, tørt Leer, af hvilket der hist og her ragede Sandsteensblokke af samme Farve monotont i Vejret. I det Hele taget var det et temmelig trøstesløst Syn, der ikke i mindste Maade lovede noget Vand.

Bjergene i Baggrunden — ja Bjerger kunde man egentlig ikke kalde dem, snarere fløstede Højderygge — syntes kun at bestaa af sonderrevne Sandsteensklipper, der stode tørre og nøgne i Solen, og kun i omtrent en engelsk Mills Afstand opdagede Mr. Blæk med sin Riffert — paa et Sted, hvor en Kløft udmundede, en af disse vidunderlige australiske Planter, et saakaldet Græstræ, med buftet Straakrone, kort Stamme og en spydagtig Bært i Midten, en Plante, der ganske udtaler dette forunderlige Continents barokke Charakter, og egentlig hverken er Græs, Busk eller Træ, og dog har alle disse Arters Egenskaber forenede i sig.

„Og hvad nu?“

„Vi maa holde os mere tilhøjte, Mr. Blæk,“ sagde Capitainen, hvis sangviniske Forhaabninger syntes at tabe sig noget; „vi maa, da vi nu engang ere her, aldeles ikke opgive vor Søgen, uden i det mindste grundigt at have udforsket Omegnen. Lad os vende tilbage til Trærnes Skygge, der

marschere vi bedre og kunne undersøge den nederste Rand af Bugten. De kan dog intetsteds see noget til de Jndspødtte?"

(Fortsættes.)

J. G. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Snedker Christian Herman Petersen.

Stomager A. C. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Bennen.

Otte og firefindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Lørdagen den 9de December 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

II.

Søgen efter frist Vand.

(Fortfat.)

„Det forekom mig næsten engang før,“ sagde Mr. Black, „som om jeg bag Græstræet hist, over den ene Klippe saae noget bevæge sig; men da jeg saae nøjere til, var det forsvundet. Jeg troer heller ikke, Capitain Dilytt, at vi i denne Udørken

ville træffe nogle Sorte. Jeg veed virkelig ikke, hvad de skulle søge her og hvad de skulle leve af — med mindre det skulde være af det Bar Frugter ved Strandbredden."

„Saa meget bedre — jeg for mit Vedkommende længes ikke efter deres Bekjendtskab, thi de sorte Kjæltringer have ikke engang noget, hvormed man kan drive Byttehandel."

Nu blev der ikke talt videre, og den lille Trop trak sig snart efter hen i Skyggen af Træerne ved Kanden af Skoven, for at omgaa Bugten, hvis Indsnit de endog kunde kjende herfra. Men de behøvede ikke engang at tilbagelægge hele Vejen rundt om den; thi da de havde gaaet omtrent det Halve af Vejen, fik de et fuldstændigt Overblik over hele Landet, og at der ikke vilde findes mindste Vand, indsaae nu selv Capitainen.

Omtrent lige i Midten havde de naaet det højeste Punkt af den derværende Skraaning mod Søkysten; derfra sænkede Landet sig ned til en øde, ufrugtbar Sandørken, i hvilken der ikke engang syntes at være et Græsstraa. Der viste sig ikke andet end Sand og solbrændte, ordentlig glødende Stene, og ikke saa meget som en ussel Buss vidnede om mindste Spor af Fugtighed, lige ned til Skovstriben, der omgav Søen og fik sin Frugtbarhed derfra. Det Indre hidrog intet dertil, og med Haanden støttet til sit Gevær, blev

Dilytt staaende og oversaae med mørke, sammen-
trukne Øjenbryn det øde, trøstesløse Land.

„Det seer ikke ud til, Capitain Dilytt, som
som vi her skulle faa vore Glasfer fyldte,“ sagde
Mr. Blac endelig. „Jeg troer at det Bedste vi
nu kunne gjøre, er, saa hurtigt som muligt at
vende tilbage til Barkassen og igjen fortsætte vor
Bej. Det er mig forresten en fordømt ubehagelig
Følelse at vide de tvende Folk der alene i Baaden,
og jeg skal takke min Gud, naar jeg igjen føler
Blankerne under mine Fødder.“

„Det vil snart ske, Mr. Blac,“ sagde Capi-
tainen. „Men først maa vi dog undersøge Kløften,
ved hvis Munding Græstræet staaer — det kan
ikke være voret op uden Fugtighed, og maaske
finde vi der Alt hvad vi søge.“

„Det er idetmindste to Mil herfra, Capitain
Dilytt.“

„Ræppe; i Løbet af en halv Time marschere
vi mageligt derhen og kunne til Middag være
ombord igjen. Vi forsømme i det Hele taget ikke
noget, thi der bevæger sig ikke et Luftpust, og
kommer henimod Aften en frisk Brise, indhenter
vi det dobbelt igjen.“

Capitain Dilytt ventede heller ikke paa noget
videre Svar. Han havde nu engang sat sig i
Hovedet, at der maatte være Vand histovre og
gif derfor strax fra det Sted, hvor de befandt sig,

tilhøjre over i det aabne, solbrændte Land, saa at de efter at have marscheret omtrent et Dvarteerstid i en skraa Retning, atter fik Dje paa det enkelte Græstræ, der stod tilhøjre ligesom paa Post ved den tidligere omtalte Kløft.

„Hallo, Capitain Dilytt,“ raabte Mr. Blac nu pludselig til sin Foresatte, der gik foran ham, „her ere friske Spor af nøgne Fødder, og det synes at vi have dem i Nærheden.“

„Jeg for mit Bedkommende, Mr. Blac,“ sagde Captainen, „har ikke et eneste Djeblik tvivlet derom; men nu vil De sikkert selv indrømme, at Bandet ikke er saa langt borte.“

„Det er endnu ikke noget sikkert Tegn,“ sagde den første Styrmand; „thi der gives enkelte Stammer, der opholde sig i fuldkommen tørre Egne og trække det lille Behov af Vand, som de nødvendigt bruge, af Røderne af en vis Slags Malley. Men da denne Bust slet ikke synes at vore her i Egnen, er det jo muligt, at vi finde Vand et eller andet Sted.“

Capitain Dilytt betragtede imidlertid Sporene, og Folkene havde ligeledes nærmet sig, thi de havde hørt alt for meget om de vilde Sorte, til ikke at vise sig nysgjerrige ved det første Tegn, der forraadte deres Nærhed. Af Sporene i Sandet kunde man ikke see noget rigtigt, thi de hidrørte under alle Omstændigheder kun fra to Mænd, et

Fruentimmer og et Barn, der, kommende fra Skoven, var gaaet næsten i samme Retning som den de nu selv fulgte. Sandsynlig havde de hentet Frugter der og derpaa igjen trukket sig tilbage til deres Lejrplads. Men var den i Kløften? — J saa Fald maatte de rigtignok noget forsigtigt betræde disse Klipper, for først og fremmest at erfare, med hvor stor en Stamme de her havde at gjøre. — Men de Vilde vilde dog næppe have fordristet sig til et Angreb, om de end havde været nok saa talrigt forsamlede, thi de frygtede bestandigt Ildvaabnene, og den lille Trop kunde derfor godt holde dem i den nødvendige Afstand. Forøvrigt var det ikke tænkeligt, at de vilde lejre sig der uden Band, og Folkene fik atter frisk Mod.

III.

Kampen med de Indfødte.

Før de rykkede videre, gav Capitain Dilhott nu selv Befaling til at see efter om alle Geværerne var istand, og i Særdeleshed om ingen af Folkene havde tabt deres Fænghætter inde i Buksene. Ogsaa Capitainen undersøgte sin Revolver, som han havde i Bæltet, og Stewarden havde

idetmindste den Glæde, at han ogsaa tog det tunge Gevær fra ham. Han spurgte ovenikjøbet, om Herrerne ikke vilde spise Frokost først, thi derved vilde han ligeledes være bleven betydelig lettere, men dette afflog Capitainen. Det vilde de gjøre deroppe i Kløften, naar de kom til Bandet, thi her var det kun et unødvendigt Ophold, og Solen brændte ogsaa saa varmt. Men en af Brandyflaskerne tog han dog frem, drak en dygtig Slurk og befalede derpaa sin lille Trop at rykke frem mod Kløften.

Medens Folkene standsede et Øjeblik, havde Mr. Blac atter aabnet sin Riffert og saavidt det var muligt undersøgt selve Kløften saavelsom de nærmeste Høje, uden at opdage nogensomhelst levende Væsen. Nu, da Folkene satte sig i Bevægelse, rettede han endnu engang sin Riffert hen imod Græstræet, men raabte i næste Øjeblik:

„Der ere Sorte, Capitain Dilytt. Lige tilvenstre fra Træet, ved det lille Indsnit, ligger et Hoved frem og jeg kan ogsaa see to Spyd rage op bag det.“

„Ganste som jeg tænkte, Mr. Blac,“ sagde Capitainen leende, „det er Stedet. Den sorte Bande vil derfra holde Øje med os, indtil vi rykke nærmere, og derpaa bringe deres Skind i Sikkerhed bag Højene. Vi maa for Guds Skyld

ikke vise nogen Frygt. Blot lige Løs derpaa, af dem have vi intet at befrygte."

Der blev ikke talt et eneste Ord mere, og kun Stewarden gav sig noget at bestille med sine Pakker, for at han kunde komme bag ved Troppen og ikke gaa ved Siden af Capitainen, thi han havde ofte hørt tale om, at disse Bilde fra deres Baghold gjerne kastede deres lange spidse Træspyd, og han havde aldeles ikke i Sinde at udsætte sig for en større Fare, end nødvendigt var.

Fra det Sted, hvor de vare, maatte de marchere rigeligt tre Dvarteer, før de kom over den ubanede, kløfede og støvbedækkede Jord hen til den Plads, hvor Græstræet stod, men uden at see ringeste Tegn til Indianerne, som dog vare skjulte der. Havde det maaske kun været de Enkelte, hvis Spor de havde seet nede ved Randen af Skoven, var det tænkeligt, at disse kun havde holdt saa længe ud, for at see hvilken Retning de Hvide havde i Sinde at tage, hvorefter de da let kunde komme ned i Dalen.

Lige under Græstræet var Indgangen til den temmelig stejle Kløft, og i Særdeleshed paa den højre Side af den syntes de fraa Sandsteensklipper fuldkommen at afflutte sig. Men ganske mod Forventning saae de nu, at den trak sig ned i en lavere Dal, og da de vare komne om Hjørnet, opdagede de dernede Røg, som i smaa Iyseblaa

Skjer steg op fra en ti til tolv Steder og i ethvert Tilfælde vidne om Nærheden af en større Lejr. Ingen Sorte var at see oppe fra, og de havde sikkert trukket de tidligere udstillede Bageposter tilbage til Hovedsværmen og gjort Allarm.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Maskeformand i Marinen, F. F. Lindgreen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Vennen.

Otte og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 51.

Lørdagen den 16de December 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Salbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

III.

Kampen med de Indfødte.

(Fortsat.)

„Nu, Mr. Black,“ sagde Capitain Dilytt til sin Mat, idet han pegede over i den Retning, „troer De endnu ikke, at vi snart ville finde Vand?“

„Jo, efter al Sandsynlighed, Capitain Dilytt,“ svarede Maten, „og om vi just ikke finde nogen

Kilde, thi dertil seer Egnen altfor øde ud, saa dog i ethvert Tilfælde en Bæk. Forøvrigt ville vi saa at gjøre med flere Sorte, end vi nu maaske tro, og den snevre Kløft behager mig heller ikke videre. Det er en lumsk Bande."

"Aa hvad," sagde Capitainen leende, thi han havde allerede faaet Brandy nok i Hovedet til ikke længere at kunne see nogen Hindring, "vi skulle nok drive Lumskheden ud af dem. Hølla, Steward! Hvor er nu den dovne Slyngel igjen? Beständig en Miil bagefter. Du skal komme herhen og blive ved Siden af mig. Forstaaer Du mig?" Han tog nu en næsten tømt Brandyflaske fra ham og drak en god Slurk. "Saa, nu kan vi gaa. Fremad, marsch. Nu have vi ikke langt til det Sted, hvor vi skulle spise Frokost."

"Vil De ikke give Folkene en Slurk nu, Capitain Dilytt," sagde Maten sagte. "Vi vide ikke, hvorledes vi blive modtagne, og det er altid bedre at holde dem i godt Humeur."

"Hm — for mig gjerne," brummede Capitainen, der ikke gjerne vilde sige nej, men just heller ikke syntes videre derom. "Sørg De for det, Mr. Black — eller lad De hellere Stewarden selv gjøre det — han veed, hvor meget de maa saa og kan rigtig inddele det."

Derved opstod et lille Ophold; men Folkene vilde i Heden hellere have Vand end Spiritus,

og da Capitainen jo var fuldkommen overbeviist om, at de havde Vand nok for sig, lod han begge Flaskerne fordele imellem dem og blandede sig ogsaa selv en Grog ved denne Lejlighed. Derpaa gik man videre og netop lige ind i Kløften, henimod de Sortes Lejr.

Men lige ved Indgangen havde de et slemt Pas at passere, nemlig en rigtignok ikke høj, men fuldkommen skraa Bæg, der gik omtrent tolv Fod ned og kun paa et eneste smalt Sted havde en Slags kunstigt frembragt Trappe, hvor de Sorte selv havde rullet enkelte Klippeblokke hen og lagt dem saaledes paa hinanden, at Stedet kunde passeres af Fruentimmer og Børn.

Mr. Blak oversaae hurtigt det hele Terrain og fandt, at der intetsteds viste sig et Pas, hvorved de kunde komme ud af Kløften igjen. Den behagede ham derfor slet ikke, thi ved et Tilbage- tog kunde en enkelt Mand med en Landse, naar han lagde sig paa Jorden og derved blev fuldstændig skjult nedefra, forsvare dette fatale snevre Pas med største Lethed, medens de selv sad i det som i en Fælde. Han gjorde ogsaa Capitainen opmærksom derpaa. Men Capitain Dilytt brummede kun en grov Gød og klavrede derpaa selv først ind i Kløften, hvorved rigtignok en løs Steen nedenunder gav efter og han styrtede omtrent fire Fod ned — han var i det Hele taget ikke længere

jaa rigtig fast paa Fødderne og kunde ikke holde Ligevægten.

De Dvorige fulgte ham uden videre og det Sted, hvor Røgen steg i Vejret bag nedbrudte Klippestykker, kunde knapt endnu være fire hundrede Skridt derfra. Men Capitainen sagde, at hans Been smertede ham. Han maatte ved Faldet have beskadiget eller forstrakt en Scene — eller maaske han følte, at Hovedet blev ham for tungt og at han kunde ønske at hvile sig lidt — kort sagt, han hinkede endnu et Stykke med de Dvorige, men befalede derpaa Stewarden at blive hos ham, medens de Andre gik frem for at recognoscere. Fandt de nu Vand paa det omtalte Sted, skulde de blot vinke til ham fra en af de omkringstrødte Klippeblokke — han vilde holde Dje med dem med sin Riffert og komme hen til dem forat de kunde holde Frokost dernede.

Mr. Blac rystede paa Hovedet, thi deres lille Trop blev derved om ikke saameget svagere, da Stewarden ikke regnedes med, saa dog under alle Omstændigheder uanseeligere; men han vilde bringe Sagen til Ende. Han var meget alvorlig bekymret for Baaden, og deres Stilling vilde være aldeles fortvilet, dersom den blev tagen eller ødelagt. Havde han haft Overbefalingen over det lille Mandskab, vilde han aldrig have tænkt paa at forlade den i Nærheden af denne Ryst. Nu

var det skeet; de maatte blot skynde sig, for saa hurtigt som muligt at komme afsted, og det vilde være lettere for dem uden Stewarden. Han havde bestandig stønnet og klaget over, at han ikke kunde følge med formedelst sin tunge Byrde, saa at de endog et Par Gange maatte vente paa ham, og nu kunde han hvile sig hos Capitainen. — Han befalede kun, at enhver af Matroserne skulde tage en Skibstvebak og et Stykke Kjød af deres Forraad i Lommen, for ikke at forsømme noget Øjeblik, og derefter, tagende deres Geværer i Haanden, rykkede den lille Trop, kun bestaaende af fem Mand, hen mod Røgen af Lejrilden. Det var Mr. Black, som nu havde Overcommandoen, Owens, den anden Styrmand, Koffen, en Neger, og de tvende Matroser Bob og Jack. Mr. Black troede heller ikke, at de Sorte vilde holde Stand ved Affyringen af et Gevær, thi de fik sikkert sjelden en Hvid at see her og vilde nok vogte sig for at angribe med deres Spyd af Træ, med hvilke de kun kunde træffe sikkert paa neppe tredfindstyve Skridt.

Hvad der foruroligede ham Noget, var, at han endnu ikke — skjøndt de neppe befandt sig halvtredfindstyve Skridt fra Lejren, fik en eneste Sort at see. Intetsteds viste sig blot et Hoved, medens han dog kunde være overbevist om, at deres Ankomst var bleven meldt Stammen af de

Indspøgte, der havde bemærket dem, og at sandsynligviis ethvert af deres Skridt blev iagttaget paa det omhyggeligste. Eller var maasse tilfids den hele Stamme brudt op og draget længere ind i Dalen? Det havde rigtignok været det Onskeligste, og han vilde ikke have fulgt dem et eneste Skridt bort fra dette Sted; thi fandtes der, hvor de havde havt deres Ildsteder, intet Vand, kunde de heller ikke gjøre Regning paa at finde noget i Nærheden, og en længere Tøven vilde saaledes være til ingen Nytte.

Ligesom dem syntes det, som om Dalbunden hævede sig noget højere — de maatte saaledes have en Fordybning for sig, og var dette Tilfældet, maatte der ogsaa have samlet sig Vand. I det Hele taget byder det Indre af Australien saa mærkværdige Contourer af Overfladen, som næppe noget andet Land paa Jorden. Man kan nemlig gjennevandre uendelige Strækninger af Bildnis, uden at støde paa et eneste, selv blot et tørt Flodleje, hvis Bredder gaa ned til et andet Vand eller Havet. Mangengang kommer man til en Fordybning, der synes at strække sig langt ind i Landet og fuldstændig seer ud, som om en Flod i Regntiden er styrtet derigjennem — og maasse har dette ogsaa været Tilfældet; men før den har tilbagelagt et Par tusinde Skridt, er den allerede udløbet i Sandet,

og der stiger Jorden paa ny, Ryggen af Højene ligge ligesom og strække sig her i alle Retninger.

En saadan Plads maatte dette være; thi naar Regnen samlede sig dernede, fandt den ikke Ud- løb i nogensomhelst Retning — men naar regnede det i det Hele taget her? Jorden saae saa for- brændt og tør ud, som om den i flere Aar ikke havde seet en Draabe Vand, og desuagtet drev den nogle smaa, sparsomme Buske med tykke, fjødsfulde og overordentlig saftige Blade.

Men den lille Trop Søfolk brød sig aldeles ikke om Vegetationen, den havde andre Ting i Hovedet. Mr. Blach vendte sig endnu engang til Capitainen, som de havde ladet blive tilbage, og saae, at han tilligemed Stewarden havde taget Plads paa en stor Klippeflade, bag hvilken der laa en Mængde større og mindre Stene, medens der neppe tyve Skridt bag ved ham hævede sig en ordentlig glat Bæg, over hvilken en Kevne trak sig ind i Bjerget. Ud den havde man maaske ogsaa kunnet forlade Dalen, men det vilde i et- hvert Tilfælde have været en besværligere Vej.

Men endnu bestandig viste ingen Sorte sig. De maatte under alle Omstændigheder have for- ladt Stedet. En smal Vej førte her, midt imellem nedstyrtede Klippeblokke, ganske lige hen til Jlden, af hvilken de allerede kunde see et Jldsted, men uden at et eneste Menneske viste sig derved.

„Mr. Blad,“ sagde Roffen, der hele Tiden havde ladet sine store funklende Øjne rulle ængsteligt omkring, thi han syntes kun meget nødig at have gjort denne Landtour med. Allerede i Sydney, da Skibet gik derfra, var han af flere Negere, som han havde truffet der, blevet advaret om, ikke alene at vove sig ind i det Indre og mellem de sorte Indfødte, da disse med en ubegribelig Harme behandlede alle Fremmede, der bar deres egen Farve, og nu, med den sammenfæltede lille Hob, følte han sig intet mindre end sikker. „Mr. Blad, fordømt daarlig Blads her mellem Klipperne — synes jeg har nylig seet et stort Hoved bag en Steen — gaaer hellere uden om.“

(Fortsættes.)

J. S. Galvorsen.

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Handstemager Alfred Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Borger-Tidningen.

Otte og firefundstyvende Aargang.

Nr. 52.

Lørdagen den 23de December 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 7de December 1876 afholdtes en Repræsentantforsamling, paa hvilken 21 Repræsentanter vare tilstede, og blev der foretaget og forhandlet Følgende:

1. Den isjølge Lovenes § 15 i 1874 nedsatte Komittee foreslog, at der for 5 Aar, fra 1876 til 1880 incl., kunde anvendes:
 - a) til rentefri Laan 16,000 Kr.
 - b) til Pensioner og Gratefikationer 26,000 —,og at der til den faste Fonds Forøgelse indkjøbtes en dansk-engelsk 4 pCt.s Obligation

paa 100 Lstrl.; dette Forslag vedtoges iffun for Aaret 1876.

Paa Grund heraf forelagde Administrationen et Forslag for de kommende Aar fra 1877 til 1880, der støttede sig til en opgjort Kalkule.

Kalkulen viste for 1876 et Overskud af ca. 1000 Kr.; heraf foreslog Administrationen, at Summen til Gratialer og Pensioner forhøiedes med 800 Kroner, og at Resten af Overskuddet lagdes til den kontante Beholdning, altsaa, at der for Aarene fra 1877 til 1880 anvendtes:

til: Rentefrie Laan 16,000 Kr.,

„ Gratialer og Pensioner. . . 26,300 —;

men dette Forslag blev iffun antaget for Aaret 1877.

2. Selskabets Administrator, Hr. Justitsraad B. Petersen, hvis Funktionstid udløber med indeværende Aar, blev gjenvalgt, og har modtaget Valget.
3. Til i Forening med Hr. Intendant Nielsen at revidere Regnskabet for indeværende Aar, gjenvalgtes Hr. Statsraad Reimann, der har modtaget Valget.
4. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Estersyn af Selskabets Kasse- og Penge-Effekter, valgte Forsamlingen Dhr.

Professor Holbech, Statsraad Cruse og Professor Holmberg. Disse Herrer have ligeledes modtaget Valget.

5. Forsamlingen underrettedes om, at Selskabets Regnskab for 1875, der er behandlet af de dertil i Generalforsamlingen valgte Revisorer, er godkjendt, og at det separate Regnskab for Brocks Legat for f. A., der er revideret af Magistraten, ligeledes er rigtig befunden, samt at Skrivtcommitteen vedbliver sin Virksomhed under dens nuværende Sammensætning.
6. Efter Administrationens Indstilling vedtog Repræsentantskabet at udslutte 9 Medlemmer af Selskabet paa Grund af Kontingentsrestancer, med et Beløb af i Alt 59 Kr. 37 Øre.
7. Sluttelig underrettedes Forsamlingen om, at der siden sidste Møde var optaget i Selskabet 91 Personer, i Genhold til Repræsentantforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860, efterat disses Navne, uden Indsigelse, forud have været antegnede i Ugebladet.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 19de Decbr. 1876.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

Friedrich Gerstäcker.

III.

Kampen med de Indfødte.

(Fortsat.)

„Et stort Hoved? Hvor?“

„Lige derovre.“

„Og er Du ogsaa sikker derpaa, Doctor?“

„Jeg har seet det.“

„Na, at de sorte Hunde holde sig skjulte her, er rigtignok muligt,“ nikkede Maten, „men naar vi ville komme ud af Klipperne, er det en skammelig Omvej, og med tyve Skridt ere vi der. De ville heller ikke vove noget Angreb paa os, naar vi ikke ligesvem fornærme dem, og vi ville jo ikke have andet af dem, end et Par Flasker Vand.“

„Det var virkelig ikke Umagen værd for dette at lade Baaden blive alene tilbage ved Strandbredden,“ brummede den anden Styrmand. „Gud veed, hvad der er faret den Gamle i Hovedet.“

„Nu ere vi her engang, Owens, og kunne ikke ændre det. Jeg har ogsaa talt nok derimod, men har det hjulpet noget? — Altsaa fremad, for at vi snart kunne faa en Ende derpaa. Bob, Du passer paa; saasnart Du seer en Sort, affyrer Du Dit Gevær, men i Luften; vi ville ikke udgyde Blod, naar vi kunne undgaa det, og jeg troer, at det første Knald vil sprede dem til alle Kanter; thi jeg tvivler meget om, at de i deres hele Levetid have hørt et Skud. — Fremad,“ og spændende Ganen paa sit Gevær og holdende det i Anslag, gik han rigtignok forsigtigt, men ogsaa uforsærdet lige ind imellem de mangfoldige Stene, medens de Andre holdt sig tæt ind til ham og passede nøje paa, baade tilhøjre og venstre. Da aabnede Dalen sig igjen, og Mr. Blad saae nu en af disse Sump, saaledes som man finder dem hist og her i Australien, og som, fyldt til Overflod i Regntiden, udtørres lidt efter lidt i den tørre Aarstid og derpaa næsten bestandig er omgivet af en med grøntbevøret Mudder overtrukket Sand.

„D,“ raabte han idetsamme ganske forbauset; thi medens han kun havde ventet at finde en lille Lejrplads, eller dog en telted adspredte Familier, saae

han pludselig hele det store Terrain opfyldt af nedbrændte, men endnu ryggede Jldsteder. Der maatte have været Sorte i hundredevis, og næsten uvilkaarligt traadte han et Skridt tilbage, thi det vilde have været Banvid at optage Kampen mod en saadan Overmagt.

Da, og før han kunde fatte nogen Beslutning, lød rundt om dem et vildt Skrig, der trængte til Marv og Been, og ligesom ud af Stenene selv dukkede utallige Skikkelser frem, og med deres Komme fusede ogsaa en sand Hagel af Spyd mod dem.

Vel affyrede nu Europæerne deres Geværer lige ind i Sværmen, uden i mindste Maade at ville skaane dem, og saae ogsaa i det næste Øjeblik ikke en eneste Sort mere; derpaa ilede de afsted, for saa hurtigt som muligt at komme ud af de farlige Klippeblokke igjen.

„O, min Gud,“ stønnede Rokken, idet han sank i Knæ, „jeg vidste det . . . o, de blodige Hedninge!“

Da Maten vendte Hovedet om til ham, saae han, at den Ulykkelige var ramt af ni eller ti Spyd, der alle stak ham dybt i Legemet — ja, den hele Sværm af Bilde maatte blot have havt ham alene til Maal, thi rundt om ham var Jorden formeligt bedækket med Kastespyd. Dette havde ogsaa frelst de Øvrige fra samme Skjæbne,

da den sorte Fjendes Forbittrelse kun rettede sit bittre Had mod den Ene, som de troede hørte til en anden Stamme og betragtede som en Forræder eller Spion.

Spøfolkene, af hvilke Jact kun havde faaet et Par Spyd, toge raff fat paa Rokken og vilde bære ham bort med sig; men nu dukkede de Bilde anden Gang frem med det samme Hyl, med den samme Hagel af Spyd, og nu gjaldt det at sørge for deres egen Sikkerhed, dersom de ikke alle skulde lade Livet i dette Bildnis. Medlidenhed havde de ikke at vente af den blodtørstige Sværm. Desuden lød der fra den Retning, hvor Capitainen var bleven tilbage, to Skud hurtigt efter hinanden. Var det et Legn? Det vilde de imidlertid erfare, naar de først engang igjen befandt sig i det Frie, og raske og smidige, som de vare, og hist og her dækkende sig under fremspringende Stene, gled de ud paa fri Jord, udenfor Rækkevnen af de afskyelige Rastespyd.

Men denne gang var rigtignok ingen af dem kommen uskadt derfra, og den første Styrmand var kun undgaaet et sandsynlig dødeligt Saar, ved at det ene Spyd, kastet med fuld Kraft, netop traf paa den haarde Skibstvebak, som han bar i Brystflommen

Neppes vare de komne ud af Klippernes umiddelbare Nærhed, før de fire Mænd standsede,

for paany at lade deres Geværer, medens Mr. Blacks Dine forgjæves søgte efter det Sted, paa hvilket han endnu for kort Tid siden havde seet Capitainen — men netop der bevægede sig mørke Skiffelser — de maatte være komne ind i Kløften gennem Klipperevnen, og nu sprang de ned og bøjede sig over et Legeme, som laa der. — Var det Capitainen? — Nej — histoppe i Kløften saae han den lyse Skiffelse, hvorledes han ilede hen imod Basset og bag efter ham kom Sværmen — han kunde kjende de enkelte Skiffelser, der sprang ned paa de lysere Klipper, og derpaa ilede ned i Dalen.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Sadelmager C. F. Fogth,

Begelmægler A. Jensen's Datter, Dagmar.

Stræddermester Schilder.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Udelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Borger-Vennen.

Otte og firekubdstyvende Aargang.

Nr. 53.

Tordagen den 30te December 1876.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

„Borgervennen“s Hilsen til sine Læsere

ved Udgangen af Aaret 1876.

Hvor dog Tiden løber! Det er den gamle Klage, og paa ingen Tid af Aaret høres denne oftere og føles dybere end just i disse Dage. Det er et Aar siden, at „Borgervennen“ bragte sine Læsere en Tak for 1875, og nu fremtræder det samme Ønske for det nærværende, snart udrundne Aar. Saa værer da hilsede, alle det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, og som saadanne ogsaa, dette Blads sandsynlige Læsere i

dette gamle Aar. Vi nære det Haab, at har Bladet end ikke bragt noget udmærket Godt, saa har det heller ikke bragt noget afgjort Slet, der kunde svække eller nedbryde Troen paa Gud, Grefrygten for Kongen eller Kjærligheden til vort Fødeland, og det er dog paa Bedligholdelsen af saadanne Dyder, at alle Landes virkelige Lykke beroer, og som enhver Borger maa bestræbe sig for at bevare og fremme.

Men foruden de fordringsløse underholdende Artikler, som „**Borgervennen**“ har bragt sine Læsere, har den tillige bragt de nødvendige Meddelelser om Selskabets Stilling og Virksomhed i Aaret 1875. Af disse vil det sees, at det ikke var bleven større i Medlemsantal, at det havde tildeelt en Deel af Medlemmerne rentefri Laan til 16,000 Kr. Beløb, en Deel Andre Pensioner af 11,300 Kr. og igjen Andre forskjellige Understøttelser af 14,500 Kr., men at der tillige ved Aarets Slutning viste sig et Underskud af 1668 Kr., hvorved det bliver tydeligt, at man har havt større Udgifter end man burde, og dertil ikke havde forøget det rentebærende Fond, hvilket efter Lovene burde være skeet. Denne Meddelelse bør vel agtes paa af alle Selskabets Medlemmer, saa at det bliver ret klart for dem, at Virksomheden iblandt dem selv maa blive mere levende, saa at Enhver i sin Kreds maa bestræbe sig for at drage

Medborgere, især saadanne, som ved deres heldigere Kaar kunne antages at ville blive blot ydende og ikke nydende Deeltagere, til at blive Medlemmer af Selskabet.

Dette er den allerbedste Maade til at forsøge Selskabets Indtægter, og forbedre dets Stilling. Den anden Maade til at naa dette Maal er ved at indskrænke dets Udgifter, og dette bliver Bestyrelsens Pligt, idet samme maa, for at naa den nødvendige Ligevægt imellem Indtægt og Udgift, nægte enhver Forsøgelse af Gratifikation og enhver nye saadan indtil en bedre Stilling er indtraadt. Opfyldes disse gjensidige Pligter, og de maa og bør opfyldes, saa vil i Løbet af et Par Aar Ligevægt imellem Indtægt og Udgift være naaet, og Selskabets Fremtid sikket. Det er for at opmuntre os Alle til hver at gjøre sit i denne Henseende, at disse Linier ere nedskrevne, idet man bringer alle Medlemmer en venlig Hilsen og gode Ønsker for det kommende Aar.

Selskabets Bogholderkontor,**store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,**

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,**Adelgade Nr. 14, 2den Sal,**er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.